

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

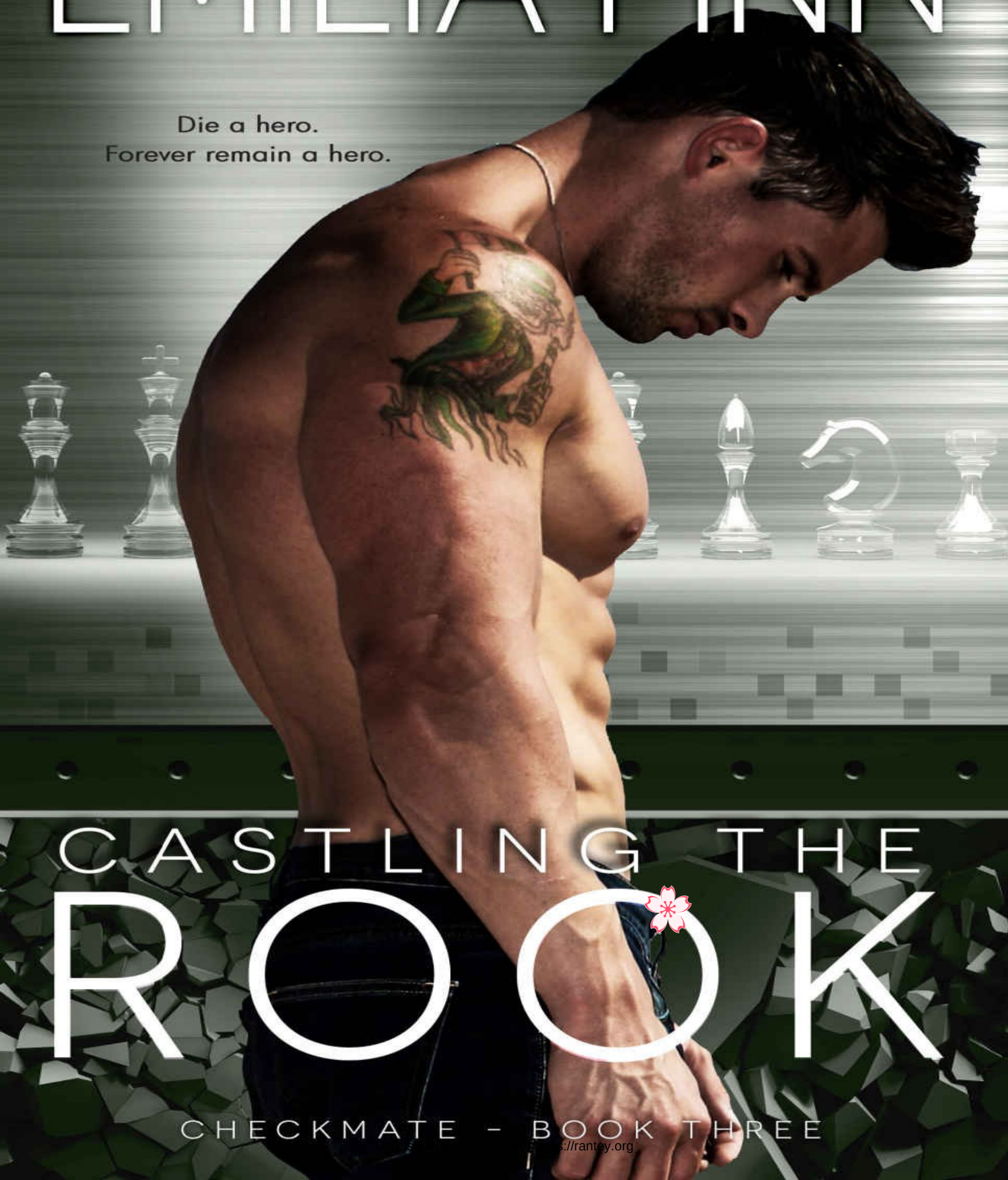
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA FINN

Die a hero.
Forever remain a hero.

CASTLING THE ROOK

CHECKMATE - BOOK THREE

<http://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KALE ÇEKİMİ

ŞAH MAT, #3

EMİLİA FINN

KALE KASTINGİ

Yazar: Emilia Finn

Telif hakkı © 2019. Emilia Finn

Yayıncı: Beelieve Publishing, Pty Ltd.

Kapak Tasarımı: Amy Queue

Kapak Fotoğrafçısı: Eric Battershell/Eric Battershell Photography Kapak

Modeli: Johnny Kane

ISBN: 9781075642449

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın.

Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen yazarla iletişime geçin.

info@emiliafinn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Emilia Finn'in hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.emiliafinn.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu Emilia'nın haber bültenine abone olmaktır: <http://eepurl.com/ds5vML>

Ondan düzenli olarak haber almıyorsanız, lütfen gereksiz/spam klasörünüzü kontrol edin ve e-postalarını güvenli/spam değil olarak ayarlayın, böylece yeni kitapları, harika ödüller kazanma fırsatlarını veya bölgenizde olası etkinlikleri kaçırmazsınız.

Kindle okuyucuları: [Amazon'da](#) Emilia'yı takip ederek yeni yayınlar çıktığında bildirim alın.

Bookbub okuyucuları: Yeni yayınlar çıktığında bildirim almak için Emilia'yı [Bookbub](#)'da takip edin.

İÇİNDEKİLER

Emilia Finn'in diğer kitapları

Bağlantı kurmak mı

istiyorsunuz?

KALE

1. Riley.
2. Andi
3. Riley.
4. Andi
5. Riley.
6. Andi
7. Riley.
8. Andi
9. Riley.
10. Riley.
11. Andi
12. Riley.
13. Riley.
14. Andi
15. Riley.
16. Andi
17. Riley.
18. Riley.
19. Riley.
20. Andi
21. Riley.

Bir kitabı asla kapağına bakarak yargılama. Neyi kaçırabileceğini asla bilemezsin.

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

Rollin On Serisi Yeniden

Başlamak – Ön Bölüm Evini

Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak Umut

Bulmak

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Sensiz

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Kaleyi Roklamak

Kalıcı Oynamak

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUN?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber

bülteni: <http://eepurl.com/ds5vML>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

KALE ÇEKİMİ

ŞAH MAT # 3

Emilia Finn

RİLEY

İLK BAKIŞ

Oz'un arka bahçesinde bir kraliçe gibi yürüyor.

Asil.

Güzel.

Dokunulmaz.

Ve kesinlikle yaklaşılmaz.

Muhtemelen lisedeki popüler kızların en havalısıydı; ponpon kızların kaptanı, balo kraliçesi, hatta muhtemelen müdürün kızıydı.

Andrea – *Andi* – Conner, üstümün bir nevi baldızı, yani benim için kesinlikle ulaşılamaz biri. Ama o güzel ve ben bir erkeğim; beni bakmaktan alıkoyacak kadar korkutucu bir tehdit yok.

Başını geriye atıp gülüşü kanımı donduruyor. Gözleri buz mavisi, koyu renk saçları omuzlarına zar zor değiyor; hepsini bir araya getirince, Oz'un bahçesinin diğer tarafında, elimde bir bira ve yüzümde sapıkça bir gülümsemeyle onu izlerken buluyorum kendimi.

Bu hikayede kötü adam ben değilim. Aslında sapık da değilim.

Ben sadece yerel polis karakolunun en alt kademesindeki sıradan bir adamım. Otuz bir yaşındayım, bekârım ve bir pisliğim, çünkü sapık olsam da olmasam da, hala tanımadığım bu kadını izliyor ve kar beyazı teninin her santimini tatmayı hayal ediyorum.

Yemin ederim ki üzerine boyanmış gibi duran kot pantolonlar ve aklımı başımdan alan topuklu ayakkabılar giyiyor; Andi Conner,

bir erkeği çiğneyip tükürebilecek güce sahip narin, siyah saçlı bir succubus gibi.

Ve bence o da bunun farkında.

Kollarını başka bir konuğun, bir erkeğin koluna takarak flört edip gülüşürken, onunla birlikte bahçenin kenarına doğru yürüyor ve gölgelere attıkları her adımda dişlerim ağrıyor ve elimdeki bira şişesi ezilme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor.

O kadar güzel ki, göğsümün derinliklerinde bir şey acıtıyor. Yumuşak saçları hafif esintide dalgalanıyor ve bahçeyi çevreleyen peri ışıkları mavi gözlerini parlatıyor.

İlk görüşte aşka inanmam. Bu öyle bir şey değil.

Ama ilk görüşte sevişmek istemeye yeni yeni inanmaya başladım.

Hayatımda hiç bir kadına, etrafta kim olursa olsun, kıyafetlerini yırtıp atmak isteyeceğim kadar çekici gelmemişti. Kim görürse görsün. O kadının, büyük silahlar taşıyan ve ona dokunduğum anda beyaz kıcıımı vurmaya meyilli polislerin ailesi olmak üzere olduğu gerçeği umurumda değildi.

Gölgede ve romantik müziğin eşliğinde eski bir tahta bankta oturan Andi, yeni arkadaşıyla kıkırdıyor, koluna, bacağına, omzuna dokunuyor. Herkesin ona ilgi duyduğunun işareti olarak gördüğü saçını arkaya atma hareketini yapıyor. Onun şakalarına gülüyor ve gözleriyle onu yiyip bitiriyor.

O da aynı şekilde gülümseyerek onun ilgisine karşılık veriyor. O da şakalar yapıyor. Omzuyla onun omzuna dokunuyor.

Onları birlikte izlerken, silahımı çıkarıp onu parçalama isteğiyle mücadele ediyorum.

Bir saat önce, bu adamı gerçekten seviyordum. Marcus Macchio bu bölgenin yerlisi, patronumun akrabası ve her zaman istasyonda erkeklerle şakalaşıyor. Ama şu anda, bankta arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine atarak kızın koluna dokunduğu anda, bir numaralı halk düşmanı haline geldi.

Mutlu çift bana baktığı anda telefonum titriyor... sanki benim hakkımda konuşuyorlarmış gibi. Onun dikkatli bakışları göğsümü delip geçiyor, sonra şakacı gülümsemesi kaşlarımı çatıyor.

Eğer benim hakkımda konuşuyorlarsa, siktir et onları.

İş arkadaşşıma ve bu partinin ev sahibi Oz'a son bir kez bakıyorum, sonra şefime bir kez daha bakıyorum, sonra güzel kadını görmezden gelerek yemyeşil arka bahçeden geçip parmağımı ekranımda kaydırıyorum. "Ben Riley Cruz."

"Cruz. Ben Peter Grady, Eyalet Başsavcısının yardımcısı. Yarın sabah saat sekizde görüşmemiz gerekiyor."

"Ah..." Gözlerimi kısarak bahçeye doğru bakıyorum. "Emin değilim... Şef Turner bunu biliyor mu?"

"Hayır, bilmiyor. Sizinle görüşmemiz gereken konu... özel. Sizin sağduyunuza ihtiyacımız var, Bay Cruz. Bu konuda sızıntıya izin veremeyiz."

"Benim komutanımı bir şeyle mi suçluyorsun, Grady? Bizim polislerin yozlaşmış olduğunu mu söylüyorsun?" Arka kapıyı itip açtım ve güzel kadını başka bir adamla oturmaya bıraktım. "Çünkü tüm saygımla, kim olduğunu söylediyse, yardımcısı; siktir git." Oz'un evinin yanından geçen yola adımımı atarak ön bahçeye doğru ilerledim ve saygı duyduğum ve hayran olduğum polislerin bu saçmalığı duymadığından emin oldum. "Benim evimde yozlaşmış polisler yok, Grady, ve sen beni öyle birine dönüştüremezsin."

Onun sert kahkahası midemi bulandırıyor. "Senin adamlarını hiçbir şeyle suçlamıyorum Cruz, ama sadakatini seviyorum. Telefonla bilgi paylaşacak durumda değilim; zaten tehlikeli yerlerde adamlarımız var, eğer haber yayılırsa, onlar ölür ve soruşturmamız suya düşer."

"Adamlar mı? Gizli ajanlardan mı bahsediyorsun?" Midemin doğru olduğunu söylediği şeyi ne onaylayıp ne de yalanlayınca, kalbim ağır bir şekilde çarptı. "Neden beni arıyorsun, Grady? Neden şefimi aramadın?"

"Çünkü senin karakolunda itibarın yüksek. Genç, hevesli ve sıradan bir çaylaktan çok daha eğitimlisin. Sicilin tertemiz ve yeterince yenisin, kimse senin içeriden olduğunu şüphelenmez."

"Turner'ın emrindeki herkes içeride. O iyi bir patron."

"Bu yüzden onu aramadım." Telefonun diğer ucundaki adam iç çekiyor. "Bunun sızmasını göze alamam, Cruz. Varlıklarımız

dekoratif, yüksek eğitimli ve zaten içerideler. Ülkemiz bu adamları eğitmek için çok zaman ve para harcadı; onları kaybetmemek istiyorum."

Onlar onun için *birer nesne*. Varlıklar.

Araçlar. İnsanlar değil.

"Sadece, güvенеbileceğimiz birine ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. Ajanlarımız, şefinizin kendi bakış açısına göre haklı olarak tutuklayacağı suçlardan dolayı sizin kafeslerinize hapsedildiklerinde yardım edebilecek birine ihtiyacımız var."

"Ne gibi suçlar?"

Omuz silkmesini neredeyse görebiliyorum. "Küçük suçlar. Hırsızlık. Saldırı. Bu tür şeyler."

"Rozetime verdiğim söz uyarınca, bunlar küçük suçlar değil Grady. Bunlar cezalandırılabilir suçlar."

"Ama bunlar gizli ajanlar, sıradan Joe Smith gibi insanlar değil."

Kamyonetime dayanıp ön panele yaslanarak, elimi saçlarımın arasına sokup kalbimin yavaşlamasını sağlıyorum. "Bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum. Bana bir tuzak kurduğunuzu hissediyorum. Oz mu bunu ayarladı?"

"Sana temin ederim ki bu bir oyun değil. İstersen beni araştırabilirsin. Ofisimi internette ara, benim ve isteğimin meşru olduğunu göreceksin. Aniden yapılan bir telefon görüşmesi standart prosedür olmayabilir, ama benim gibi bir pozisyonda olan biri için pek çok şey standart değildir. Yarın saat sekizde ofisime gel, sana her şeyi anlatırım."

Grady birkaç dakika daha konuşur, nereye gitmem gerektiğini, kimi aramam gerektiğini söyler ve ağzımı kapalı tutmamı hatırlatır. Ve tüm bu süre boyunca, içimde bir korku hissi dolanır. Kara bir bulut gibi üzerime çöken kötü bir his, midemi bulandırır.

Benim deneyimimdeki bir adam içgüdülerine güvenmeyi bilmeli...

Omuzlarımda dünyanın yükünü taşıyarak Oz'un arka bahçesine geri dönerken, patronumun avukat olan karısıyla konuşmasını izliyorum. Oz'un yeni nişanlısıyla öpüşmesini izliyorum. Sonra, hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan telefon görüşmesinden önceki noktada duruyorum ve gözlerim Andi'ninkilerle buluştuğunda duraksıyorum. O şimdi o bankta tek başına oturuyor ve gözleri her hareketimi takip ediyor.

Belki de Grady'nin telefonundan beri içimde taşıdığım tehlike hissidir. Belki de kötü bir önsezi. Ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Sessizce birbirimize
bakıyoruz. Ve
bakıyoruz.
Ve bakıyoruz.

Boğazındaki nabız, sinirlerden dolayı hızla atıyor. Nefes alamıyormuş gibi göğsü inip kalkıyor, ama şef ve karısı bana doğru adım attıklarında, aramızdaki bağı ve Andi'nin beni bağladığı büyüğü bozuyorlar.

Kesinlikle kirli bir polis olmayan patronumun gözlerine bir bakış attıktan sonra, topuklarımı döndürüp evin içine giriyorum.

Bu bahçede duramam, az önce aldığım telefonun ardından bu insanlarla kutlama yapamam.

Zaten kendimi bir hain gibi hissediyorum.

Ertesi sabah saat tam sekizde, tehlikeli adamlarla dolu bir toplantı odasına girerim ve neredeyse siyah gözlere sahip bir adamın önünde dururum. Bronz tenli, kulaklarına kadar dövmeli, kısa kahverengi saçlı ve yumruklarını sıkı tutan adam odada dolaşır, ama tehlikeli bir bakışla önümde durur.

"Riley Cruz." Bu odadaki diğer adamlarla keskin bir tezat oluşturan, onların fit ve zinde vücutlarına karşılık ekstra büyük göbeği, onların genç bakışlarına karşılık sarkık çenesi olan, Grady olduğunu düşündüğüm adam önümdeki adama işaret etti. "Özel Ajan Kane Bishop; ATF'den." İlk adama tıpatıp benzeyen bir diğerini işaret ediyor. "Özel Ajan Jay Bishop; uyuşturucu ile mücadele, ve kardeşler, kaçırmış olursan diye. Ve Özel Ajan Eric DeWhit, ortak görev koordinatörü."

Kane Bishop elimi tutup sıkıca sıkıyor, bunun bir sidik yarışı olmadığını biliyorum. Bu *'kim daha sert sıkabilir'* testi değil. Bu düpedüz *'beni kazıklarsan, boğazını kesip kanının ayakkabılarımın altında akmasını izlerim'* demek. "Cruz."

Göz teması kurmadan başımı sallıyorum ve elimi sıkmasına izin veriyorum. "Bishop. Size bir arkadaşına ihtiyacınız olduğu söylendi."

"Evet. Otur ve kendini kanıtla. Bu dünyada güvendiğim çok az insan var ve Grady senden birini onlardan biri yapmamı istiyor. Beni ya da küçük kardeşimi öldürürsen, kemiklerinden derini yüzerim."

ANDİ

8 AYDAN FAZLA SONRA

"Sizi karı koca ilan ediyorum." Rahip son duyurusunu yaptığında havadaki elektrik hissedilir hale gelir. Yakışıklı şerif yardımcısı bütün gün kuzenimi öpmek için beklemiştir ve onun geveze ergen çocuğu bile buna itiraz edemez, çünkü devasa bir kilisedeyiz ve rahip sorun olmadığını söylemiştir.

"Oscar." Rahibin dudakları seğirir. "Gelininizi öpebilirsiniz."

Seksenli yıllardan bu yana zaman değişti. Nedimeler artık omuz vatkası ve kabarık saçlarıyla dev tafta topları gibi görünmüyorlar. Düğünler artık eskisi gibi uzun ve sıkıcı olaylar değil – tabii arkadaşlarınız benimkiler gibi havalıysa – ve bekar konuklar gözlerinde bir ışıltıyla size bakıyorlar çünkü düğün organizatörü, poponuzu muhteşem gösteren muhteşem bir elbise sipariş etmeyi biliyor.

Ama yeni kuzenim gelinini kollarına aldığında, onu neredeyse baş aşağı eğdiğinde ve yeni üvey oğlunun yaratıcı küfürlerini görmezden geldiğinde, bakışlarımı konukların arasında dolaştırıyorum, ta ki çamurlu kahverengi bir çift göze takılana ve karnımda bir sıcaklık dalgası hissedene kadar.

Yükselen bir rock grubunun solisti Blake, aç gözlerle beni izliyor. Son derece seksi, keskin hatlı bir çeneye sahip ve düğün organizatörünün benim için hazırladığı bekarlar listesine göre Blake *birinci sırada*; en uygun, eğlenceli bir gün geçirmek için en istekli ve yarınlara için yalvaran bir sapık olma ihtimali en düşük olan kişi.

Yirmi dokuz yaşındayım, bekârım, sağlıklıyım ve daha önce de belirttiğim gibi, bu elbise popomu muhteşem gösteriyor. Hayatımın en güzel döneminde, kanlı

ve kesinlikle utangaç değilim. Seksi severim. Seksi *seviyorum!* Erkekleri seviyorum. İlgiyi seviyorum. Ve bugün cildimi ısıtan tek şey Blake'in gözleri değil.

Bu düğünde iki yüz otuz dört konuk yer alıyor. Kimlerin burada olduğu ve daha kaç kişinin gelmek istediği düşünülürse, bu sayı oldukça az. İki yüz kadar konuk arasında, bekar ve kadın olan birkaç kişiden biri olduğumu düşünüyorum.

En iyisini seçme şansım var.

Seçim yapmakta zorlanıyorum.

Ve her geçen saniye, kuzenimin yeni kocası gelini öpüyor, her seferinde gelin inliyor ve kocasının elleri onu tutuyor. Bu gün bitmeden birinin beni tutmasını bekliyorum, Lindsi her bana çarptığında, burada melek gibi bir gülümsemeye duruyorum ve Tanrı'nın evinden çıkar çıkmaz kendi eğlencemi yaratmak için zihnimde planlar yapıyorum.

Erkekleri seviyorum ve erkekler de beni seviyor, ama kuzenim cehenneme gitmekle flört ediyor ve Oz da onunla birlikte kaymaya hazır gibi görünüyor.

Bu juju ile uğraşmıyorum.

Blake'in koyu renkli gözleri topuklarımdan, bacaklarımdan, nedime elbisemin yumuşak kumaşından ve kalp şeklinde yakamın kıvrımlarından kayıyor. Elbise tasarımcısının ne tür bir sihir kullandığını bilmiyorum, ama o bir tek boynuzlu at gibi ve eğer zengin olsaydım, giydiğim her şeyi ona tasarlamasını isterdim.

Oz ve Lindsi'yi ve onun muhtemelen ne kadar pis olduğunu düşünmekten vazgeçmek için kalabalığı gözden geçirirken – *tam da öyle bir tip gibi görünüyor* – gözlerimi Lindsi'nin bulunduğu tarafa kaydırıyorum; yerel spor salonundaki dövüşçüler, on yıldan fazla bir süre önce onun hayatını kurtaran aile. Artık onlar ailesi. Onun işverenleri. Koruyucu melekleri.

Ve hepsi de çok seksi.

Ne yazık ki hepsi evli.

Sıraları tarayarak, Blake'in uyumsuz grubunu geçip Oz'un adamlarına geçtim. Polisler. Her şekil ve boyutta ilk müdahale ekipleri; acil tıp teknisyenleri, birkaç itfaiyeci, bir hemşire, bir kadın polis, bir erkek polis.

Tanıdık bir genç bakışta durduğumda, gülümserim ve Oz'un kıdemsiz subayına şakacı bir göz kırparım. Riley Cruz benim yaşlarımda, çok kaslı ve geniş vücuduna bakılırsa spor salonunda bacak veya göğüs antrenmanını asla atlamıyor.

Uzun zaman önce Oz ve Lindsy'nin arka bahçesindeki bir barbekü partisinde tanışmıştık. Riley sessiz, utangaç sayılabilecek biriydi ve gecenin çoğunu beni merakla izleyerek geçirdi, bu da beni sessizce çıldırttı. Ama içeri girip selam vermeye gittiğimde, sadece telefonuna bakıp somurtuyordu.

Belki de bu onun *taktiğidir*. Kızlara bakıp, onlar konuşmaya çalıştıklarında sessiz kalmak. Kaba değildi ve ona eşlik edip cevap vermesi gereken sorular sorduğumda, nazikçe *evet* ve *hayır* cevapları verdi. Ama utangaç adamla ilişkimiz bu kadarla sınırlı kaldı.

Gece ayrılmaya hazır olduğunda, hayali bir şapkayı kaldırdı, zoraki bir gülümseme attı ve hepsi bu kadardı.

Alaycı.

O göğüs, o kalçalar, o kollar ve o sevimli gülümsemeyeyle ortaya çıkıp utangaç çocuk rolünü oynamaya nasıl cüret eder?

O gecedен bu yana pek bir şey değişmedi. Riley hala seksi, ama erkek vücuduna sahip olmasına rağmen erkek çocuğu yüzü olması büyük bir sorun. O kadar masum görünüyor ki, onu benim sinsi yöntemlerimle lekelemekten gerçekten kötü hissediyorum.

Göz kırptığımda, yeni traşlanmış ve bebek poposu kadar pürüzsüz yumuşak yanakları biraz pembeleşiyor ve içim içim eriyor.

O çok saf; bir kıza nasıl şaplak atacağını bile bilmediğinden eminim. Ve hangi kız şaplak atılmak istemez ki?

Aynen öyle.

Blake bu gece sarhoş olup bayılırsa, diğer tüm seçeneklerim tükenirse, Riley'e bir fahişe satın alıp o çocuğun bekaretini kaybetmesini izleyebilirim. Bu çok seksi olur ve ona bazı önemli yaşam becerileri öğretir. Sonra işini bitirip duş aldığıında, yeni becerilerini benim üzerimde denemesine izin vereceğim.

Seksi severim ve o iyi çocuk beni kaldırıp Neandertal gibi savurmaya yetecek kadar güçlü görünüyor. Omzuna atılmak karşılığında şaplak almaktan vazgeçmeye razıyım.

Oz sonunda gelinine nefes alması için izin verdiğinde, Riley'nin delici bakışlarından gözlerimi kaçırıp, tutmam gereken çiçek buketini geri veriyorum.

Bu partide (onursuz) nedimeyim, bu **y ü z d e n** görevim Lindsi tuvalete giderken elbisesini tutmak ve kilisede günah çıkarırken buketini tutmak.

Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyor.

"Size yepyeni Bay ve Bayan Oscar Franks'ı tanıtmaktan onur ^{duyarım!}"

Oz, Lindsi'yi romantik ışıklandırma, mumlar, kristal avizeler ve altı milyar metre uzunluğundaki zarif gelinlikle süslenmiş dans pistine götürüyor. Gençlerin annesi ve yerel savunma eğitmeni, fildişi rengi gelinliği ve seksi topuklu ayakkabılarıyla muhteşem görünüyor. Megan Montgomery – Lindsi'nin düğün planlayıcısı – bugünü planlamak için neredeyse bir yılını harcadı. Lindsi'nin elbisesinin altına giyeceği külotu bile planladı, Oz'un gece yarısından önce onu dişleriyle çıkaracağını çok iyi biliyordu.

Her küçük ayrıntı Meg tarafından koordine edildi, bu yüzden bana bu gece nerede oturacağımı söylediğinde, eğer yerimden kalkarsam beni tekmeleyeceğini biliyordum. Yaklaşık on bir aylık hamile ve doğuma çok az kaldı, bu yüzden söyleneni yapmazsam, beni dövüp elbiseme plasenta suyu sıçratmasından haklı olarak endişeleniyorum.

İğrenç.

Köpüklü şampanyamı yudumlarken, muhteşem tadı olan başlangıç yemeğini yiyorum. Güzel kuzenim iğrenç derecede yakışıklı kocasıyla dans ederken, Oz'un belki de külotunu çoktan çıkardığını ima eden bir gülümsemeyle, ben de sırtarak onların, grubun Blake'in onlar için söylediği sert bir şarkıya eşlik ederek sallanmalarını izliyorum.

"Dee?" Yanımdaki boş sandalyeyi çeken Riley, tüm masumiyetiyle, kalın bacağı benimkine degecek kadar yakın oturur. Şeytani bir gülümsemeyle öne eğilir ve gözlerime bakar. "Uzun zaman oldu, değil mi? Bugün çok güzelsin."

Ne yazık ki, bu tek cümle, Lindsay'ın nişan partisinde bütün gece ondan duyduğum tek şeydi.

Koltuğuma yaslanıp bacaklarımı üst üste atıyorum, şampanyamı tutuyorum ve elbisenin yırtmaç kısmı bacaklarımın mükemmel bir kısmını gösterince sırtıyorum.

Erkek ya da çocuk, bu onun dikkatini çekti ve gülümsememi daha da genişletti. "Riley Cruz. Selam tatlım. Nasılsın?"

Elindeki sodadan bir yudum alır, bardağa gülümser ve başını sallar. "Tatlım... Bir erkeği nasıl küçük düşüreceğini iyi biliyorsun. Beni utandırmaya çalışmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Belki. Son görüşmemizde göz teması kurmayan adam sensin. Oz'un kanepesine oturup benim varlığımı yok saydın. Bu bir kızı meraklandırır... Neredeyse biraz fazla," düşünmek için duraklıyorum, "tatlı değil de sevimli denilemeyecek kadar tatlısın."

Yumuşak yeşil gözleri, çıplak bacaklarımın etini takip ediyor ve kasıklarımın üzerinde duruyor. Ya Riley nişan partisinden bu yana 'sırada' bazı şeyler görmüş, ya da daha muhtemel olanı, sodasına bir şey katılmış ve onu cesurlaştırmış. "Sana sevimli desem nasıl hissederdin, Dee?" Gözleri göğüslerimde duruyor. "Bu seni nasıl hissettirirdi?"

Koltuğumda daha dik oturup, artık tadı kalmamış şampanyamdan bir yudum daha alıyorum. "Ama ben sevimli değilim. Ben seksiğim."

Başını sallayarak, elini uyluğumun üzerinde kaydırır ve işaret parmağının ucuyla elbisenin yırtmaç kısmında durdu. "Aynen öyle. Seksi, seksidir. Sevimli, köpek yavruları içindir." Ateşli gözleri benimkilerle buluştu. "Ben köpek yavrusu değilim, Dee. İstenildiğinde top getirmiyorum."

Ben hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atan biri olmadım. Ve bu da öyle bir şey; benim aptalca gülümsemelerim ve alaycı bakışlarımdan bıktı, şimdi de harekete geçiyor. Ona dönerek, kalın pazısına elimi uzatıp sıkıyorum. "Sadece..." Dramatik bir iç çekiyorum. "Senin vücudun bir erkeğinki gibi, Riley, ama yüzün..."

Gözleri parladı. "Yüzüm neymiş?"

"Şey, yanaklarını sıkmak istiyorum. Onları dürtüp gamzeler oluşturmak istiyorum, sonra saçlarını geriye tarayıp alına sulu bir öpücük kondurmak istiyorum." Hala boş olan, ancak gelin ve damadın dans pistine bakıp orkestraya doğru başımı sallıyorum. "Blake, King's Chaos'un solisti, şey, biraz sıksa, benim zevkime göre biraz fazla zayıf

ama karanlık ve tehlikeli. O bir kötü çocuk. Yatakta bir tiran, bunu söyleyebilirim."

"Peki ya ben?"

"Sen?" Onu baştan aşağı süzdüm. "Örümcek hislerim, her cumartesi saat dokuzda hala annenle brunch yaptığını söylüyor. Ona çiçek getirip yatağına yatırıyorsun, o yalnız olduğunu söylediğinde kafanı kucağına koyup saçınla oynamasına izin veriyorsun." Burnumu kırıştırdım. "Annen randevularına eşlik ediyor, değil mi? Anne sorunların mı var, Riley?"

Gözleri kısılır. "Bana annene karşı sorunların var gibi geliyor. Genelleme yapıyorsun ve şimdi de kendi sorunlarını bana yansıtıyorsun."

"Hayır." Kolunu tekrar sıkıyım, çünkü gözlerindeki öfke parlaması beni çok tahrik ediyor. "Benim anne sorunum yok. Annemi seviyorum, ama o benim kiminle yattığını bilmiyor. Aslında ara sıra brunch yapıyoruz ve bazen saçlarımla oynuyor, ama bu sağlıklı bir ilişki. Hayatımızda bir sınır var. O bir tarafta duruyor, benim seks maceralarım ise diğer tarafta."

Tehlikeli bir hava ile bana dönerek, büyük eli uyluğumu sıkıştırır ve bacağıma elektrik akımı gönderir. "Annem kiminle yattığını bilmiyor, Dee. Annem beni hiçbir yere eşlik etmiyor."

"Yani *sevişiyorsun*?" Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Yavaş, tatlı bir aşk yaşamıyor musun, Riley?" Komik, bir dakika önce masum olduğunu düşündüğüm adam şimdi kanımda gerginlik parçaları yayıyor. Kitabı kapağına göre yargılamakla ilgili ne derler? "Hiç sevişip kaçtın mı? Hiç çıplak bir kadın gördün mü?"

Bir keresinde kızaran tatlı adam gözlerimin önünde dönüşüyor. Onun şeker, gökkuşağı ve dişleri ağrıtan şeylerden yapıldığını sanıyordum, ama gözlerindeki meydan okuma tamamen farklı bir şey söylüyor.

"Bu bir teklif mi?" İçkisini yudumlarken kayıtsızmış gibi davranan güçlü eli bacağımda kalıyor. "Çünkü bütün gün seni izledim. O elbiseyle hareketlerini izledim. On saattir kıcını önümde sergiliyorsun ve Oz'un evindeki barbeküyü de unutmadım. O gece meşguldüm ama yine de o kot pantolonun içindeki kıcını izledim. Aylardır seni düşünüyorum Dee."

Dudakları kurt gibi sırtarak yukarı kıvrıldı. "Seni şimdi becerebilirim, sana benim... *sevimli olmadığımı* gösterebilirim."

Gerginliğini gizlemek için arkama yaslanıp başımı salladım. "Blöf yapıyorsun..." Utangaç bir kadın değilim. Nadiren sinirlerim bozulur. Kolayca korkmam, ama o bana baktıkça kalbim daha hızlı atıyor. "Sana sevimli dediğim için kızdın, şimdi de blöf yapıyorsun."

"Evet demekten korkuyor musun?" Kaşlarını kaldırarak meydan okurcasına sorar. "Elini gösterir göstermez teklifimi geri çekeceğimden mi korkuyorsun?"

Evet.

"Hayır. Sadece senin bekaretini alan kişi olmak istediğimden emin değilim. Bu büyük bir sorumluluk. Annen beni arayıp oğlunu kirletmekle suçlayabilir."

"Kirletmek." Hafif bir alaycı gülümsemeyle başını sallar. "Hayatım ve ailem hakkında hiçbir fikrin yok. Annem olup olmadığını bile bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun, ama insanları yargılamayı çok iyi biliyorsun."

Titrek bir elimi kaldırıp yanağını okşarım. "Kızarıyorsun. Bu sanki..." Kafamı sallarım. "Kendimi kötü hissederdim."

Elimi tutup bana yaklaşıp, dudakları kulağıma yaklaşıp. "Dolapta buluşalım. Arkanda, 15 metre uzakta. Sana neyim var göstereceğim, yarın da *'Yanılmışım. Sikini biraz daha emmek* istiyorum' diye mesaj atarsın."

Boğazım kurur. Pahalı ve çekici rujla kaplı dudaklarım dişlerimin arasına girer. Kalbim onun kalbine o kadar sert çarpar ki, onun da hissedebileceğini biliyorum. Havadaki elektriği hissettiğini biliyorum. "Bağlanmayacak mısın? Hamile kalıp beni sevgisiz bir evliliğe hapsetmeye çalışmayacak mısın?"

Kıkırdarak, eli bacağıma geri dönüyor ve uygunsuz bir şekilde yukarı çıkıyor. "Söz veriyorum. Korkmuş görünüyorsun; senin eğlenceli ve çılgın olduğunu sanıyordum, Dee. Asla korkmadığını sanıyordum..."

"Tamam." Başımı sallayıp, neredeyse panik atak geçirecekken nefesimi düzenliyorum. "Peki. Beş dakika sonra orada buluşalım."

Geri çekilip Cheshire kedisi gibi sırtarak, göz kırpar ve sodasını masanın üzerine iter. Ayağa kalkar ve nasırlı parmak uçlarını omurgamın üst kısmında gezdirir, ta ki tüylerim diken diken olana kadar. "Görüşürüz, Dee."

"Bu arada, benim adım Andi. Bana Andrea diyebilirsin."

"Hayır." Durup, Oz ve Lindsy'nin dansı sona erdiğinde geri döner. "Dee çok tatlı. Seni olduğundan çok daha az sinsi gösteriyor."

Gözlerimi kısıyorum. Az önce bana hakaret ettiğinden eminim, ama o kadar ince bir hakaretti ki, emin bile olamıyorum. Aptal polisler ve aptal sinsi tavırları.

Oz gelinini eğdirirken ve ergen üvey oğlu dans pistinin kenarından somurtarak bakarken, odaya göz gezdirip şampanyanın son yudumunu içip derin bir nefes alıyorum.

Riley Cruz ya aklımı başımdan alacak ya da ben elbisesini kaldırmadan önce boşalacak.

Bu bir şans oyunu gibi. Hangisini alacağım?

Lütfen Tanrım, ilk olsun.

Ayakta durup titrek ellerimle tasarımcı elbisemi düzeltirken, sinirli bir şekilde saçlarımı geriye itip dünyamın dönmediğini varsayıyorum. 1950'lerden bu yana zaman değişti. Kadınlar rastgele erkeklerle birlikte olabiliyor ve geçici ilişkilerimizden dolayı utanmıyoruz. Buraya süpürge dolabında *biriyle* vakit geçirmeyi umarak geldim, ama bunun Riley-the-blusher-Cruz olacağını hiç beklemiyordum.

Uzun gelin masasının etrafından dolaşıp, peri ışıkları ve güzel çiçeklerle süslenmiş platformdan aşağı inerek, parke dans pistine adım atıyorum ve zaman kazanmak için doğrudan karşıya geçmeye çalışıyorum, ama tasarımcı topuklu ayakkabılarım pürüzsüz zemine değdiği anda, Oz'un kollarına kapılıp ters yönde dönmeye başlıyorum.

Riley'i gözümün önünden ayırmamak için boynumu uzatırken, Benny'nin annesini dans pistinde döndürdüğünü ve bu sayede Oz'un kollarının boşaldığını fark ettim.

"Bir dahaki sefere mi?" Onu geri itmeye çalışıyorum. "Geri geleceğim. Tam da işimin ortasıydım..."

"Ben bir polisim, Andi." Oz beni kendine çekip, memnun bir erkeğin misk kokusuyla sarmaladı. "Ve bu gece karımın güzelliği gözlerimi kör etse de, yine de ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Yakalandım, sırtarak, onun tutuşuna karşı koymayı bırakıp ona uyum sağladım. "Kendini çok akıllı mı sanıyorsun, Şerif Yardımcısı?"

"Normalde bu adama bir nutuk atardım. Bilirsin, '*O benim ailemden biri. Onun kalbini kırarsan, ben de senin yüzünü kırarım*' gibi bir şey."

Oz beni döndürüp iki kez havada savurduğunda kıkırdarak güldüm; bu Latin erkek bir kadını dansa nasıl yönlendireceğini iyi biliyor. "Çok nazıksın Oz. Artık biz bir aileyiz ve Linds ile benim pek bir şeyimiz olmadığı için bu jestine minnettarım. Seni Noel kartı listeme ekleyeceğim."

Dudaklarını büzerek, viski rengi gözleriyle bana bakar. "Sözümü bitirmeme izin vermedin. *Normalde* böyle bir şey söyledim, ama Andi ile Riley'nin dünya hakimiyeti için rekabet ettiği bu durumda, kalp kıranın sen olacağını hissediyorum."

Gülümsüyorum.

İnkâr etmiyorum.

"Yeni evlendiğim eşimle vakit geçirmek için iki hafta izin almayı planlıyorum."

"Öyle mi? Ne güzel." Bu beni gerçekten mutlu ediyor. "O da buna bayılacak."

"Doğru, ama eğer benim kalemi kırarsan ve o da seni unutmak için yas izni alırsa, bu benim tatilimi mahveder, değil mi?"

Yaka düğmesine takılı tatlı küçük çiçeği elime alıp okşuyorum. "Onun kalbini kırmayacağım. Sadece biraz oynamak istiyorum."

Kafasını salladı. "Hayır. Sen belasın. Onun için çok fazla bela. Riley'nin her gün önlük giyip kurabiye pişiren sevimli, küçük bir Hristiyan kıza ihtiyacı var."

"Annen gibi mi?"

Kahkahayı patlatır. "*Aynen* annem gibi. O sinsi bir deli, ama sen düpedüz psikopatsın. Riley hayatında böyle bir kadını kaldıramaz."

Ellerimi kaldırıp geniş omuzlarına koyuyorum. "Benim için endişelenme, Oz. Uslu olacağım, söz veriyorum." Ama yaramaz bir çocuk gibi parmaklarımı çaprazlayıp sinsi bir gülümseme atıyorum. "Bu arada, annesiyle tanıştın mı?"

"Riley'nin mi? Tanıştım. Çok tatlı bir kadın ve en iyi sarılmaları o yapıyor."

"Tabii ki öyle." Kafamı sallayarak dolaba doğru bakıyorum ve Riley'nin gözlerine bakıyorum. Elleri ceplerine gömülü, topukları üzerinde sallanıyor ve beni açlık ve mizahın güçlü bir karışımıyla izliyor. Orada duruyor. Geri adım atmıyor. Gözlerime doğrudan bakıyor ve kızarmıyor.

Lanet olsun, çok seksi. "Andi...?"

Gözlerimi devirip dans partnerime döndüm. "Tamam, onu rahat bırakacağım."

"Aferin kızım." Oz göz kırparak beni döndürür ve Benny'nin göğsüne çarparak karısını geri alır.

"Merhaba, Andi Teyze."

"Aww, hey, bebeğim." O benim yarı yaşımda olmasına ve geçen hafta daha bebek olmasına rağmen, Benny'nin çiçeğini düzeltmek için uzanmam gerekiyor. "Büyümüşsün, ha? Bu gece çok yakışıklısın."

"Aww, teşekkürler." Beni kendine doğru çeker. "Çok güzelsin. Elbiseni beğendim."

Yüzümü onun geniş göğsüne yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. O tam olarak yeğenim değil. Kuzenimin oğlu, yani benim... ikinci kuzenim mi? İkinci dereceden kuzenim mi? Bilmiyorum ama dört yaşından beri aynı evde yaşıyoruz ve onun ilk yıllarında kaçırdığım her şeyi yapma fırsatım oldu. Babası, kuzenimi bizden uzaklaştıran, şiddet uygulayan pisliğin tekiydi. Onu akla gelebilecek her şekilde istismar etti, sonunda o pisliği kafasından vurdu ve eve döndüğünde, Benny ve küçük kız kardeşini kucakladım ve on yıl boyunca onları bırakmadım.

"Benny, benimle birlikte gelmelisin." Onun gözlerine bakmak için geri çekildim. "Yarın eve dönmem gerekiyor ve seni çok özledim. Valizlerini hazırlamak için yeterince vaktin var."

Gülerek başını sallar. "Annemi bırakamam. Şimdi kesinlikle buradan ayrılamam. İşler yeni düzelmeye başladı."

On altı yaşındaki kuzenimin beni başından savmasına izin veriyorum. "O artık iyi. Onu koruyan iri yarı bir polis var, ama ben artık yapayalnızım." Şaka yapıyorum. Kendi başıma yaşamayı seviyorum ve onu asla yanımda götürmem. Lindsay, onu terk etmeyi düşünse bile kalp krizi geçirir. Ama yine de alay etmek eğlenceli.

"Şimdi beni kim koruyacak, Benny? Şehir büyük ve korkutucu, belki bir suçlu benim bozuk paralarımı çalmak ister."

Gözlerini devirip omzumun üzerinden bir masadaki kızları izliyor. Artık benim bebeğim değil ve bu günlerde gözlerini parlatacak şey aksiyon figürleri değil. "Buraya taşınmalısın." Açık mavi gözleri tekrar bana dönüyor. "Bunu düşündüğünü söylemiştin."

Omuz silkiyorum. "Düşünüyordum. Seni özledim."

Uzun kollarını omuzlarıma doladı ve ben onun küçükken ona yaptığım gibi beni sıktı. "Oraya geri dönmene gerek yok. Bize taşın, odamı paylaşırım..." Boğazını temizledi. "Yani, yerleşene kadar bir gece için."

"Sadece bir gece mi?" Onun kaburgalarına vuruyorum. "Sadece bir gece mi? Sonra ne olacak? Beni sokağa mı atacaksın? Sadakat nerede? Sevgi nerede?"

"Odanı daha uzun süre paylaşamam, Andi Teyze. Bu doğru olmaz."

Kafamı sallayıp onun beni dışarı atmasına izin veriyorum. "Neyse, evlat. Livi'den odasını paylaşmasını isteyeceğim. Zaten o her zaman en sevdiğim kızdı."

"Evet, ama o..."

Önce onun sıcaklığını hissediyorum. Sonra boğazını temizlediğini. "Ben. Araya girebilir miyim?"

Benny'nin gözleri bir anda kararır. "Riley... Bu sahneyi daha önce de gördüm. Hayır, araya giremezsin. Teyzemden uzak dur."

"Ben!" Onun göğsüne bir tokat atıp geri çekiliyorum... tam da kalçalarımı tutan bir çift elin içine. Tanrım, Riley devreye giriyor. "Kız kardeşinle dans et, Benny." Dans pistinin kenarından sarışın bir kız gözüme çarptığında gülümsüyorum. "Ya da daha iyisi, Evie ile dans et. Bütün gün onu izlediğini gördüm."

"İzlemedim!"

Riley'nin güçlü elleri kalçalarımın ayrılmıyor. Aksine, daha da sıkışıyor ve göğsü sırtıma yaklaşıyor. "O da seni izliyordu. Emin ol. Ve bu gece çok güzel görünüyor, değil mi?"

"Kapa çeneni. Ne dediğini bilmiyorsun. O çok sinir bozucu."

"Elbisesi çok şirin. Annesi de çok seksi, yani hayatının nereye gittiğini biliyorsun. Mac'ten önce ona dans etmeyi teklif etsen iyi olur. O da bu gece çok yakışıklı görünüyor. Onu en iyi arkadaşına kaptırmak çok acı verici olur."

En iyi arkadaşını kaybetmek çok acı verici olur.” Onunla dalga geçmemeliyim, ama o çok kolay lokma ve Riley'nin elleri yüzünden genç yeğenimi kurtların önüne atmaya razıyım. “Babası tuvalete gitti, yani üç dakikan var, o geri gelip kollarını kırmadan önce gidip onu kap.

"Kapa çenenil!" Geri çekilir ve omzumun üzerinden Riley'e sert bir bakış atar. "Beni kızdırmaya çalışıyor, böylece seninle dans etmeme izin vereyim diye. Dikkatli ol, domuz. Git ve Oz'a, geçen sefer birisi benim kadınlarımdan birine asılmaya çalıştığında ne olduğunu sor.

Riley'nin düz çenesi gülümsemeyle seğirdi. "Onların düğünündeyiz, Ben. Yani... Sanırım pek bir şey olmamış. Sen sadece havlıyorsun, ısırmıyorsun, evlat."

Benny'nin gözlerini kısması ve ellerini sıkıca kapatmasıyla, korunmak için Riley'nin göğsüne geri adım attım. Yeğenimin koruyucu bir tarafı var ve bu çoğunlukla annesi için olsa da, ben de bunun büyük bir kısmını üstleniyorum. Yıllar boyunca bir erkekle çıktığımda ve o beni kapıda karşıladığında, bu çocuk en uygun silahla orada durur ve onları korkutup kaçırırdı. Hiç umursamadım, çünkü ben eğlence arıyordum, evlilik yüzüğü değil, ve onun taktikleri benim bulabileceğim herhangi bir mazeretten daha iyi işe yarıyordu. Ama Riley geri adım atmıyor ve ben dans pistinde bir kavgaya hakemlik yapmayı reddediyorum.

"Git, Ben." Nadiren kullandığım ciddi teyze sesimi takındım. "Bir dakika Cruz memurla dans etmek istiyorum. O benim arkadaşım ve arkadaşlar dans edebilir."

Gözlerini neredeyse tamamen kapatacak kadar kısarak, topuklarını döndürür ve dans pistinden uzaklaşır.

Riley'nin sert kahkahasını duyunca, dönüp kollarımı boynuna doladım. Benden bir boy uzun, ama topuklu ayakkabılarla gözlerim burnuna geliyor. "O on altı yaşında. Senin bahanen ne?"

"Mazeretim mi?" Elleri sahiplenircesine kalçalarımı sıkıca kavrar. "Ne için?"

"Sahiplenici bir aptal gibi davrandığın için mi? Yeğenimle dans ediyordum ve şimdi ayakkabılarımda çiş var çünkü sen erkek gibi hissetmek istedin."

"Hayır." Gülererek, dudakları kulağıma değene kadar eğildi. "Seni bekliyordum, sonra dansa kaldırıldın. Benny..."

seni sonsuza kadar yanımda tutmak istedim, ama yarın tekrar eve döneceğini söylediğini duyunca, beklemekten vazgeçmeye karar verdim.

"Bıraktın mı? Öylece mi? Benim zamanımı tek başına işgal edebileceğini mi sanıyorsun? Uçağımın kalkmasına on sekiz saat var, Riley, hepsini kendine ayırmayı mı düşünüyorsun? Blake'i ne zaman sığdırmamı bekliyorsun?"

"Öyle değil." Geri çekilirken, band Elvis'in *Can't Help Falling In Love* şarkısını söylerken, ela gözleri doğrudan benimkilere bakıyor. "Zamanını benimle geçiriyorsun. Ona ya da başkasına ayıracak vaktin yok." Eli sırtıma kayıyor. Sonra bir santim aşağı. Sonra bir santim daha. "Aylarca geri dönmeni bekledim. Son zamanlarda bekarlığa veda partisi için burada olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Gülümsedim ve ona yaklaştım. "Burada olduğumu biliyor muydun?"

"Tabii ki. Burası küçük bir kasaba. Rayları geçer geçmez kokunu aldığımdan eminim."

"Kokumu mu alıyorsun?" Onun gözlerine bakmak için geri çekiliyorum. "Koktuğumu mu söylüyorsun?" "Hayır. Beni kendine çektiğini söylüyorsun. Harika kokuyorsun; biraz mango gibi, biraz yaz gibi, tatil ve dinlenme gibi kokuyorsun, sahilde buz gibi bir bira yudumlar gibi."

"Gerçekten mi?" Bu çok detaylı. "Mango sevmem bile."

Gülüyor ve beni kendine çekiyor, kulağım omzuna değiyor. "Sorun değil, çünkü ben severim. Yaz, yılın en sevdiğim mevsimidir. Sahil, kum, tuzlu su; çok rahatlatıcıdır. Ve o mangolar." Kurt gibi sırtıyor. "Çenemden suyu damlayana kadar yerim."

Karincalanma doğrudan mangoma yayılıyor ve nefesimi kesiyor.

"Plajın yakınında mı yaşıyorsun, Dee?"

"Evet." Kurumuş dudaklarımı yalıyorum. "Sahilden çok uzak değil. Arabayla yirmi dakika uzaklıkta."

Çenesini boynuma dayadı. Cesurca, bakir çocuk dilini tenimde gezdiriyor ve onu yanlış yargıladığımı düşünmeme neden oluyor.

"Bana rahatlamayı, yaz meyvelerini ve soğuk içecekleri hatırlatıyorsun," diye fısıldadı. "Ve seninle bir gece nasıl olur bilmek istemiyorsam ne olayım."

"Bütün bir gece mi?" Dişleri diline katıldığında inlerim. "Daha önce dolapta bir dakika istemiştin. Şimdi ise

Bir gecelik için. Bilemiyorum... Bu çok büyük bir taahhüt.

"Mm'mm." Kafasını salladı ve hassas cildime çenesini sürttü. "Bir dakika yeterli bir süre değil ve dolap da yeterli bir alan değil. Seni ilk gördüğümünden bu yana neredeyse bir yıl geçti. Kıçını ortaya çıkaran minicik bir kot pantolon ve altında ne olduğunu görmek için öne çekmek istediğim uçuşan bir üst giyiyordun. Macchio ile takılıyordun, ama beni izliyordun."

"Gözlerinle beni sikiyordun."

O başını sallar. "O zaman her şeyi mahvettim. Her şeyi mahvettim, ama şimdi seni tekrar yakaladım ve on yedi buçuk saat boyunca seni bırakmayacağım. İkinci kez her şeyi mahvetmeyeceğim."

"O gece meşgul olduğunu söylemiştin." Boğazımı tıkayan şehveti temizliyorum. "Gözlerinle beni sikiyordun, sonra birden yok oldun."

"Mmm." Büyük eli kışımı yoğuruyor. "En boktan zamanlama."

"Neyle meşguldün?"

Bacaklarımın gücü kesilene kadar kulak mememi dudakları arasında çeker. "İşle ilgili, merak etme."

Endişelenme. "Ya seninle geceyi geçirmeyi kabul edersem, sonra sen gelmeden *hemen* önce işten aranırsam?"

Çaresizce güldü ve boynumu ısırdı. "Bunu bana yükleme, Dee. Ölürüm."

"Oz geceleri sürekli telefon alır. Sen gider miydin? Birlikte geçirdiğimiz gece telefon çalsa, sen cevap verir miydin? Ben senin yatağında çıplak ve istekli olsam bile gider miydin?"

O başını sallar ve beni imkansız bir şekilde kendine daha da yaklaştırır. "Gitmek zorunda kalırdım. Gitmek zorunda kalmam için milyonlarca neden var, ama bunlardan ikisi şu anda bu odada. Oz yeni evlendi ve X şimdiden sarhoş oldu. Sırada ben varım."

"Şu anda kim var orada? Mavi üniformalılar düğün resepsiyonunda sevişirken, bizim küçük kasabamızı kim savunuyor?"

O gülüyor. "Şu anda Libby var. Orada onunla birlikte birkaç başka genç var. Ama ben de nöbetçiyim."

Başımı sallayıp sözlerini düşünürüm. Omzunun üzerinden, sahnede yanıp sönen ışıklar arasında duran, biraz sıska ve uyumsuz görünen gruba bakarım.

Işıklar, sonra Oz'un parlayan kuzenimi Riley ve benim ilk gittiğimiz süpürge dolabına götürdüğünü görüyorum. Dönünce, bu kasabanın en kıdemli polis memuru Alex'in bir dizi shot içtiğini görüyorum.

Hepsi berbat durumda. Ve bu gece çalışmayacaklar.

"Tamam."

Gülümseyerek, Riley geriye doğru eğilip gözlerime bakıyor. "Evet?"

Başımı salladım. "Evet. Bir gece. Tek bir şans. Ve King's Chaos grubunun tüm üyeleriyle birlikte olabilirdim. *Aynı anda.*" Gözleri parladı. "O yüzden bunu iyi değerlendirsen iyi olur."

RİLEY

BUNU ÖNGÖREMEMİŞ DEĞİLİZ

Benim işimde çalışan bir adam, görev başında bir polis memuru, çağırılma olasılığı düşük olsa bile, içki içmemesi gerektiğini bilir.

Arkadaşının düşününde bile.

Andi bu gece birkaç kadeh şampanya içmiş olabilir, ama ben bir keşiş kadar ayıgım ve onu daha hızlı yatağıma atmak için kruvazör ışıklarını yakmaya hazırım. Cebimdeki telefon canlı bir el bombası gibi; her an patlayabilir ve her iki yükümlülüğümden biri olabilir. Bir yıldır aklımdan çıkmayan bu kadınla olan bu şansı, ikisinin de mahvetmesine izin vermeye niyetim yok.

Andi'nin yeğeninin dikkatini çekmemek için resmen eğilip, şefimin gözleri benimkilere kilitlendiğinde gülerek dönüp, çift kapılı resepsiyondan özgürlüğe doğru uçarak, elini elime alıp onu şık binadan koşarak geçirdim. Göğsünden tatlı bir kıkırdama yükseldi ve benim göğsüme tuhaf bir zevk dalgası yayıldı. Konuşmadan, neredeyse bir blok boyunca koşarak kamyonetime ulaştık. Bu kasaba ve içindeki tüm mekanlar, yirmiden fazla kişinin katılacağı partiler için park yeri sıkıntısı çekiyor, ama koşmak umurumda değil. Hava hoş bir serinlikte, gökyüzü güzel ve açık, ve elini benim elimde tutuyor.

O çekilmiyor.

Onu kamyonetime atıyorum ve topuklu ayakkabılarını içeri soktuğu saniyeler sonra kapıyı kapatıyorum. Yanıma koşarken, sanki bir işe gidiyormuşum gibi hissediyorum; kalbim çarpıyor, ağırlıksız, ölümsüz ve bir panter kadar hızlıyım, sürücü tarafını açıp kendimi içeri atıyorum.

İçeri girerken bir saniye içinde kaçmadığından emin olmak için arkama bakıyorum, ama o kaçmak bir yana, bana gülümseyerek karşılıyor, kucağıma atlıyor ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırıyor.

Kamyonetim büyük ve bacaklarım uzun. Kabinde çok fazla yer var, bu yüzden o tırmanıp kucağıma oturduğunda sırtı direksiyona bile değmiyor.

Kıkırdayarak dudaklarımı ısırdı, ellerini saçlarıma attı ve acı penise kadar inene kadar bana sarıldı.

"Lütfen." Yüzüme nefes nefese, dudaklarını çenem boyunca gezdiriyor. "Lütfen bana bakir olmadığını söyle, Riley. Bana eşek sakin olduğunu ve onu nasıl kullanacağını bildiğini söyle."

Burun kıvrarak, fermuarını bulmak için arkasına uzanıp onu aşağı çekiyorum. Dev bir ağacın altında park etmişiz, sokak lambası yok, etrafta kimse yok. Parmak uçlarım sırtının altındaki yumuşak ete dokunana kadar fermuarı aşağı çekiyorum, sonra göğüsleri serbest kalana kadar elbisesinin kupalarını aşağı çekiyorum. "Sütyen yok." Dalıyorum ve sivri uçları emiyorum. "Mango. Yemin ederim, tadı mango gibi."

Kucağıma oturur ve başımın üstünde nefes nefese kalır. "Aman Tanrım, Riley."

"Mmm." Elbisesini kalçalarına kadar indirip onu kendime yaklaştırıyorum. *Dolap, araba; ne olursa olsun.* "Bakire değilim, Dee. Övünmüyorum da, o yüzden sikimi çıkarıp kendin bakman gerekecek."

"Mmm." İnleyerek, nefes alamayacak kadar yüzümü kendine yaklaştırıyor. "Daha önce halka açık bir yerde seviştin mi, Riley?"

Gülerek meme ucunu ısırırım. Beni yakalamakta ısrarcıdır. Beni deneyimsiz olarak göstermeye çalışır. "Hayır. Bu yasadışı."

"Denemek ister misin?" Sıkışmış sikimi sürmeye devam ediyor. Pantolonumun fermuarını zorluyor. Dolu. Acı verici. Hazır. "Şu anda polislerin çoğunun sarhoş olduğunu ve en sadık ve bağlı genç polisin burada benimle olduğunu çok iyi biliyorum; seni tutuklamaz."

"Seni tutuklayabilirim."

"Mmm. Evet, lütfen. Her zaman seksi bir polis tarafından sikilmeyi hayal etmişimdir. Kelepçeleri de ekle, ben hazırım."

"Seni yatağında istiyorum, Dee. Seni bütün gece yanımda tutmak istiyorum."

"Önce kamyon." Dizlerinin üzerine çökerek elbisesini kalçalarının etrafında dalgalanacak şekilde yukarı çekiyor, sonra deri kemerimi çözüyor ve ellerim onun kışını sıkıca kavrarken inleyerek kemeri açıyor. "Siktir..." Daldı ve dudaklarını benimkilere o kadar sert vurdu ki dişlerimiz birbirine çarptı, ama sonra şortumdan sikimi çıkardı ve homurtum ruhumun derinliklerinden gelen bir iniltiye dönüştü. "Övünmene gerek yok. Tanrım, Riley, partiye gelip insanları çekicinle bayılttın, değil mi?"

Gülerek, onun sıkı tutuşundan neredeyse ağlayarak, onu öne doğru çekip elini aramızda ezdi. "Seni eve götürüyüm."

"Kondomun var mı?" O, beni itip, sanki onları ortalıkta bırakmışım gibi, torpido gözünü aramaya başlar. Bir eliyle yakamı tutarak, tehlikeli bir şekilde yana eğilir ve torpido gözünü açar, ta ki ruhsat belgeleri ve kim bilir başka neler düşene kadar. "Neden kondomun yok, Riley? Siktir!" Geri döner ve dudaklarını benimkilere çarpar. "Bir kıza iyi vakit geçireceğini söz verip, neden prezervatifin yok?"

Siktir et. İkimizi de koltuktan kaldırıp arka cebime uzanıyorum ve deri cüzdanımı çıkarıyorum. Cüzdanı açarken inliyorum ve Andi zevkle inleyip boynuma dişlerini geçirerek yaratıcılığımı ödüllendirdiğinde hareketlerim beceriksizleşiyor.

"Bu şey yasadışı, Dee." Onu geri itiyorum ve başını ön cama çarptığında çığlığını görmezden geliyorum. Gümüş paketi yırtıp açtım, prezervatifi çıkardım ve penisimin ucuna geçirmeye başladım. "Seni çok istiyorum. Bu yasadışı, ama seni hissetmek için can atıyorum." Prezervatifi penisimin en dibine kadar geçirdim ve o doğrudan üstüme atlamak için hareket ettiğinde, elimi kışının altına koyarak aşağı kaymasını engelledim ve yerine başparmağımı soktum.

"Aman Tanrım!" Islak, bekleyen ve çok sıkı olan amcığ başparmağımın etrafında titriyor ve başını geriye atarak ecstasy yaşıyor.

"Beni kızdırabileceğini mi sanıyorsun, Andi?" Penisim aramızda zonkluyor, acı verici ve hazır. "Seni Macchio ile izledim." Onu tutmaktan pazılarım yanıyor, ama parmağımı içeri ve dışarı kaydırmaya devam ediyorum. "Beni

beni kızdırabileceğini, bana sevimli diyebileceğini, kirpiklerini kırabileceğini ve benim kuyruğumu sallayacağını mı sanıyorsun?"

"Özür dilerim." Elimi sürerek, nefes nefese kalıyor ve yüzünü boynuma gömmek için öne eğiliyor. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Sen sevimli değilsin."

Kıkırdayarak, duvarları beni sıkıca kavradığı anda elimi çekiyorum ve geniş ve öfkeli gözleri benimkilere döndüğünde, onu kaldırıp kalçalarımız birbirine değene ve vücudu spazm geçene kadar sikimin üzerine sertçe indiriyorum.

O kalktığında, ayaklarımı kamyonun zeminine dayadım ve göğüsleri zıplayana ve başı neredeyse tavana çarpana kadar onu tekrar içime çektim. Bir anlığına kalçalarını bıraktım, dudakları büzülene kadar yüzünü tuttum, sonra dilini dilime sürtünceye kadar onu öne doğru çektim ve iki ucumuz birleşti.

Onun çığlıklarını yutuyorum ve sikimi saran sıcaklığının zevkini içime çekiyorum. Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum ve yavaşça tadını çıkarmak yerine, tam gaz ilerliyoruz. Alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, sonra kalçalarını tekrar tutup, ikimiz de nefes alamayana kadar hareketlerine yeniden başlıyorum.

Aramızda şeftali rengi kumaştan yapılmış yastıklar var, bu yüzden ipeksi kumaş onu hareket ettirmeyi zorlaştırıyor, ama onu tutup penisimin en ucuna kadar kaldırıyorum, sonra ellerimi omuzlarının arkasına dolayarak, uyluklarımız birbirine çarpana kadar onu aşağı çekiyorum ve çığlığını yutuyorum.

"Siktir." Güçlü kalçalarını kaldırıyor ve hareketlerini kontrol altına alıyor. Kollarını boynuma dolayarak, hareketlerimi taklit ediyor, aşağıya vuruyor ve beni yutuyor. "Siktir, Riley. Her şeyi geri alıyorum."

"Evet, yaparsın." Saçlarının arkasını yumruklayıp başını yana çekiyorum, böylece boynuna ulaşabiliyorum. "Bana meydan okumayı bırakmanı söylemiştim." O kalkıp düşmeye hazırlanırken, ben ondan önce davranıp nefesini kesene kadar onu yukarı doğru itiyorum. "Bana sataşmayı bırakmanı söylemiştim." Boynunu ısırp tekrar düşmeye hazırlanması için onu kaldırmasına yardım ediyorum. "Sana alay etmeyi bırakmanı söylemiştim."

Dişleri boğazıma yapışıp ısırıldığında tısladım. Ağlayarak gülerken, dilini

ve onu sikimin üzerine indirdiğimde beni yutar. "Ve ben de seni hayal kırıklığına uğratma demiştim. Bütün grubu telafi edecek kadar sikmelisin."

Onu kucağımdan atıp koltuğa oturtunca çığlık atıyor. Başının arkası kapıya çarpıyor ama şikayet etmiyor. Ben dizlerimin üzerine çökünce gülümsüyor ve beni kendine çekiyor. Boynumdaki zaten çözülmüş kravatı yakalayıp beni öne doğru çekiyor, bacaklarının arasına yerleşene kadar. Sonra bacaklarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor, ben de geriye doğru kayıp rahmine dokunuyorum.

"Siktir, Riley." Bu açıdan çift çene, ellerimden dolayı dağınık saçlar ve beline dolanmış gecelik... O umursamıyor, beni kendine çekiyor, dillerimiz birbirine değene ve kalçalarım kaymaya başlayana kadar. Pantolonum dizlerimin etrafında düğümleniyor ve bu işi zorlaştırıyor. Çıkarsam daha kolay olurdu, ama ikimizin de zamanı yok, ikimiz de durmak istemiyoruz, bu yüzden kayarken uyluklarım yanıyor ve omuzlarım garip açılar ve dar alan nedeniyle itiraz ediyor, ama hareket etmeye devam ediyorum, çünkü durmamın imkanı yok.

Ağzımı bırakıp köprücük kemiğimi ısırmaya başladığında, geri çekilip dizlerimin üzerine dik bir şekilde oturuyorum ve ona bakarak bacaklarını tutup koltuğun arkasından kaldırıyorum, ta ki omuzları yere değene ve her itişimde kapıya çarpana kadar.

"Şu haline bak." Sıçrayan göğüsler, düğümlenmiş saçlar, bulaşmış makyaj. Kapalı gözlerle bana bakar ve artık rujunun kalmadığı dudaklarıyla gülümser. Aramıza uzanıp parmaklarını klitorisine kaydırduğında, bir çığlık atarak gözlerini kapatır ve amcığı benim sikimi sıkıca kavradığında beni deliliğin eşğine sürükler.

"Siktir!" Kondomum dolarken başımı geriye atıyorum. Kalçalarım daha fazlasını arayarak öne doğru çıkıyor ve ellerim onun sulu kalçalarını morartıyor, ama o hala şikayet etmiyor. Saldırımını emiyor ve orgazm olurken gülümsüyor. Duvarları nabız gibi atıyor, sıkışıyor, titriyor ve her öne doğru çıktığımda süreç yeniden başlıyor, nefesi iniltiye dönüşüyor ve zavallı alt dudağı dişlerinin arasında tutunmaya çalışıyor.

"Aman Tanrım." Kapalı kamyonda terleyerek, gücümü geri kazanmaya çalışırken nefes nefese, vücudumu onunkinden uzak tutuyorum ve beni saran amının artçı sarsıntılarının tadını çıkarıyorum. "Siktir, Dee."

"Mmm." Ağır olduğumu umursamadan, elini uzatıp başımın arkasına doladı. Yüzüm göğsüne değene kadar beni aşağı çekti, çarpan kalbi kulağıma çarpıyor ve parmakları kafa derimi masaj yapıyor. "Kesinlikle değdi."

"Öyle mi?"

"Mmhmm." Tırnakları kafamda çalışıyor ve beni neredeyse komaya sokuyor. "Çok iyi. Eşek sikin var ve bana söylemedin."

Kendi ağırlığımı taşımayı bırakıp, onun iki yüz küsur kiloyu taşımasına izin verdiğimde, alaycı gülüşüm onun cildini ısıtır. "Kesinlikle buna değer." Vücudum temiz hava için can çekerken başım dönüyor. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyor ve boğazım bir damla su istiyor, ama kalkmıyorum. Bir santim bile kıpırdamıyorum, çünkü altımda yatan kadın aylardır hayalini kurduğum her şey ve penisim hala onun içinde. "Bana bir dakika ver, sonra kalkıp seni evime götüreceğim." Çatlamış dudaklarımı yalıyorum. "Seninle on yedi buçuk saatim kaldı ve sen eve gitmeden önce bunu tekrar yapmalıyız."

"Riley." Dirseklerine dayanarak beni geri ittiğinde kalbi daha hızlı atmaya başladı. "İstersen kendi yoluna gidebilirsin. Ben de kendi yoluma gideceğim." Büyük gözleri benimkilerle buluştu. "Bu sadece eğlenceli bir anıydı, sadece bizim tatmin edebileceğimiz bir istek, ama artık bir şey olmak zorunda değil. Sen gidebilirsin..."

"Hayır." Gücümü topladım ve geri iterek kıcımın üstüne oturdum. Prezervatifi çıkarmadım, sadece pantolonumu giydim ve hala boş olan sokağa göz gezdirdim. Andi çatlak koltuğumun üzerine uzanmıştı ve kalkmaya, kaçmaya çalıştığında onu geri ittim ve hala zonklayan amına parmağımı soktum.

"Ahh!" Başı kapıya çarparak geriye düşer ve bacaklarını açar. Bir elimle kontağı çalıştırırken, diğer elimle amını okşarım. Patron gibi çoklu görev yaparım ve onun kalçaları yeniden sallanmaya başlarken arabayı sokağa sürerim. "Tanrım, Riley."

"Bana bütün gece söz verildi. Bütün geceyi alacağım." Parmağımı dışarı çekip yoldan gözlerimi ayırıyorum. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve ben onu yalayıp sırtınca gözleri kısılıyor. "Seni henüz tatmadım, Dee. Sen de beni tatmadın ve bunu denemek istemiyorsam ne olayım. Yola geri dönüp evime doğru ilerlemeye devam ediyorum. Sikim zonkluyor, Dee ile ikinci raunt için hazır ve nazır. "Yatağında uzanamadık, ama yatağım büyük, söz veriyorum. Kızını tokatlayamadım. Yarınki uçağından önce yapmak istediğim çok şey var ve şimdi kaçman, kalkış sırasında emniyet kemeri ışıkları yandığında zar zor oturabileceğini garanti etmez."

"Riley..." Mırıldanarak, ben sokağıma döndüğümde dudağını dişlerinin arasına çekiyor. Ben sıradan, banliyöde, tek katlı bir evde yaşıyorum. Her pazar çimlerini biçtiğim bir bahçem ve her cumartesi Andi Conner'la sevişmek istediğim bir duşum var.

"Yani... şaplak atmayı biliyor musun?" diye devam ediyor. "Çünkü ben hep, her kız şaplak atılmak ister derim."

Sırtarak, arabamı garaj yoluna çekip el frenini çekiyorum. Ona dönerek, kaya gibi sertleşmiş sikim onun girişine dayanana kadar vücudunun üzerinde sürünüyorum ve ikimiz de tekrar kamyonette sikişmek için can atıyoruz. Kalçaları sikimi takip ediyor ve beni yutmaya çalışıyor, ve o yıldızlar tekrar gözümün önüne geliyor çünkü onu o kadar çok istiyorum ki, sadece *almak, almak, almak* istememek beni hasta ediyor.

"Yeni bir prezervatif almam lazım." Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. O zor elde edileni oynamaya çalışıyor, kayıtsız davranmaya çalışıyor, "*eğleniyoruz, gidebilirsin*" diyor ama dudaklarımız birbirine değdiğinde ve kolları boynuma dolandığında, ciğerlerimdeki oksijen bitene kadar beni kendine doğru çekiyor. "Tanrım. Siktir. Siktir. Siktir."

"Evet, lütfen." Ben uzaklaşırken onun tutuşu daha da güçleniyor. "Hayır, gitme..."

"Hadi." Elbisesinin üst kısmını çekip göğsünü örtüyorum, sonra çekilip içimdeki o muhteşem santimi dışarı çıkarıyorum, pantolonumdaki sikimi düzeltiyorum ve ayakları garaj yoluna değene kadar onu koltukta sürükliyorum. Saat o kadar da geç değil; gece yarısı bile değil ve sokağımdaki evlerin sadece yarısı karanlık, bu yüzden kamyonetimi kapatıp alarmı çalıştırıyorum, sonra onu kolumun altına alıyorum – onu durdurmak için.

koşarak – ve onu içeri sürüklerim. "Uçağın on yedi saat sonra kalkacak. On altı saat boyunca seni burada tutmak istiyorum." Poposuna bir şaplak atıp, onu bir çığlık atarak ileri gönderirim. "O zamana kadar yapmak istediğim çok şey var."

DÖRT SAAT, kim bilir kaç tane prezervatif, beni komaya sokacak kadar orgazm ve güzel bir göğüs yastığı sonra, telefonum başucumdaki masada çalmaya başlayınca gözlerim kabuk bağlamış halde uyanıyorum. Körü körüne aradığım için alarm saatimi yere düşürdüm, sonra da beceriksizce lambayı duvara çarptım. "Siktir. Tanrım, neden bu kadar gürültülü?" Lambayı açmadan telefonumu kaptım ve Andi'nin uyanmaması için dua ettim. "Alo?" İkinci, üçüncü, dördüncü kez cevaplamak için kaydırdım. "Alo... Alo? Ben Cruz."

"Cruz, ben Jay Bishop."

"Ne istiyorsun, Bishop?" Yastıklarına geri uzanıp avucumun içini gözüme bastırdım. "Meşgulüm, pislik herif."

"Kızlarla uğraşmakla mı? Sorun yok. Anonim aramamı kabul etmen gerekiyor. Hayes birkaç hafta içinde bir silah sevkiyatı alacak ve inan bana, bu pisliklerin sokaklarda dolaşmasını istemezsin. Çocuklar okul bahçelerinde birbirlerini öldürecek."

"Siktir."

"Evet. Arayın, yapmanız gerekeni yapın, ben de kendi tarafımda elimden geleni yapacağım."

"Hâlâ orada mısınız? Bir aydır sizden haber almadım."

"Beni özledin mi, Cruz?" Sert kahkahası hattın ötesine yankılanıyor. "Erkeklere ilgi duymam ama muhtemelen seni becerecek birini bulabilirim. Silah namlusuyla yapabilir. Muhtemelen hayatta kalamazsın ama bir anlığına zevk alabilirsin."

"Hayır. Kapa çeneni. Tanrım." Elimi sivri çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Bana detayları gönder, ben karar veririm. Tarih, oyuncular, sayılar, tipler lazım."

"Sana söylediğim şeylerden başka bir şeye ihtiyacın yok. Şimdi bunu patronuna götür, ona bir ipucu aldığını söyle ve sonra hallet. Benim yapabileceğim başka bir şey yok. Hayes onları depoya koymamı, saymamı ve dağıtmamı isteyecek. Onlar buraya gelmeden önce onları durdurmalısın."

"Tamam. Siktir. Tamam." Düşünmek için gözlerimi sıkıca kapattım. "Tamam, bununla ilgileneceğim. İpucu için teşekkürler."

"Sadece vatandaşlık görevimi yapıyorum ve bir mesaj iletiyorum. Görüşürüz Cruz. Oh, ışıkları açtığında kızın kaybolduğunu fark edersen, endişelenme. Taksiye binmiş. Güvende."

"Ne?" Hat kesildiğinde kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Uzanıp lambayı açtım ve geri döndüğümde, birkaç saat önce güzel krem rengi tenli bir kadının yattığı yerde bir yastık duvarı buldum.

Gitmişti.

Gece yarısı çekip gitmişti. "Orospu çocuğu!"

ANDİ

KAHRAMANIM,
TIMMY

"

,

alenen mi
konuşuyor
sun?"

"Andi Teyze! Neredesin?"

Gülümseyerek güneş gözlüklerimi gözlerime takıp sert plastik sandalyeye geri yaslandım. Güneş gözlerimi kamaştırıyor ve başım çok şiddetli bir şekilde ağrıyor. "Günaydın Benny. Bu sabah nasılsın?"

"Neredesin?"

Paket kahvemi bir yudum alıp ayaklarımı karşımdaki koltuğa uzatıyorum. "Havaalanındayım, bebeğim. Duyuyor musun? Şu anda bir adamı çağırıyorlar." Güvensiz yeğenimin hoparlörlerden Bay Stan'i çağırdıklarını duyması için telefonumu kaldırıyorum. Uçağına geç kalmış ve koltuğunu kaybetmek üzere. Telefonu geri indiriyorum. "Duydun mu?"

"Evet." Sanki gözlerini kısmış olduğunu *duyabiliyorum*. "Dün gece nerede uyudun?"

"Benjamin... Ben yetişkin bir kadını ve bunu seninle tartışmak istemiyorum. Ama seni seviyorum. Tatlı yüzünü ve koruyucu tavrını seviyorum."

"Sadece incinmeni istemiyorum," diye sızlanıyor. "Erkekler pisliktir."

Başımı geriye yaslayıp kıkırdayarak güldüm. Sabah güneşinin ayaklarımın ısınması için pencere kenarındaki sandalyelerden birini seçtim, ama saat daha yedi ve şimdiden terlemeye başladım. "Sen bir erkeksin, bebeğim. Ya da yakında olacaksın. Sen bir pislik misin?"

"Muhtemelen," diye homurdanır. "Ben pek iyi bir insan değilim."

"Ama benim gözümde sen mükemmelsin." Benim gözümde, o hala beş yaşında, bulaşıcı bir kahkahası ve uzun vücuduna oranla orantısız bir şekilde büyük

. "Sen yeni nesil erkeklerin başlangıcısın, bebeğim. Bizi gururlandır."

"Deneyeceğim," diye homurdanır. "Söz veriyorum. Yani... eve mi gidiyorsun? Seninle takılmam henüz bitmedi."

"Eve gitmem gerek. Yarın çalışmam lazım, ama yakında döneceğim, söz veriyorum. Annen ve Oz tatile çıkıyorlar, bu yüzden Andi teyzen senin yerel DJ'in ve pizza siparişçin olacak. Sen, ben ve Livi pijama partisi yapıp kusana kadar yiyeceğiz. Çok eğlenceli olacak, değil mi?"

"Hayır. Bu, sen ve Livi'nin karın ağrısından şikayet edip, benim de sizin porsiyonlarınızı kontrol etmek zorunda kalacağım anlamına geliyor." Babalık rolünü bu kadar doğal bir şekilde üstlenmesini seviyorum. O, bakıcıdır. Evin reisi. Şu anda Oz'un evinde olsa ve Oz evin reisi olsa bile, Benny unvanını kolayca bırakmaz. "Kusacakmışsın gibi geliyor, sonra da ağrı geçene kadar sarılmak isteyeceksin."

"Bir daha bütün bir paket patates cipsi yememe izin verme. Yemin ederim, sanki ateş doğuruyormuşum gibiydi."

"İğrenç! Çok mide bulandırıcısın."

Kıkırdayarak kahvemi kaldırıyorum ve gözlerime kürdan batırmayı düşünüyorum. Ne kadar zamandır uyumadığımı bile bilmiyorum. Beynim çalışmıyor. Ama dün gece kesinlikle uyumadım, bebek yüzlü Riley benim yanıldığımı kanıtladı.

En orgazmik şekilde bin yedi yüz farklı kez.

Riley – benim hafife aldığım *adam* – nasıl şaplak atılacağını biliyor. Ve nasıl sevişileceğini. Ve bir kızın mangosunu çenesinden damlayana kadar nasıl yiyeceğini. Nasıl müstehcen konuşulacağını ve sadece kelimelerle bir kızı nasıl heyecanlandıracağını biliyor, ve nasıl dayanacağını ve kızıdan birden fazla orgazm alacağını biliyor, ta ki kız inleyen bir enkaz haline gelene kadar ve sonunda, *sonunda* kendini boşaltıp onu doldurmasına izin verene kadar.

Dün gece prezervatifleri ve haplarım çok iş gördü ve söz verdiği gibi, şimdi sandalyemde her hareket ettiğimde, kalçam ısınır ve bana onun çok uzun zaman önce orada olduğunu hatırlatır.

Kesinlikle sıksa Blake'in yapabileceğinden çok daha iyi. "Andi teyze?"

"Evet, bebeğim?"

"Ayağa kalkıp düğüne itiraz etmem için çok mu geç oldu sence?"
Göğsüm sessiz bir kahkaha ile titiyor. "Evet, Benny, çok geç.
Artık ona baba diyebilirsin." "Hayatta söylemem."
"Küfür etme, Ben!"
"Kız kıkırdıyor. Şu anda kıkırdıyor ve bundan nefret ediyorum."
Oz yeni karısıyla eğleniyor ve onun ergen oğlu bununla nasıl başa çıkacağını öğrenmek zorunda. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Kız kardeşini bir saatliğine dışarı çıkar."
"Hayır! Sen iğrençsin." Onun evinde kapı zili çalıyor, sonra kanepenin hışırtısını ve Ben'in ayağa kalkarken çıkardığı homurtuları duyuyorum. "Sabahın bu saatinde kim kapı zilini çalar ki? Hiç saygıları yok mu?"
"Muhtemelen yok, bebeğim. İnsanlar nadiren saygı gösterir. Dinle, misafirlerini görebilmen için seni bırakacağım, ama ben..."
"Riley." Ben'in tek kelimelik homurtusu beni durdurur. "Ne istiyorsun?"
Kahve fincanımı havada tutarken durdum. Kıçım ısındı, vajinam zonkladı, midem karıncalandı ve dudaklarım aptalca bir gülümsemeye dönüştü. Riley Cruz dün gece dünyamı salladı ve bu sabah baygın haldeyken, tam bir hırsız gibi gizlice kaçtım.
"Selam Ben. Oz'u görebilir miyim? İşle ilgili bir şey."
Mmmm. Sesi bana dilini hatırlatıyor.
Dili sihirli ve beni evimdeki havaalanı salonunda kendime dokunmak istememe neden oluyor.
"O meşgul. Ne istiyorsun lan?"
"Ben." Oz'un sesi telefonun diğer ucunda duyuluyor ve bu beni daha da gülümsetiyor. Yeni kuzenim çok seksi ve sanırım artık polislerle karşı bir ilgim var. "Anladım dostum. Kahve makinesini çalıştırır mısın?"
"Siktir git, domuz."
"Ben de seni seviyorum. Şimdi kıçını kaldır."
Onların konuşmaları beni eğlendirirken, Ben'in gittiği yere benim de gittiğimi unutuyorum, bu da Riley ve Oz'un konuşmaları azalarak sessizliğe büründüğünde anlaşılıyor. Bir kapı çarpıyor ve sonra Ben

agresif bir homurtuyla bana geri döndü. "Dün gece onunla dans ettiğine inanamıyorum, Andi teyze. Riley pisliğin teki."

Onunla dans etmekten daha fazlasını yaptım. "O pisliğin teki değil, bebeğim. Sana kapı zilini çalmak ve iş arkadaşıyla konuşmak istemekten başka hiçbir şey yapmadı. Şimdi kahveyi yap ve aptalca davranmayı kes."

"Seninle dans etti. Onu gördüm. Bu sahneyi daha önce de gördüm; kendini beğenmiş polis güzel bir kızla tanışır, beni kenara iter ve kendi işime bakmamı söyler, sonra bir bakarsın herkes sanki bu çok normal ve havalı bir şeymiş gibi birlikte yaşamaya başlar."

"Beni güzel mi buluyorsun?" Birlikte yaşamaya başlama konusuna asla girmeyeceğim. "Bana karşı çok tatlısın, Benny."

"Geri gel," diye sızlanıyor. "Sonsuza kadar bizimle kalabilirsin."

"Yapamam tatlım. En azından şimdilik. Faturalarımı ödemem gerekiyor ve bana gerçekten ihtiyacı olan müşterilerim var. İşimi seviyorum ve hiçbirini hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Ama yakında geri döneceksin, değil mi? Böylece pijama partisi yapıp pizza yiyebiliriz?"

"Evet. Yakında, söz veriyorum. Yarın patronumla görüşür görüşmez izin isteyeceğim, söz veriyorum. Ben öğrenir öğrenmez sana da haber veririm. Sana mesaj atarım." Kahvemini son yudumunu içip, ayaklarım yere değene kadar oturuyorum. "Gidiyorum, tamam mı? Tuvalete gitmem lazım, sonra uçağa bineceğiz. İndiğimde sana mesaj atarım, yarın sabah da planlarımı mesaj atarım."

"Söz mü?"

"Tükürük tokalaşması sözü. Şu anda elime tükürüyorum. Sen de eline tükür, sonra tokalaşalım."

"İğrençsin." Ben gürültülü sesler çıkarınca o kıkırdıyor. Etrafımda oturup uçağa binme çağrısını bekleyenler, gazetelerinden ve telefonlarından başlarını kaldırıp benim iğrenç seslerime bakıyorlar. "Kes şunu, Andi."

"Hadi ama Benny." Sümüğümü burnumun arkasına çekiyorum. "Öksür, bebeğim. Eline al da anlaşmayı tamamlayalım."

"Çok iğrençsin. Seni seviyorum, Andi teyze. İyi uçuşlar, tamam mı?" "Tamam. Öbür tarafta görüşürüz, bebeğim. Oz'a iyi davran."

"O bir pislik."

"MERHABA, MIA." Topuklu ayakkabılarımı ve elbisemi yoga pantolonu, pembe Nike spor ayakkabılar ve tişörtle değiştirdim. Yine pazartesi geldi, iş zamanı. Ofis binamın ön resepsiyonundan geçerken randevu dosyamı alıp patronumu koridorda takip ediyorum. "Mia? Hey." Onun kolunu tutuyorum. "Beni duydun mu?"

Beni gayet iyi duydu. Kaltak.

"Selam, Andi." Dönüp limon yemiş gibi gülümsüyor. "Hafta sonu iyi geçti mi?"

Benim küçük tarafım dudaklarımı büzüp zihnimde onunla alay ediyor. *Güzel bir hafta sonu geçirdin mi? Ama profesyonel tarafım kirayı ödemek zorundasın diyor, aptal. Yine ramen yemek zorunda kalmadan önce kendini kontrol et.* "Uh-huh." Sahte bir gülümseme takınıp onun aptal suratına tokat atmak istemiyormuş gibi davranıyorum. "Düğün çok güzeldi ve çok eğlenceliydi. Sorduğun için teşekkürler."

"Bittiğine sevindim." Topuklarını döndürür ve uzun saçlarıyla yüzüme vurur. "Nedime olmak birçok sorumluluk gerektirir ve kız kardeşin çok uzakta yaşıyor."

"Kuzenim." Dudaklarımı şapırdatarak ağızımdan peroksit sarısı saç rengini çıkardığımı kontrol ettim. "Dinle, seninle bir şey konuşmam gerekiyor. Biraz hassas bir konu olduğunu biliyorum." *Senin, deliliğinden kaçmayacak bir erkek bulmayı dileyen, erkeklikten yoksun bir buz kraliçesi olduğunu biliyorum.* "Ah, yeni evlenen kuzenim, balayına çıkarken bakıcıya ihtiyaç duyan birkaç çocuğu var. Bu yüzden biraz tatil yapmam gerekecek."

Soğuk gözleri kısıldı. "Daha yeni tatil yaptın."

Ah, hayır. "Son altı ayda *bir* uzun hafta sonu tatili yaptım. Cuma gecesi buradan ayrıldım ve *hem* bekarlığa veda partisi *hem de* düğün için Pazar gecesi eve döndüm. Bunun için işten izin almadım."

"Aww, gerçekten mi?" Mükemmel şekillendirilmiş kaşlarını kaldırdı. "Bunu o kadar çok söyledin ki, yemin ederim bu olay yıllardır sürüyor."

Sefil kaltak. "Hayır."

"İzin almana gücüm yetmez, Andi. Buraya ihtiyacımız var ve senin müşterilerini devralacak başka AT'im yok."

"Doğru, ama yeğenlerim de arka bahçedeki bir ağaca bağlanıp iki hafta boyunca yalnız bırakılamazlar. Lanet olası iyilikseverler birkaç yıl önce yasayı değiştirdiler ve her şeyi mahvettiler."

Mia gözlerini devirip ofisine girer. "Hayır dedim, Andi. Durumunu anlıyorum, ama kuzeninin on beş yıl önce çocuk sahibi olması benim sorumluluğum değil." Kapıyı yüzüme çarpar ve burnumu bir santim farkla ezmekten kurtulur.

Neredeyse burnumu kırıyordu!

Gerçekten istediğim gibi kapısına yumruğumu vurmak yerine, omuzlarımı geriye atıp derin bir nefes alıyorum. *On, dokuz, sürtük, kaltak, altı, beş, lastiklerini keseceğim, üç-iki-bir.* Arkamı dönüp binanın tam karşı tarafındaki kendi ofisime doğru yöneliyorum – neyse ki, yoksa kafasına lanet olası bir kettlebell fırlatabilirdim. Kapımı iterek açıyorum, dosyalarımı dağınık masamın üzerine atıyorum ve öfkeyle oturuyorum.

Gitmem gerek, Lindsy'yi hayal kırıklığına uğratamam, ama yemek ve barınaktan çok hoşlanıyorum ve bazen yıldızlar hizaya girip evren bana gülümsediğinde, dondurma ve The Bachelor dizisinin bölümlerini de alıyorum. Mia Martyn, beni ailem ve The Bachelor arasında seçim yapmaya zorlayan bir kaltak, umarım topuklarında geçmeyen bir mantar hastalığı olur.

"Andi?" İrlandalı resepsiyonistimiz Carla'nın tatlı sesi masamdaki telefondan geliyor. "Bay Philips sizi görmek istiyor."

Gülümseyerek telefonu kapıp fısıldıyorum, "Carla?" O da telefonunu kaldırınca hatta bir klik sesi duyuluyor. "Evet?"

"Nasıl görünüyor? Bugün iyi mi?"

"Mhm. Dik duruyor ve biraz neşeli görünüyor."

"Harika! Bunun pazartesi günümü ne kadar güzelleştirdiğini bilemezsin. Onu aşağı gönder ve geçerken poposuna bir şaplak at. Bunu sever."

Yenilenmiş bir enerjiyle ve popomu sallayarak ayağa fırladım, ofisimin kapısına koştum ve kapıyı ardına kadar açtım. Yoga pantolonu ve spor ayakkabısını seksi gösterebilen çok az kadın vardır, ama ben kapı çerçevesine yaslanıp kalçamı salladım. Seksi kedicik gözlerimi açtım ve dudaklarımı parlatmak için yaladım, ve yetmiş üç yaşındaki müşterim koridorda yürürken

Bir bastondan biraz daha fazla yardımla, alkışlamamak için ellerimi arkamda tutmam gerekiyor.

"Evet!" Siktir et. Yine de alkışlıyorum. "Şuna bakın! George Clooney koridorda yürüyor millet! Herkes bu seksi canavarı gördü mü?"

Timothy Philips ve on yedi sevimli yanakları, öne doğru yürürken ve koridoru baştan aşağı süzerken kızarıyor. "Kes şunu Bayan Conner. Ben evli bir adamım ve Sheila şüphelenmeye başladı."

"Ben evli bir kadın değilim Tim, ve savaş kahramanlarına her zaman ilgi duymuşumdur. Gel, otur. Hafta sonunu bir düğünde geçirdim ve içki ve saçmalıkları telafi etmek için akıllı bir sohbe ihtiyacım var." O tedavi yatağına oturur oturmaz, dosyasını alıp tekerlekli sandalyemle beton zeminde kayarak yanına gittim. "Seni çok özledim, bana her şeyi anlat."

"Bu hafta sonu sinemaya gittim, Bayan Andi. Sevgilime bir buket çiçek aldım ve sanki yine on yedi yaşındaymışız gibi onu dışarı çıkardım."

"Şansın yaver gitti mi?" Yanakları kızardığında, nazikçe bacağını tokatlıyorum. "Gitti, seni yaşlı kurt. Sanki 1945 yılının Eylül ayıymış gibi parti yaptın, değil mi?"

"Kes şunu," diye gülerek söyler. "İkimizi de belaya sokmadan önce kes şunu."

"Tamam." Gerçek bir gülümsemeye arkama yaslanıp, dosyasını açtım ve geçen sefer ofisime geldiğinde bıraktığım notları inceledim. "Bacağımdan bahset bana."

"Kontrol için gittim ve her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Önümüzdeki ay büyük bir uzmanlık merkezine gidip hidrolik diz protezi taktıracağız."

Gülümsemem yüzümü ağrıtıyor. "O zaman benim büyük, güçlü, biyonik adamım olabilirsin. Sheila'yı ve beni taşıyabileceksin ve hiçbir şey seni durduramayacak."

RİLEY

BİLGİ GELİYOR

SO, soğukkanlı bir adam.

Beyaz bir erkekten daha havalı.

Turşudan daha soğukkanlı.

Ve Andi Conner'ın göğsünde bayıldıktan, bir haydutun telefonuyla uyandıktan ve onun kaybolduğunu fark ettikten sonra onu ne gördüm ne de haber aldım. Göğüsleri ve diğer mükemmel özellikleriyle uyanmak yerine, işe uyanmak, kendimi yataktan sürükleyip kasaba dışındaki bir kamyon durağına gitmek zorunda kaldım, böylece kimse görmeden konuşabilirdik. Sonra da üstümün evine gittim, böylece ispiyoncuyu kim olduğunu söylemeden onun hakkında konuşabilirdim.

Ben sadece acemi bir memurum. Karakolumuzdaki en kıdemsiz memurum ve Oz veya Alex izin vermedikçe tuvalete bile gidemiyorum, bu yüzden kendi gizli muhbirimin olması duyulmamış bir şey ve bu adamlar kolay kolay güvenmezler.

Oz isimleri öğrenmek istediği için saatlerce onunla tartışmak zorunda kaldım, ama Özel Ajan ve uğraşılmayacak bir adam olan Jay Bishop'a göre, ispiyonculuk benim için iyi sonuçlanmayacaktı. Bu yüzden, arkadaşım ve meslektaşım benim yalanıma razı olana kadar tartıştım; Jay'in isimsiz olduğunu söyledim.

Sonra şefimin evinde her şeyi yeniden yapmak zorunda kaldık.

Alex Turner zaten başa çıkması zor bir adamdır. Aşırı adil ve işinde hiç kirli işler yapmaz, ama bununla birlikte tek bir kuralı bile esnetmeyen ve kesinlikle kuralları çiğnemekten kaçınan bir adamdır. Bu yüzden pazar sabahı evine gidip, akşamdan kalma halini görerek onunla konuşmaya çalışmak, Andi ile geçirdiğim zaman kadar tatmin edici değildi.

Ama bu, kasabamıza otomatik silah sevkiyatı girmesine izin vermek ve çocukların teneffüste onlarla oynamasını izlemekten daha iyidir. Böylece bir kez daha, doğru olanı yapmak adına Bishop'un kurbanlık kuzusu, daha doğrusu piyonuy oldum.

"Cruz!" Alex, düğünden tam iki hafta sonra karakolumuza girip bilgisayarımdan ve Andi'nin dosyasından dikkatimi uzaklaştırdı. Oz arkada kamyonetiyle uğraşırken ben tamamen sapıklaşmışım. Burası küçük b i r kasaba ve yerliler uslu durduğunda, bizi meşgul edecek yeterince iş bulamıyoruz. Şef sık sık karakoldaki ev yapımı spor salonuna gidip egzersiz yapıyor. Oz arkaya gidip kamyonetiyle uğraşıyor. Ben de güzel Andi Conner'ı araştırıyorum... çünkü ben tuhaf biriyim.

Aceleyle pencereyi kapattım ve karavan parkının hemen yanında yaşayan bir adam hakkında yazdığım rapora geri döndüm. O ve oğlu her hafta buraya geliyorlar, birbirleriyle kavga ettikleri ve sincaplara ateş ettikleri için tutuklanıyorlar. Bu raporları yazmak şu sıralar işimin bir parçası ve otomatik pilotta dolduruyorum.

"Evet, Şef?"

"Öğle yemeği için bir şeyler almanı istiyorum. Franky's'e git ve herkese yetecek kadar al. Bugün işler sakın ve uğursuzluk getirmek istemem ama masam aptalca işlerle dolup taşmadığına göre, adamlarım iyi iş çıkarıyor demektir. Kutlamak için hepinize öğle yemeği ısmarlamak istiyorum."

"Çok naziksiniz, Şef." Ayağa kalkıp şapkamı alıp gözlerimin üzerine indiriyorum. Neden kendisi gidemediğini sormadım, çünkü meşgul olmadığını söyledi. Şef olmanın avantajları işte; istemediği sürece hiçbir şey yapmak zorunda değil. Bunun yerine, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp masamın etrafından dolaştım. "Sipariş verdin mi? Yoksa oraya vardığımda ne istersen sipariş etmemi ister misin?"

"Ben zaten haber verdim. Katrina hallediyor, sen sadece "

"Tamam." Masasının önünden geçiyorum – onun iddiasının aksine, masası aptalca şeylerle dolu olduğunu iddia etmesine rağmen dağınıktı – ve şapkamı kaldırdım. "Yirmi dakikaya dönerim." "Bizimle yemek yiyecek misin?"

"Bugün kendi yemeğimi getirdim, onu yiyeceğim. Ama tabii, sizinle yemek yiyeceğim."

Başını sallayarak sandalyesine çöküyor ve siyah ekranı açıyor. "Tamam. Açım, o yüzden çok uzun kalma. Zaten, çok uzun süre bakarsan onun çocuğu seni pataklayacaktır."

"Bu çok sık oluyor," diye mırıldanıyorum ve Ben Conner'ın öfkeli bakışını düşünüyorum. "Bu çocuklar kendilerini üstün sanıyorlar."

"Ne dedin, Rook?"

"Hayır, efendim. Katrina'ya asılmayacağım." Büyük odadan çıkıp koridordan ön kapıya doğru ilerliyorum. Yarısı arabalarımızı güneşten korumak için arka taraftaki garaja park ediyor. Geri kalanımız ise acil bir çağrı geldiğinde kolayca kaçabilmek için ön tarafa park ediyor. Artık güneşin koltuklarımı çatlatması umurumda değil, bu yüzden ön tarafa park ediyorum ve vardiyam bittiğinde daha hızlı çıkabiliyorum.

Kamyonetime binip sokağa çıktım, sadece birkaç dakika sürdüm ve Main Street'teki Franky's Diner'ın önündeki park yerine park ettim. Andi Conner'ı son gördüğümünden beri aklımdan çıkmıyor, ama o beni aramaya bile tenezzül etmiyor. Bu kasabanın şefi ve gençleri Katrina Blair konusunda hiç endişelenmiyorlar. O benim yaşımda, güzel ve bekar, ama lokantanın kapısından girip elektrik mavisini gözlerle dikkatle baktığımda, Katrina sanki görünmezmiş gibi. "Dee?"

Tedirginlikten kendini beğenmişliğe geçen Andi, tuhaf ruh halini bir kenara bırakıp pis bir sırıtış takınır. Beni kasap dükkanındaki bir et parçasıymışım gibi baştan aşağı süzer. "Merhaba, Memur Cruz. O üniforma size çok yakışmış."

"Peki, tamam." Katrina boğazını temizler, topuklarını döndürür ve bizi yalnız bırakmak için mutfağa koşar. Öğle yemeği vakti ama lokanta neredeyse boş.

"Tanrım, Riley." Andi öne çıkıp lokantanın ortasında benimle buluşur. Elini kaldırıp yakama dokunur, sonra etrafımda yavaşça daireler çizerek yürür. "Yemin ederim, seni smokin içinde gördüğümde dilimi yutmak üzereydim. Seni çıplak gördüğümde ise dilini yuttum. Ama şehvetli bir kız üniformalı halini gördüğünde... Vay canına." Parmak uçları omuzlarımdan üzerinden kayar ve kalbimin diyaframına çarptığı yeri okşar. "Polis olduğumu biliyordum, ama sanırım üniformayı hiç düşünmemiştim."

Elim kalçamın üzerinden kayıyor. "Silahlar ve aletler. O bir el feneri mi, memur bey, yoksa beni gördüğüne mi sevindin?"

"Dee..."

"Bu gece bunu düşünerek kendime dokunmayacağım diyemem."

O kadar kayıtsız ki. O kadar açık ve kaba ki. "Beni terk ettin, Dee." Lokantaya göz gezdirdikten sonra, o önüme geldiğinde ona doğru eğildim. "Seninle işim bitmemiştir."

"Kaçmak zorundaydım. Patronum için çalışmam gerekiyor, eminim anlarsın."

"Hayır, yok." Onu kalçasını tutarak olduğu yerde sabitliyorum. Kaçma riski var ve pantolonumun içindeki kesinlikle bir el feneri değil. "Uçağın saatlerce sonraydı, ama yine de gizlice kaçtın."

"Ben yapışkan tiplerden değilim." Yakamı düzeltirken, akademide bize öğrettikleri gibi düzleştiriyor. Kırıksıklıkların ve kıvrımların her zaman mükemmel olduğundan emin olmak gerekiyor. "İstediğimizi aldık," diye fısıldıyor. "Ben de ortadan kayboldum." Bugün topuklu ayakkabı giymediği için boynunu daha da eğiyor, dudakları yana doğru kıvrılıyor. "Kızdan gitmesini istemekten daha kötü bir şey yoktur. Ben garip durumlardan hoşlanmam."

"Bilmiyorum, çok erken kaçtın." Elimi uzatıp saçlarını geriye itiyorum ve daha sonra değerlendirmek üzere onun görünür titremesini cebime koyuyorum. "Sana zaten söyledim, işim bitmemiştir, doymamıştım ve kaçtığını görünce çok sinirlendim."

"Doyurdum." Alt dudağını diliyle yaladıktan sonra, elini göğsüme koydu ve sırtı. Onun sıkıştığında kaslarımı germediğimi söyleyemem, ayrıca bu akşam spor salonunda bir sonraki sefer dokunduğunda göğsümü daha sert hale getirmek için fazladan yüz şınav yapmayı planlamadığımı söylersem de doğru olmaz. O çok güzel ve kurnaz gözleri sikimi sertleştiriyor. "*Her* açıdan tatmin oldum, Riley Cruz. Yani bence işimiz bitti."

Hiç de bile. "Neden buradasın, Dee? Bu kadar çabuk döneceğini bilmiyordum."

Andi'nin eli benim sikimi okşarken, lokantaya tek bir kişi bile girmiyor. Mutfakta çınlayan tencere ve tavalar sessizleşiyor. 50'lerden çıkmış pin-up modeli Katrina gizli kalıyor, ama şüphesiz duyabileceği mesafede.

bizi rahatsız etmek için içeri girmiyor. "Oz, Lindsay'yi mini balayı için şık bir yere götürüyor. Özel olarak çılgınca eğlenmek için zamana ve yere ihtiyaçları var, bu yüzden ben domuzcuklarla kalacağım. Ben'i hizada tutacak sorumlu bir yetişkin mutlaka buralarda bir yerde olmalı." Pis bir sırıtışla gülümsüyor. "Neyse ki yeğenim bizi gözetleyecek. Tutuklanmak istemem."

"Seni tutuklayacağım. Henüz kelepçeleri denemedim." O uzaklaşmaya kalkıştığında onu durduruyorum. Elimi başının arkasına kaydırarak gözlerini benimkilere çeviriyorum ve saçlarını yumruklayıp çekince gözlerinin kısılmasından zevk alıyorum. "Oz ve Lindsay bu gece hala burada, değil mi?"

Kaşları kalkar. "Hmm?"

"İkinci raunt istiyorum." Onun alay ve işkence oyununu ikimiz de oynayabiliriz, bu yüzden boş elimi kaldırıp sertleşmiş meme uçlarını parmak eklemlerimle okşuyorum. "Beşte mesaim bitiyor. O saatten yarın mesaim başlayana kadar bir haftalık seks yapabilirim. Var mısın?"

Gözleri kapakları altında gizlenir ve ben sıkınca nefesi hızlanır. "Sanki bu gece yapacak daha iyi işlerim yokmuş gibi davranıyorsun."

"Öyle mi, Andi?" Ona yaklaşıyorum. "Bu gece gerçekten yapmak istediğin başka bir şey mi var, yoksa hala oyun mu oynuyorsun? Kimse seni benim siktiğim gibi sikemez. Bunu biliyorsun."

Bana doğru eğilirken boğazının derinliklerinden zevk dolu bir inilti çıkar. Benim yalvarmamı istiyor, ama vücudu onu ele veriyor. "Son birkaç haftadır çok kibirli oldun, Cruz. Bekaretini kaybettiğinden beri kendine güvenin mi arttı?"

"Sen de hala akıllı bir ağzın var ve filtre yok." Saçını çekerim ve sessizce aldığı nefesi emerim. "Şu anda dilinle yapabileceğin daha iyi şeyler aklıma geliyor."

"Şu anda mı?" Alt dudağını dişlerinin arasına çekip aramıza bakıyor. "Restoranın ortasında dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?"

Kan penisimde atıyor ve onu almamı istiyor. "Evde yapmayı önerecektim, ama burada yapmana izin vereceğimi bir an bile şüphe etme. Eğer bana teslim olursan, bana meydan okursan, tereddüt etmeden

seni tatmaya zorlamaktan çekinmeyeceğim. Kaçmaya meyillisin Dee, ve beni adım atmaya zorlamaya devam ediyorsun. Şimdi teklif ediyorsan hayır demeyeceğim."

"Bu gece mi?"

Ben de öyle düşünmüştüm. "Benim evimde." "Akşam yemeği?"

Meme ucunu sıkıyorum. "Sikiştikten sonra.

Öncesinde değil." "Çin yemeği sipariş etmek istiyorum."

"Bebeğim, ağzına boşalabildiğim sürece ne istersen yapabilirsin." Burnumun ucu boğazını okşayacak şekilde eğildim. "Seni dizlerinin üzerinde görmek istiyorum." Saçlarını geri çekerek boynunu eğdim. "Gözlerine bakarken sikimi emmeni istiyorum, sonra da son damlasına kadar yutmanı izlemek istiyorum. Dökme, Dee."

"Bu israf olur."

"Uh-huh." Burnumu boğazındaki nabzın üzerinde gezdiriyorum. "İsraf etme. Bu akşam saat yedide evime gel. Külot giyme."

"Riley, ben..."

"Külot giyme." Boğazını ısıtırım. "Sen saldırgan olmaya ısrar ediyorsun, ama burada kimin patron olduğunu sana göstereceğim." Uzun bir adım geri atarım ve o başı dönmüş bir şekilde sendelediğinde gülümsememi saklarım. Katrina, kızarmış yanakları ve kolları yiyeceklerle dolu olarak mutfaktan çıkar.

"Al bakalım, Cruz. Patron zaten parasını ödedi."

"Teşekkürler, Kat." Gülümserim ve kasadaki bahşiş kavanozuna yirmi dolar atarım. O benim tipim değil, ama hala bekâr, bir anne ve Mac'in ot gibi büyüyen masraflarını karşılamak için ara sıra iyi bir bahşişe ihtiyacı var. "Çocuklara selamımı söyle."

"Seni zaten duyuyorlar." Katrina Blair, kalçasını yana kaydırıp tezgaha yaslanarak plastik bir menü alır ve yüzünü serinletir. "İyi günler, memur bey."

Andi ile konuşmak için durmadım. Onun baş döndürücü bir sis içinde sallanışını izlemek için bile durmadım, çünkü durursam onu kamyonetime bindirebilirdim. Öğle yemeği soğursa Alex beni vurur, bu yüzden yürümeye devam ettim ve sertleşmiş bir şekilde ve içimden ıslık çalarak karakola geri döndüm.

Andi Conner şehre geri döndü ve Oz, Lindsy, namı diğer kapı bekçisiyle çıkıyor.

Ben, Lindsy'den daha kötü olabilir. Ama onunla başa çıkabilirim.

Kamyondan inip kollarımı sıcak yemeklerle dolduruyorum ön kapıdan geçince otomatik kapılar açılıyor ve iklim kontrollü polis karakolunu ve herkesin bu işe girer girmez ilgileneceğimi düşündüğü genç ve güzel resepsiyonisti görüyorum.

Çilek sarısı saçları ve tatlı gülümsemesi olan Tiffany, yirmi bir yaşında ve üniversite eğitimini neredeyse bitirmiş durumda. Andi, sırf biraz öyle göründüğüm için benim bir izci olduğumu düşünen tek kişi değil. Otuz yaşındaki bir adama genç bir yüz verin, herkes onun kiliseye gittiğini ve annesiyle brunch yaptığını varsayar. Bu yüzden Bishop'un adamları beni aradı; kimse benim sandıkları kişi olmadığımı bilmiyor. Alex, kötü insanları tanıdığımı bilmiyor. Andi de onu o şekilde sikebileceğime inanmadı.

Yirmi bir yaşında görünmek, on yıl daha yaşlı olduğum için hem bir lütuf hem de baş belası.

"Selam, Riley." Tiffany parmağıyla saçını kıvrıyor ve gülümsüyor. "Çok hızlı oldun."

"Şefi tanıyorsun." Gülümsayarak yanından geçiyorum. "Acıktığında huysuzlaşır."

Bullpen'e doğru yürürken Andi'yi düşünüyorum – *lanet* Andi'yi, Andi'nin klitorisini emmeyi, etini tatmayı ve göğüslerini ısırmayı – ama ofise girip Alex ve Oz'un yemeklerini beklerken bana bakışlarını fark ettiğimde tüm bu düşüncelerim paramparça oluyor.

Sessizce Oz'un masasının kenarına yemek kutusunu bırakıyorum, sonra mutfağa gidip kendiminkini alıyorum. Protein shake, haşlanmış yumurta, çavdar ekmeği üzerinde hindi, soya fasulyesi, Yunan yoğurdu ve ekstra protein ve sıfır şekerle yaptığım çikolatalı brownie.

Yemin ederim, tadı hala gerçek gibi.

Buzdolabından öğle yemeğimi çıkarır, tezgâhtan geçerken bir şişe su alırım, sonra masama geri dönerim ve iş arkadaşımın gömleğinde ketçap lekesini görürüm. "Burgerin güzel miydi, Oz?"

Gülümser ve başını sallar. "Evet. Tam isabet, Rook. Hala sıcacık."

"Mm." Masama oturup eşyalarımı kenara iterek kendime yer açıyorum. Oz benim iş arkadaşım – aynı zamanda Andi'nin önünde duran ve – görünüşe göre – onun tadının nasıl olduğunu bildiğimden haberi olmayan kişi. Ona söylemeyeceğimden eminim, bu yüzden sessizce öğle yemeğimi çıkarıp, çavdar ekmeğindeki hindimin sulu bir hamburger ve patates kızartması gibi tadı varmış gibi davranıyorum.

Ben bunu yerken onlar bunu yiyorlar, siktir et onları.

Cep telefonum cebimde çınlar ve bacağıma titreşir. Andi olamayacağını biliyorum, çünkü numaralarımızı hiç paylaşmadık, ama yine de bir elimle sandviçimi tutarken diğer elimle cebime uzanırım.

Jay: *Bu akşam buluşmamız lazım.*

Kuru ekmeği boğazıma takılıp kalıyorum ve Jay ile Kane Bishop beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum.

Tek elle cevap veriyorum: *Hayır. Meşgulüm.*

Jay: *Senin bir kadın bulman umurumda mı sanıyorsun? Bu akşam bizimle buluşmalısın. Konuşmamız lazım. Önemli bir konu.*

Ben: *Yarın! Bu gece meşgulüm.*

Kane: *Orospu çocuğu, bu tartışmaya açık bir konu değil. Ya varsın ya da yoksun, ve eğer yoksan, seni bir şekilde susturmam gerek. Çok şey biliyorsun.*

Ben: *Defol git buradan. O kulüpte sert adam rolünü oynayabilirsin Bishop, ama biz birlikte takıldık. Seninle bira içtik, o yüzden tehditleri kes artık. Bu gece meşgulüm ve ulusal güvenlik meselesi olmadığı sürece planlarımı değiştirmek istemiyorum.*

Kane: *Çok güzel, değil mi? Siyah saçları ve bembeyaz teniyle bana Pamuk Prenses'i hatırlatıyor.*

Ben: *Siktir git. Beni ara, şimdi konuşabiliriz.*

Metin ekranından uzaklaşmadan önce telefonum çalıyor. *Kahretsin.* Sandviçimin kalanını ağzıma tikiştirip suyumunu alıyorum, ayağa kalkıp anahtarlarımı cebime koyuyorum ve masamın etrafından dolaşıyorum. "Hemen dönerim."

Bu istasyonda gizli görevdeki gangsterlerin telefonunu kimse duymadan cevaplayabileceğim bir yer yok, bu yüzden Tiffany'nin yanından koşarak geçip dışarı çıkıyorum, kamyonetimin kilidini açıp içine giriyorum. "Ne?"

"Sevkiyat tarihi değiştiriliyor," Kane Bishop – az konuşan adam – hemen konuya girer. "Hayes korkmuş, bu yüzden planı değiştirip işleri yeniden düzenliyor."

"şimdi ne zaman gelecekler?"

"Haftaya," diye ekledi Jay. "Adamlarına yeni bir ipucu aldığını söylemelisin. Hayes saklambaç oynuyor; sen arkanı döndüğünde onları içeri sokmaya alışıyor. Ama siz deliği gzetleyin ve planlarını her değiştirdiğinde onu durdurun."

"İpucunu bildireceğim. Patronum ya her şeyi bildiğim için bana zam yapacak ya da ihanet ya da başka bir şeyden dolayı beni tutuklayacak. İçeride birisi olmadan bildiklerimi bilemem."

"İçeride birisi var," diye homurdanır Kane. "O da bunu biliyor olmalı, ama muhbirler korunur. Ağzını kapalı tut, yoksa hepimiz lrz."

"Tamam, anladım." Sinirli bir şekilde, elimle ensemini ovuşturdu. "Arayacağım, ama bu gece sizinle buluşmayacağım. Yapacak işlerim var ve size ayıracak vaktim yok."

"şerif yardımcısı, onun ailesiyle yattığını biliyor mu?"

Su şişesinin kapağını açtım ve içimden güldüm. Onların onun kim olduğunu bilmelerinden endişelenmem gerekirdi, ama haydut olsun ya da olmasın, onlar benim için bir tehdit değiller. Aslında – cesaretle söyleyebilirim ki – *arkadaşlarım*. "Sanmıyorum. Bilseydi muhtemelen çoktan bana vurmuş olurdu."

"O güzel," diye ekliyor Jay ürpertici bir ses tonuyla. "şahsen sarışınlara zaafım var. Ama seninki de yeterince güzel, numara yapabilirim."

"Ya da, gelecek haftaki partide kazara kafana ateş etmeden önce ellerini ve gözlerini kendine saklayabilirsin."

Kane güler. "Kesin şunu, sizi küçük srtkler. O senin, Cruz, bu yüzden endişelenme. Jay sadece sahip olamayacağı şeylere bakmayı sever."

"İstersem onu elde edebilirim! Hemen şu lokantaya girip kendimi tanıtabilirim. O zaten hazır... ama Katrina da yle. İkisini birden elde etme şansım ne kadar?"

"Benim seni kamyonumla ezme ihtimalim kadar. Aslında, doğrudan bir bağlantı olduğunu düşün. Lokantaya girersen, kamyonumun n tamponuyla tanışırısın. Oraya girme, bir şey olmaz."

"Sakin ol, Cruz." Kane, akmağın sesini bastırarak konuşur, ardından dumanı üfler. "Ona yaklaşmayacak

Sadece alay etmeyi seviyor ve bizim yapmamız gereken işler var. Hayes, sabah bir pislikle buluşup belge alışverişi yapmamızı istiyor. Üç saatlik yol, saat üçte buluşma, üç saatlik eve dönüş, güneş doğduğunda bayılma."

"O zaman şimdi gidip biraz uyu." Su bardağımı geri koyuyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama ben bir polisim ve görev başındayım. Akademide sınıfımın birincisi olmak için çok çalıştım ama patronum senin emrinde olduğumu öğrenirse tüm çabalarım boşa gider."

"Biz federal ajanız Cruz. Sinirlenmeyi bırak ve rahatla. Biz *gerçek* suçlular değiliz."

"Öyle mi? Patronumun durup açıklamama izin vereceğinden pek emin değilim. Bu yüzden işimi kaybedersem, durumu düzeltmek için ne yapacaksın? Ödemem gereken bir ipotek var."

"Ayrıca protein tozu alman ve spor salonu üyeliği ödemen de var."

"Siktir git, Jay!"

Kane gülüyor. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmayacağım, çünkü ben senin annen değilim, kardeşin değilim ve rahibin de değilim. Ama eminim ki gidip annenin omzunda biraz ağlarsan, o da saçını okşayıp sikini çekecektir."

"Siktir git, Bishop. Lanet olası annem hakkında konuşma." Ekranı parmağımla kaydırıp, onların kahkahalarını duymadan telefonu kapatıyorum. "Göt herifler." Andi'ye rastladıktan sonra hissettiğim o yumuşaklık hiç kalmamış bir şekilde kamyonetimin kapısını açıp, istasyona geri dönüp masama oturup yemek yemeye başlıyorum. Açım, azgınım ve muhtemelen bu yıl içinde işimi ya da hayatımı kaybedeceğim.

Oturduğumda, gözlerimin önündeki manzarayı anlamam çok uzun sürüyor. Öğle yemeğim bıraktığım yerde duruyor. Hiçbir şey yerinde değil gibi görünüyor... ta ki öyle olana kadar. "Kim benim lanet brownie'mi aldı?"

ANDİ

İKİNCİ RAUNT

Lindsi odanın diğer tarafına, elinde sevimli bir straplez bluzla geçerken **ben** Lindsi'nin yatağına oturuyorum. Bluzu bacağımın yanına koyduktan sonra dolaba doğru geri adım atıyor ve daha fazlasını aramaya başlıyor.

Saçımı yıkadım. Vücudumu ağda yaptım. Dişlerimi fırçaladım. Yeterince makyaj yaptım ki, övgüler geldiğinde "*Oh, bu mu? Benim normal halim bu*" diyebileyim, ama bunu söylediğimde Riley bunun yalan olduğunu anlayacak kadar da makyajlıyım. Kirpiklerime o kadar maskara sürdüm ki uçları yanaklarıma değiyor, dudaklarıma da o kadar parlaticı sürdüm ki bir saat kadar sonra Riley'nin sikinin etrafında bir iz bırakmayı planlıyorum.

Bana fahişe deyin, ama onun sikini emmek beni çok tahrik ediyor.

"Yeni gelenle dalga geçtiğine inanamıyorum." Lindsi durur ve parmaklarını yüzümün önünde şıklatır. "O daha bir bebek! Senin onun için sürtük gibi davranmana yardım etmekten öğreniyorum."

"Hayır." Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılır. "O bebek değil, Linds. O *artık* büyüdü ve nedense bana patronluk taslaması beni tahrik ediyor."

Gözlerini devirir ve sanki tatildeymiş gibi sevimli kot şortu ve süveteriyle arkasını döner. "Kim düşünürdü ki? Her şey hakkında tartışan küçük hanım, emir almaktan hoşlanıyor. Bunun psikolojik bir şey olduğundan eminim; ona babana olan sorunlarını yansıtıyorsun falan."

O benim önümde durduğunda burnuna hafifçe vuruyorum. "Bir daha seks hakkında konuşurken baba kelimesini kullanma; iğrenç. Ve Riley'nin emir veren sesi çok seksi. Her konuştuğunda ona Memur diye seslenip, bana kırbaç ve anal tıpası koleksiyonunu gösterecek mi diye sormak istiyorum."

Durup, daralmış gözlerle bana bakar. "İğrenç."

Omuz silkiyorum. "Bu Latin polis meselesinde haklıydın, Linds. O bizden daha beyaz, ama içinde bir yerlerde Latin kanı var. Düşününüzden sonra aklımı başımdan aldı. Önümüzdeki altı saat kadar kullanılıp istismar edilmeyi planlıyorum, ve işim bittiğinde ve bir kez daha boşalamadığımda, eve sendeleyerek döneceğim ve bayılacağım. Yarın akşam çocuklara yemek pişirmek için zamanında uyanacağım, söz veriyorum."

"Sen çok iğrençsin." Bacağımın yanına bir etek bırakıp kollarını kavuşturur. "Buraya seks mikroplarını getirme, pis kız, ve yatağıma girmeden önce duş aldığından emin ol. Havlularımda sizin kokunuzu almak istemiyorum."

"Sanki!" O bana yaklaşınca onu itiyorum. "Asıl pis kız sensin; benden büyüksün, Bayan Franks. O yüzden tüm pislikleri senden öğrenmediğimi iddia etme. Sen seksi bir polisi tavladığın için benim de pis polis rüyaları görmem gayet mantıklı. Ve sen paylaşmayı hiç sevmezsin, o yüzden kendiminkini bulmam lazım."

"Riley ile evlenecek misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Tanrım, Andi. Değişmişsin. Seni hep bir gecelik ilişkiler yaşayan bir kız olarak görmüştüm."

"Delirdin mi sen?" Onu itiyorum. "Ona oral seks yapacağım dedim, evlilik cüzdanı değil."

O pis bir sırıtışla uzaklaşır. "Sadece söylüyorum; Riley Cruz evlenecek tipte birine benziyor. Karnına bir bebek koyacak ve tüm ayakkabılarını çalacak. Tek gecelik ilişki yaşayacak kadar saf biri değil."

"Hayır, o hiç de saf değil. O lezzetli bir şekilde pis." Onun yatağından kalkıp havlumu çıkarıyorum. "Şimdi git de onun için giyineyim. Vajinama parıltı spreyi falan sıkmam lazım. Onu tetikte tutmam lazım."

RILEY bana saat yedide gelmemi söyledi. Ben de saat sekizde onun evinin önüne park ettim.

Sikiştikten sonra yemek yiyebileceğimizi söyledi. Ben de Franky'nin yerine gidip Katrina ve çocuğuyla yemek yedim, ama Katrina'nın

beni fark etmediğini sanıyorum, çünkü zamanını köşede oturan bir adamı izleyerek geçiriyordu. Gizemli adam tek bir fincan kahvesiyle oturmuş, gözleri aşağıya bakıyordu ve sadece Katrina, Mac'in ödevine yardım etmekle meşgul olduğunda, okumadığı gazeteden açık renkli gözlerini kaldırdı.

Buralı değilim, bu yüzden gittiğim her yerde herkesi tanımıyorum ve külot giymediğim ve Riley'yi düşündüğüm için vinil koltukta leke bırakmaktan korktuğum için çenemi kapalı tutup yemeğimi yedim.

Gerginlikten yemek yiyemiyor, kahve ya da kola içemeyecek kadar heyecanlıydım. Neredeyse hiçbir şey yemedim ve Riley'i kızdırmak için bir saat boyunca isyan ettikten sonra, onun evinin önüne park ettim ve poker suratımı takındım.

Güç her zaman onda. Sık sık, konuştuğunda dizlerimi titretir, bu yüzden sertleşmem ve sırf iyi şaplak atıyor diye titremekten vazgeçmem gerekiyor.

Gece çantası, diş fırçası veya saç tokası getirmedim – *çünkü kalmak niyetinde değilim* – bu yüzden cep telefonumu ve anahtarlarımı alıp küçük kiralık arabamdan indim. Eteğim neredeyse uygunsuz, üstüm ise göğüslerimi zorlukla içinde tutuyor. Vücuduma bir trençkot giydim – Katrina'nın ergen oğlu, yaşına göre çok şey biliyor gibi sırtarak bu trençkota bakıyordu – kapımı kilitledim ve gevşek çakılların üzerinde, banliyö havası veren ve "iyi bir Hristiyan kızla evlenip iki buçuk çocuk yapmak istiyorum" diyen tek katlı eve doğru yürüdüm.

Benim gözetimimde olmaz, Riley Cruz. Benim vajinam olmaz.

Süngerimsi yeşil çimlerin üzerinden geçip yola çıkıyorum, sonra üç basamak çıkıp ön kapıda duruyorum. Burada olduğumu bildiğini biliyorum. Beni kapıyı çaldırıp beklemeye zorlayacak.

Ellerim normalden fazla titriyor, ama parmak eklemlerimle masif ahşabı tıklatıyorum ve kapı açıldığında kaşlarımı çatarak içeri giriyorum. "Riley?" Kapıyı daha fazla açıp davetsizce Riley'nin evine girerken kapı gıcırıyor. "Merhaba? Bunu korku filmine çevirmeyin. Yaşamak için yeterince akıllı değilim ve külotsuz ölmek istemiyorum."

"Deedee."

Onun emredici sesiyle dönüp, ön girişin sağındaki oturma odasına bakıyorum. Büyük odanın ortasında deri kanepeler var ve karşı duvarda büyük ekran bir televizyon var. Gömleksiz Riley Cruz, sol elinde uzaktan kumanda, kalçalarına düşük oturan ve kalın uyluklarını saran kot pantolonuyla koltuğuna oturmuş.

Saçları, duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı. Ama gözleri, başımın büyük belada olduğunu gösteren bir ışıltıyla parlıyordu.

Büyük, *büyük* bir belada.

"Riley." Ön kapıyı kapatıp kilitleri çeviriyorum. Bu bir korku filmi olsaydı, kendimi katille birlikte içeri kilitlemiş olurdum. *Harika*. Anahtarlarımı ve cep telefonumu beyzbol şapkaları rafının altındaki küçük masaya bırakıyorum, sonra geri dönüp topuklarımın sert ahşap zeminde çıkardığı ses kalbimi çarptırıyor. "Senin evin..."

"Geç kaldın, Dee." Uzaktan kumandayı nazikçe masaya koyar ve ayak dayama yeri yerine oturana kadar koltuğu geriye doğru iter. "Yedi dedim."

"Sırf sen söyledin diye gelmem."

Ayağa kalktı ama bana doğru tek bir adım bile atmadı, sırtıttı ve bakışlarını işkence edici bir yavaşlıkla çıplak bacaklarımın üzerinde gezdirdi. "Aslında geliyorsun. Son görüşmemizde gelmeni söylemiştim. Beklemini, beni beklemini, bunun gelişmesine izin vermeni söylemiştim."

"Ama..."

"Ve sen de öyle yaptın. Bekledin. İyi bir kız gibi sana söyleneni yaptın. Sonra ben yapabileceğini söylediğimde, bir roket gibi fırladın."

"Riley..."

"Seni saat sekizde burada istemiştim, Dee. Seni henüz tanımadığımı mı sanıyorsun? Seni saat yedide burada isteseydim, saat altıda burada olmanı söyledim. Seni saat sekizde burada istemiştim."

Gözlerimi kısıyorum. "Yalan söylüyorsun."

Başını yana eğdi. "Ben çok nadiren yalan söylerim. On beş dakika önce evime girdim, bebeğim. Spor salonuna gittim, egzersiz yaptım, protein shake içtim, duş aldım ve şimdi buradayız."

Beni bu kadar iyi tanımaya nasıl cüret eder? "Ya ben zamanında gelseydim?"

Sonunda bir adım öne çıkar. *Lindsy yanılıyor. Herkes yanılıyor. O bebek değil. O bir aslan.* "O zaman seksi trençkotunla dışarıda bir saat boyunca beni bekledin."

ev." Göğsü katlanmış kollarımla çarpışana kadar önümde durur. Elini kaldırıp çenemi okşar. "Ama zamanında gelmeyeceğini biliyordum, yine Franky'nin yerinde olduğunu biliyordum. Bu kasabanın her yerinde gözlerim var Dee, ve muhbirim Katrina ile yemek yediğini ve çocuğunun sana salya akıttığını söyledi."

"Ben izin vermedim! O on yaşında."

"Sanırım o artık bir genç ve inan bana, gözleri olan her genç çocuk ona hayran kalır." Daha önce benim ona yaptığım gibi etrafımda dönen Riley, paltomu açıp hassas tenimden uzaklaştırıyor. "Ama nerede olduğunu biliyordum. Güvende olduğunu biliyordum. Ve sen bana karşı gelmek için bu kadar çabalarken..." Paltomu çekip çıplak omuzlarımı ortaya çıkarıyor. "Egzersizimi yaptım ve şimdi mutluluk hormonlarıyla doluyum." Arkamda durup sertleşmiş penisini kıcıma dayadı, eğilip omzumu ısırdı, ben de tısladım. "Paylaşacağım, Dee. Tüm o egzersiz endorfinlerini paylaşacağım. Bu arada, eteğin çok güzel." Eli kaburgalarımın kalçama doğru kayar. Ne yaptığını anlayamadan, elini eteğimin altına kaydırır ve çıplak tenimi bulur.

O zaten ıslak olan sıcaklığımı okşayıp parmağını içeri soktuğunda başımı geriye atıp inledim. "Neden benimle savaşmakta ısrar ediyorsun bilmiyorum, Dee. Neden beni bekletme ihtiyacı hissettin? Neden kazanmak istiyorsun? Söz veriyorum, ben kazandığımda sen de kazanacaksın." İki parmağını içeri sokar ve boynumu ısırır. "Tadın o kadar güzel ki, patlayana kadar seni yiyip bitirmek istiyorum." Parmaklarını sahip olduğum her sinir ucunda gezdirir, çıkarır ve hayal kırıklığı çığlığını görmezden gelir, sonra dudaklarımı açıp kendi tadımı ağzıma alana kadar dudaklarıma dokunur. "Hepsini yala, Dee."

Evet. Parmaklarını dudaklarımın arasına alıp, yabancı tadı kaybolana ve sadece onun tadını alana kadar emiyorum. Parmaklarını yalayıp, dişlerimle uçlarını ısırarak alay ediyorum ve omzumu ısırdığı için intikam almak için ısırdığımda, elinin moraracağından emin olana kadar kalçamı sıkıyor.

"Üstünlük sağlamak istiyorsun, bebeğim. İkinci olmaya dayanamıyorsun, ama işler böyle yürümeyecek." Ben kısa ve öz bir cevap bulamadan, o benim omzumu aşağı doğru iter ve ben de ipucunu anlayıp dizlerimin üzerine çökerim. Kemer tokasının sesi kanımı kaynatır

ateşler içinde bırakıyor, ama o arkamda dururken, gözlerimi indirip nefeslerimi sayıyorum.

"Şimdi buradasın." Kemerini yere bırakır ve tokası ahşaba çarptığında beni irkiltir. Çıplak ayaklarıyla yavaşça etrafımda dolaşır, kot pantolonunun düğmesini açar ve fermuarını aşağı çeker.

Gözlerimi aşağıda tutuyorum. Bu benim oynadığım rol. Onun istediği bu. O itaatkar birini istiyor, bu yüzden o önümde durana kadar yere bakıyorum, sonra da ayaklarına bakıyorum.

"Sen buradasın ve ikimiz de beklemek zorunda kalmadığımız için herkes mutlu." Eli çeneme geliyor ve gözlerimi yukarı kaldırıyor. "Ama şimdi, seni ilk gördüğümünden beri sikimde hissettiğim acıyı dindirmeme yardım etmenin zamanı geldi. Geçen sefer yardım etmiştin; acıyı dindirdin ve senin vücudunu bir eğlence parkı gibi keyifle kullanmama izin verdin. Ama sonra kaçtın. Sana son bir kez daha tadına bakma şansı vermedin."

"Gitmek zorundaydım."

Kafasını salladı. "Yalan söylüyorsun. Hiçbir yere gitmen gerekmiyordu, ama gitmeyi *seçtin*, çünkü geri adım atmayı ve benim liderlik etmeme izin vermeyi reddettin."

"Ben kimsenin beta'sı değilim, Riley. Kimsenin ikinci komutanı değilim."

Dudaklarını kıvrarak, kot pantolonunu sertleşmiş penisi serbest kalacak ve neredeyse yüzüme değecek kadar aşağı indirir. "Senin ikinci olman gerektiğini hiç söylemedim, bebeğim. Ama bu gece kararları ben vereceğim. Burası benim kalem, benim penisim." Parmağını ağızma sokar ve beni öne doğru çeker. "Ağzım senin emrinde."

Parmağını çıkarır, ama ben onun "Ben alfa erkeğim" saçmalığına karşı çıkmam. Nabız gibi atan penisini ağızma alıyorum ve o ileri doğru hamle yapıp boğazımın arkasına çarptığında inliyorum. İnleyerek, eli başımın arkasına gidiyor ve özenle şekillendirilmiş saçlarımı karıştırıyor. Acıtana kadar çekiyor, ama bu beni yavaşlatmıyor. İç bacağımdan bir damla nem kayıp dizimin yanına birikene kadar içime zevk veriyor.

Yanaklarımı içe çekip gözlerimi kapatıyorum ve her ileri doğru hareket edip yüzümü siktiğinde, onu yutuyorum ve boğazımdaki kasların onu sıkıldığını hissetmesine izin veriyorum.

"Siktir, Dee." Bana nazik davranmıyor. Dikkatli davranmıyor. İçime girip çıkıyor ve çarpmanın etkisiyle dudaklarım şişiyor. Yaklaştığını anladığımda, kalçalarını tutup onu sabit tutarak gücü geri almaya çalıştığımda, güçlü vücudu kolayca çekiliyor ve ağzım boşalıyor, gözlerim açılıyor.

Ona soru soramadan, beni yerden kaldırıyor ve bacaklarım kalçalarına dolanana kadar yukarı çekiyor. Çıplak penisi benim açıklığıma sürtünüyor ve kalbimi yepyeni bir nedenden dolayı çarptırıyor. "Hayır." Onu iterek, yere indirilmesi için mücadele ediyorum. "Prezervatif. Unutma."

"Siktir." Beni yere indirir ve elini arka cebine sokar. Olmadığını iddia ettiği izci gibi hazırlıklıdır, folyoyu yırtar ve çöpü yere atar. Penisine prezervatifi geçirir ve nefesini tutar, omuzlarımı tutar ve beni döndürür, böylece göğsü sırtıma bastırır. "Ellerin. Buraya." Ellerimi uzun deri kanepenin arkasına koyar ve beni öne doğru eğirir. "Dayan, Dee. Sana kolaylık göstermeyeceğim."

Tek kelime etmeden kalçalarımı kavrar, bacaklarımı açar ve penisi rahim ağzıma değene kadar içime sertçe girer ve ben çığlık atarım. Acı beni nefes nefese bırakır, ama bunun ötesinde o kadar çılgın bir zevk vardır ki, dayanmaktan ve onun beni kullanmasına izin vermekten başka bir şey yapamam.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Ve bana bunu nasıl vereceğini de biliyor.

Bu adamda nazik kaymalar ya da yumuşak hareketler yok. Sadece kalçaları kıcıma çarpıyor ve omuzlarım beni ayakta tutmak için zorlanıyor. Omurgamı aşağı iterek daha derin bir kavis oluşturuyor, ama uzun bacakları için çok alçaldığımda, kalçalarımı kaldırıp ağırlığımı tutarken vücuduma saldırmaya devam ediyor. "Siktir, Dee. Siktirrrrr."

"Riley." Omuzlarım ağlayacak kadar yanıyor, ama koltuktan ayrılmıyorum. Karnımın içinde bir ateş yanıyor ve beni boğmak üzere, ama yine de koltuktan ayrılmıyorum. Kısa saçlarım yüzümü okşuyor ve şişmiş dudaklarımı gıdıklıyor, ama yine de koltuktan ayrılmıyorum. Ve vaat edilen birçok orgazmın ilki yüzeye çıkıp gözlerime yıldızlar getirirken, kalçaları kıcıma çarptığında

ve geniş eli hassas tenime yüksek bir sesle çarptığında, amım onun sikini sıkıca kavrar ve onu benimle birlikte doruğa çıkarır.

Ve yine de koltuktan ayrılmıyorum.

Riley güçlü bir kükremeye boşalır. Derinlerime gömülmüş, kalçaları hareket etmeyi bırakır ve sikini zıplatıp seğirirken prezervatifini doldurur.

Beni tekrar yere indirdiğinde ayaklarım karıncalanıyor. "Oh..." Nefes nefese, boğazımı nemlendirmek için yutkunuyorum. "Benim..." Kalbim hızla atıyor ve göğsümden fırlayacakmış gibi. "Tanrım."

"Mmm." Güçsüz bir şekilde öne eğilip sırtıma yaslanıyor ve ikimizi de ayakta tutmak için beni kullanıyor. Bacaklarım jöle gibi titriyor ve artçı sarsıntılar vücudumu küçük elektrik akımları gibi vuruyor, ama bu iri adam beni ayakta durmak için kullanırken, topuklu ayakkabılarımın üzerinde durmaya devam ediyor ve bu tek an için güçlü olanın ben olduğumun gücünü içime çekiyorum.

"Siktir, Dee. Vücudun çok mükemmel." Zalimden nazik birine dönüşerek, omuz kemiğime yumuşak bir öpücük kondurur. Sonra sırtımın ortasına bir tane daha. Ardından boynumun arkasına üçüncü bir tane. "Çok mükemmelsin, Deedee." Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koyar. "Canını acıttım mı?"

"Sadece iyi anlamda acıttın."

Burun kıvırıyor. Kaburgalarımı okşayarak sırtıma öpücükler yağdırıyor. "Bana üç saniye ver, sonra tekrar yapalım. Bu sefer seni ben soyacağım, söz veriyorum."

"Mm. Şikayet etmiyorum. Kapıdan girmeden önce bu kadar yakın olduğumu bilmiyordum."

"Biliyordum. Bugün lokantada seni gördüğümde anladım. Gözlerin benimkilerle buluştuğunda ve neredeyse külotunu ıslatacakken anladım." Üstümü omuzlarıma kadar sıyırıp belimi ortaya çıkardı. "Biliyordum, çünkü ben de hazırdım." Parmak uçlarını hassas tenimde gezdirip utanç duvarımda, yani sırtımdaki dövmede durdu. "Gerçekten mi, Dee?" Kıkırdayarak, parmağının ucuyla onu izler. "Bahar tatilinde sırtına çiçekler mi yaptırmak zorundaydın?"

"Kapa çeneni." Onu geri ittiğimde kahkaham iniltiye dönüşür ve o içimden çıkar. Bitirdiğimi sanmıştım, ama o içimde olmadan, daha bitmediğini anlarım.

Ve düşünsene, orgazmımı alıp kaçacaktım.

Kendinden emin bir şekilde planımı değiştiriyorum; üç orgazm alıp sonra kaçacağım.

"Hemen dönerim. Bunu çöpe atmam lazım." Riley dolu prezervatifi düğümleyerek üç trilyon bebek yapıcıyı içinde tutar. Pantolonu hala kalçalarının üzerindeyken, geniş bir koridora girer ve gözden kaybolur. "Düşeceğini düşünüyorsan otur. Hemen dönerim; kaçarsan seni yakalar ve yatağıma kelepçelerim. Şaka yapmıyorum Dee, benimle dalga geçme."

"Cesaret edemem." Gülümsayarak eteğimi düzeltip kalçalarımın düzleştiriyorum. Okul kızı eteğimle tam bir fahişeyim, ama en azından saçlarımı at kuyruğu yapmadım ya da düğmeli gömlek giymedim. Yalanlarım hakkında homurdandığında üstümü indirip, farkına bile varmadığı saçlarımı parmaklarımla taradım, yerden attığım paltomu aldım ve girişte geçtiğim şapka askısına doğru oryantal halının üzerinde yürüdüm. Askıya asarken, *gerçek* polis kelepçeleri olan bir çiftte takıldım – seks dükkanındaki aptal kelepçelerden değil – ve sıırttım. Gümüşü okşarken, kalbim ve zihnim savaşa girdi.

Seksi olurdu.

Eğer beni kelepçelerse, onun aletini keserim. Ama çok seksi olurdu.

Hayır, Andrea! Kötü kız!

Elimi zorla çekip, cep telefonumu ters çevirip Lindsy'nin henüz çıldırmaya başlamış mı diye ekranı kontrol ediyorum. Çıldırmamış, ama iki mesajım var ve ikisi de başımı sallamama neden oluyor.

Mia, pazartesi sabahı ilk iş olarak ofisinde buluşmamızı istiyor.

Üzgünüm, salak, pazartesi meşgulüm.

Benny'nin mesajında ise sadece "*Neredesin?*" yazıyor.

Babası kadınlara zarar vermekten zevk aldığı için, Benny şimdi bizi her şeyden korumak zorunda hissediyor. Çocuk kontrol sorunları var – yani, işler *tam* olarak istediği gibi gitmediğinde, küçük civcivleri kümeslerinde güvende olmadığında, çıldırıyor – ve genç, koruma görevini çok ciddiye alıyor.

Riley'nin güvenliği için cevap vermemeyi tercih ediyorum ve bunun yerine telefonumu ters çevirip o mesajı hiç almamış gibi davranıyorum.

Yarın onu göreceğim ve karşılık olarak pizza sipariş edip çocuklara tatlı olarak soda ve cips vereceğim.

Gülümseyerek döndüğümde, Riley'nin pantolonu hala aşağıda, karın kasları tamamen görünür halde, gözlerinde ise bana üç saniye içinde yepyeni bir orgazm yaşatacağını söyleyen şeytani bir ışıltı ile kapı pervazına yaslanmış olduğunu görünce nefesim kesildi. "Gitmen gereken bir yer mi var?" Cep telefonuma doğru başını salladı. "Ziyaret etmen gereken başka biri mi var?"

"Hayır..." Sahte bir cesaretle öne çıkıp midemin bulandığını gizlemeye çalışıyorum. "Pezevengim – bu arada adı Terrance – benim sıkı çalıştığımı kontrol etmek için uğradı. Bu gece başka müşterim yok, bu yüzden sana VIP muamelesi yapacağım, ama senden nakit para almamı söyledi. Bir süre önce bir adam yüzünden çek almayı bıraktık..."

"Ha." Benim şakama hiç gülmedi, ben yaklaşıp tam önünde durduğumda açık renkli gözleri koyulaştı. Topuklarımın uçları onun ayak parmaklarına değene kadar bekledim, sonra nihayet gözlerine baktım ve eli çeneme dokunduğunda heyecanlanmamak için kendimi tuttum. "Aç mısın?"

Omuz silkiyorum. "Belki. Sanırım olabilirim."

"Akşam yemeğini yemedin. Söylentilere göre Katrina'nın getirdiği yemeği Mac senin göğüslerine bakarken sen de parmakla yedin. Şimdi buradasın; karnın boş ama sinirlerin gergin."

"Gergin değilim." Gergin midem sırf pisliklik olsun diye ters dönüyor. "Az önce senin sikini yaladım; bunun için çok cesaret ve demir gibi bir öğürme refleksi gerektiğini söyleyebilirim, bu yüzden akşam yemeğini tartışırken senin önünde durmak çocuk oyuncağı."

"İstemiyorsan bu oyunu oynamak zorunda değiliz." Yaklaşmak için boynunu eğiyor. "Her zaman zor elde edileni oynamak zorunda değilsin. Ben de her zaman huysuz oynamak zorunda değilim. Dram olmadan birbirimizin şirketinden keyif alabiliriz."

"Ben dramayı severim." *Ben dramadan nefret ederim.* "Ve zor elde edileni *oynamıyorum*. Ben buyum; liseli kız, yüksek topuklu ayakkabılar, senin kürek koleksiyonunun nerede saklandığını merak eden." Bazen kendimden tiksiniyorum.

"Sana patronluk taslamamı mı istiyorsun? Söylediğimiz *her şeyin* cinsel olmasını mı istiyorsun?"

Hayır. "Beni değiştirmeye çalışma Cruz. Bunu deneyen ilk erkek sen değilsin, son da olmayacaksın. Ama her seferinde bir erkek adım attığında, genellikle topallayarak uzaklaşıyor."

"Mmm." O arkasını dönerek kaslı sırtını gösterir. "Peki, sana şu anda televizyonda Princess Diaries'in yayınlandığını ve Çin yemeği siparişinin yolda olduğunu söylersem... rol yapmayı bırakıp sakinleşir misin?"

"Ben sakinim! Bu rol değil."

"Tamam." Kapı zili çaldığında korkudan neredeyse çığlık atıyordum. Ceketimi almak için geri dönmek üzereydim, ama Riley belimden tutup beni geri çekti. Beni kapıya taşıdı, ama teslimatçı çocuğun ödemediği bir şeyi görmemesi için beni ona sırtımı dönük tuttu. Riley kapıyı açtı ve cebinden para çıkardı. "Teşekkürler, Pak. Tam zamanında geldin."

"Sipariş ettiğiniz gibi, memur bey." Koyu saçlı ve Sonic tişörtünün altında biraz kaslı olan yirmili yaşlarındaki genç, takdir dolu bir bakışla ve aptalca bir sırıtışla beni baştan aşağı süzer. Riley homurdanıp yemek poşetlerini kapınca hiçbir tepki göstermez ve kapı yüzüne çarpıldığında, flörtöz bir göz kırpma ve Riley'nin parasıyla geri çekilir.

"Teslimatçı çocuğumla flört etmeyi kes."

"Ben hiçbir şey söylemedim, *memur bey*." Topuklu ayakkabılarımı çıkararak, boş olan evde uygunsuz bir şekilde vücudumu sergiliyorum, ama Riley beni yere indirmiyor. Beni ve yiyecekleri oturma odasına taşıyor, çantaları kanepe ile televizyon arasındaki küçük sehpaye bırakıyor, sonra beni ayağa kaldırıyor ve burnumuz birbirine değene kadar beni döndürüyor. "Rol yapmayı bırak. Benimle akşam yemeği ye. Sonra tekrar sikimi yalayabilir ve izleyeceğimiz prenses filmi için kıkırdamamış gibi davranabilirsin."

"Akşam yemeğini kışına sokabilirsin, Cruz. Bana emir veremezsin."

Hiç umursamadan göğsümü itip, sırtım rahat koltuğa çarpana kadar nefesimi kesiyor. Kaşlarını kaldırarak, ben biraz olsun haysiyetimi geri kazanıp bacaklarımı bir araya getirene kadar yanımdan ayrılmıyor. "Kal."

"Hav."

Dudakları sıkı. "Kal."

"Siktir git."

"Hayır. *Seninkine*. Yakında. Söz veriyorum. Uzaktan kumanda şurada; yirmi üçe çevir. Bunun reklamını daha önce gördüm ve aklıma

Sen. Makyajın, saçının ve topuklu ayakkabılarının altında yatan *gerçek* sen. Tavırlarının, duygularını gösterememe ve güvensizliğinin altında yatan gerçek sen. Yirmi dakika önce senin için dizlerimin üzerine çöktüm! Bundan daha fazla açığa çıkamam.

daha fazla açığa çıkamam."

"Bu senin rolünün bir parçasıydı ve söz veriyorum, şikayet etmiyorum. Kimse benim sikimi senin yaptığın gibi emmedi, ama seni sikmediğim zamanlarda, biraz akıllı bir sohbet ya da şaka eğlenceli olabilir diye düşünüyorum."

"Sen bir şakaksın."

Gözlerini devirdi. "İyi espriydi, Deedee. Yirmi üç. Bira, şarap veya soda ister misin?"

"Bir balyoz istiyorum, lütfen. Ya da dur, silahları nerede saklıyorsun? Kuzenim bana çok havalı bir numara öğretti; sana da göstermek isterim." O benim saçmalıklarına kanmadığında, kaşları kalkık kaldığında ve tüm karın kasları belirginleşip beni saymaya davet ettiğinde, sonunda pes edip öfkeyle kanepeye uzanıyorum. "Şarap lütfen, beyaz olsun. Soda veya bira da olur. Tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

O başını sallar. Tek bir baş sallamayla bana istediğim her şeyi yapma izni verir – ona küstahça davranmak hariç. Hırsıyla, elimden geldiğince zarif bir şekilde koltuktan kalkarım, parmak uçlarımda oturma odasından çıkıp koridora geçerim ve dudaklarındaki kendini beğenmiş gülümsemeyi görmezden gelmeye çalışırım.

O kendini beğenmiş tavırlarına tahammül edemiyorum. Sevimli olmak için fazla seksi, seksi olmak için fazla sevimli. Yine de, bir şekilde ikisini de başarabiliyor, üstelik iş için üniforma giyip silah taşıyor, ben ise dışarıda kalmış, hızlı zekâm ve – ona göre – komik olmayan esprilerimle ayakta kalmaya çalışıyorum.

Harika.

Koridordaki tüm kapılar açık; çamaşır odası, yatak odası, barbell ve serbest ağırlıklarla dolu başka bir yatak odası. Sağdaki üçüncü oda parlak beyaz ve gümüş rengi bir banyo, bu yüzden parke zeminden parlak fayanslara geçip kapıyı kilitleyerek işimi olabildiğince gizli bir şekilde hallediyorum. Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkıyorum. Aynaya bakıp gözlerimdeki aptalca parıltıya gülümsüyorum ve omzumun üstündeki diş izlerini gördüğümde, onun dişlerinin tenimde bıraktığı izleri hatırlayarak karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

O seksi olamayacak kadar sevimli, ama yine de ona "efendim" demek ve başka neler yapabileceğini görmek istiyorum.

Gözümün altını parmağımla düzelterek bulaşmış makyajı temizledikten sonra, uzun bir nefes alıp saçlarımı kabarttım ve Riley ile Andi arasındaki üçüncü raunt için hazırlandım.

RİLEY

DEE VE SPRİNG ROLLS

Otuz bir yaşımdayım. Vücut yağ oranım yüzde on üç civarında ve ekstra sıkı antrenman yaptığımda daha da düşüyor. SEAL olmak gibi bir niyetim hiç olmamasına rağmen, BUD/s testini ve Cehennem Haftasını *iki kez* geçtim. Okuldayken ileri fizik ve matematik dersleri aldım ve polis akademisine gitmeden önce, bu ülkenin en prestijli üniversitelerinden birinde biyokimya diploması aldım.

Tüm bunlar demek oluyor ki; ben formdayım, sağlıklıyım, gencim ve kesinlikle aptal değilim. Lanet olası bir azizin iradesine, avını takip eden bir aslanın kontrolüne ve odanın diğer ucuna koşan bir fareyi bekleyen bir kedinin sabrına sahibim.

Andrea Conner beni kıramaz. O, beklemeyi planladığım fare, ama oturma odama geri döndüğümde onu dolabımdan aldığı kabarık battaniyenin altında kanepemde bulduğumda, kovalamacam birdenbire sona eriyor.

Onun oyun oynamasını *istemiyorum*, ama buna hazırlıklı olmasaydım ne olacaktı?

Gümüş çatal bıçak takımı ve bir şişe beyaz şarapla kahve masasının önünde duruyorum. Düşünde beyaz şarap içiyordu, bu yüzden eve giderken mağazada durduğumda tahmin etmek kolay oldu.

"Rahat mısın?"

Başını sallayarak utangaç bir şekilde battaniyeyi kaldırır ve çıplak bacaklarını gösterir, ama onun üzerinde spor salonuna giydiğim tişörtlerden biri vardır ve bu tişört onun ince vücudunu gölgede bırakır ve beni onun minik eteğinden milyar kat daha fazla tahrik eder. Seksi ve şık giyinmenin bu dünyada yeri vardır, ama rahat ve *yine de* seksi giyinmek bambaşka bir şeydir. "Ben

Eşyalarını ödünç aldım." Ben onun bacaklarının yanına oturup battaniyeyi üzerime çektiğimde, o da ayaklarını geri çekiyor. "Yatak odanı karıştırdım, yetmedi, dolabını ve yatağının altını da karıştırdım."

Gülümseyerek şarabı açtım ve onun pürüzsüz bacakları kucağıma uzandığında bir haftalık gerginliğim bir anda yok oldu. "İlginç bir şey buldun mu?"

"Kırbaç yok, zincir yok, üstüme dökebileceğin mum bile yok

bir

mu "Bunu sana söyleyebilirdim."

m Bardağı ağzına kadar doldurduğumda kabul ediyor. "Birkaç tane
bile silah buldum

yokt

u."

birkaç silah buldum, ama bir polisin evinde olduğum ve başka bir polisle yarı yarıya yaşadığım için, buna biraz alışmaya başladım."

"Onlara dokunmadın, değil mi? Silahlar tehlikelidir."

Alt dudağını ısırarak, tüm o özgüveninin altında yattığına emin olduğum masumiyetini gösteriyor. "Dokunmadım; Oz ve Lindsay zaten bana bunu söylemişti. Yatağının altında silah bulundurman biraz klişe, sence de öyle değil mi?"

"Bir dahaki sefere silahın elinin altında olması gerektiğinde bunu tekrar söyle."

Şarabımı doldurup arkama yaslandığımda burnunu kırıştırıp bacaklarını yeniden düzenledi. "Daha önce hiç silaha ihtiyacım olmadı. Silaha ihtiyacım olacak bir durumda hiç bulunmadım."

"Umarım hiç gerek kalmaz. Silahlar oyuncak değildir, bu yüzden doğru şekilde kullanmayı öğrenmeye niyetli değilsen, deneme bile. Kendini güvende hissetmediğin bir duruma düşersen, hızlı koş, zikzaklar çizerek koş ve oradan uzaklaş. Sonra beni ara, ben hallederim."

"Çözmek..." Şarabından düşünceli bir yudum aldı. "Belki de 'çözmek' *kelimesinin* anlamını tanımlaman gerekir."

Omuz silkiyorum. "Önce sorunun ne olduğunu tanımlamamız lazım. Bir adam sokakta çantanızı çalmaya çalışırsa, onu tutuklarım. Size kötü sözler söyler veya park yerinizi alırsa, kendi sorunlarınızla başa çıkmanızı beklerim ve sonra sizi tekrar hapisten çıkarmak için gerekli evrak işlerini hallederim. Ama bir adam size gerçekten zarar vermeye çalışırsa, sizi gerçekten ağlatır ve korkutursa, o adamın şah damarının kesildiğini fark etmeden onu ortadan kaldırıyorum."

Kaşları kalktı. "Vahşi. Ülkenin diğer ucunda olsam bile beni yine de korur musun? Bu kadar kısa süre önce tanıştığın bir kız için çok uzak bir mesafe."

"Orada olsan bile." Onun buradan binlerce kilometre uzakta yaşadığını hatırlayınca kalbimin şiddetle attığını belli etmiyorum. Bu gece onu evimde ağırlıyorum. Onu bir kez yatağıma aldım ve gitmeden önce birkaç kez daha almayı planlıyorum. Ama sonunda... "Ne zaman eve dönüşün?"

"Önümüzdeki hafta sonu. Bu hafta çocuklara bakmak için kalacağım, sonra işe dönüp aptal patronumun kafasına bir halter vurma isteğimi kontrol etmem gerekecek."

"Ben bir polisim, Dee." Elimi battaniyenin altından iç uyluk kısmına kaydırıyorum. "Ya o aptal sürtüğ bir hafta içinde ölü bulunursa? Senin önceden planladığın planlarını bildirmek benim görevim."

O kıkırdar. "Eğer ölürse... Yani, ağlamayacağım falan, ama söz veriyorum bunu ben yapmadım. O tür şeyler için yeterince öfke beslemiyorum."

"Öfke duymuyor musun?" Gülümsayarak öne eğildim ve şarabımı masaya koydum. Plastik poşeti yırtarak, mini spring roll'lar ve küçük bir kutu acı sos çıkardım. "Tüm kariyerim, insanları gözlemlemek ve geçmişte, şimdiki zamanda veya gelecekte bir suç işleme olasılıklarını değerlendirmek üzerine kurulu. Sen tam da kurşun boruyla bir kaltağı pataklayacak kadar öfke duyan tiplere benziyorsun."

"Bir pipo mu?" Ben kabı uzattığımda bir rulo kabul etti, ama sosu reddetti. "Ben ağırlıklar dedim. Sen pipo diyorsun. Eğer ölü bulunursa ve bunun nedeninin pipo olduğu ortaya çıkarsa, bunu senin yaptığını varsayabilir miyim? Çünkü bunu yapman gerektiğini söylemiyorum, ama yaparsan kızmam."

"Hayır." Battaniyeyi düzeltiyorum ve şarabı koltuğun koluna koyuyorum. "Patronunla ilgilenmiyorum. Senin öfkeni hak edecek ne yaptı?"

Alt dudağı titriyor. "Bana çok kötü davranıyor." Ben güldüğümde bacağıma vuruyor. "Öyle! Kendim için bir şeyler yaratmaya çalışıyorum, ama bir diktatörün emrinde çalışıyorum. İstediğim hiçbir şeyi yapmama izin vermiyor. Umutsuz olduğunu düşündüğü müşterileri bana yönlendiriyor. Ve Tanrı korusun, ben o umutsuz insanları değiştirsem..."

onların tekrar bağımsız olmalarına yardım ediyorum." Gözlerini devirdi. "Mia yaşlıları ya da uzun süredir terapi gören ve herkesin umutsuz vaka olarak gördüğü insanları gönderiyor. Her an ölebileceklerini düşündüğü insanları bana gönderiyor. Ama ben onlara inanıyorum. Onlara yardım ediyorum, sonra kapıdan çıkarken cha-cha yapıp o kaltağa orta parmak gösteriyoruz."

"Dans ve parmak hareketleri yüzünden mi kötü biri olduğunu düşünüyorsun?" "Kapa çeneni." Spring roll'dan bir ısırık alır. "Ve hayır. O daha önce de oradan önce de cadalozdu."

"Ne iş yapıyorsun? Anlamaya çalışıyorum, ama genç ve yaşlılarla çalıştığını söylüyorsun, bu yüzden yaşlılar beni biraz şaşırttı."

"Ben atletik antrenörüm, ama şimdi bir klinikte çalışıyorum ve sıradan insanları görüyorum."

"Düzenli mi? Neye karşılık olarak...?"

"Tek bir takıma kıyasla. Eskiden bir futbol kulübünde çalışıyordum, ama sonunda ayrılma zamanı geldi. Yirmili yaşlarındaki erkekleri tek bir yere toplarsanız, tek bir kadın atletik antrenör ekleyin, sonunda çok fazla utanç verici fiyasko yaşarsınız."

"Öyle mi?" Şarabımı bir dikişte içip, Dee ve bir futbol takımını hayal etmemek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Evet. Bazı erkekler kendilerini çok önemli sanırlar ve bir kız onların baldırlarını çalıştırırken evlilik yüzüğü takmıyorsa, kızın bir sonraki adımında onların penisini çalıştıracığını düşünürler."

"Sen yapmadın, değil mi?"

"Hayır!" İkinci bir spring roll'u kapar ve bir ısırık alır. "Müşterilerimle yatmam, hele ki bütün bir ekiple yatmam. Bunu yapan kızlar var, ve hey, onlara saygı duyuyorum. Bu zor bir iş, ve eğer bu şekilde para kazanmayı seçiyorsa, ben kimim ki onun girişimci ruhunu eleştiriyorum? Ama hayır, bu ben değilim. Sadece işimi yapmak istedim ve altı yıl boyunca erkeklerden kaçtıktan ve izinsiz olarak kıcımlı tokatlayan bir adamı tokatladıktan sonra istifa ettim ve şu anda çalıştığım kliniğe geçtim."

"Ama orayı sevmiyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "İşimi seviyorum, müşterilerimi seviyorum, sadece Mia'ya tahammül edemiyorum. Ama bana burayı kiralayan ve hesapları kontrol eden o. Onu terk edersem, müşterilerimi kaybederim." Bir süre durup, şarabından bir yudum alıyor

ve gülümser. "Tim adında bir adam var; yetmişli yaşlarında ve Vietnam'da savaşmış. Ev yapımı bir mayına basarak ayağını ve bacağının yaklaşık on santimlik bir kısmını kaybetmiş. Bana fotoğraflarını gösterdi; sanki rendelenmiş peynir gibiydi."

Andi gülümseyerek parçalanmış bacaklardan bahsediyor, ama bir erkeğin bacağının bu şekilde parçalanmış olması midemi bulandırıyor. O hiç umursamadan spring roll'unu ısırırken, ben şarabımı yudumluyor ve kan ve peynir görüntülerini zihnimden silmeye çalışıyorum.

"Bacağına kesip onu eve gönderdiler," diye devam ediyor. "Sanırım süpürge sopasından falan bir tahta bacak yapmasını bekliyorlardı. Eve gönderildi ve enfeksiyonlardan neredeyse ölecekti. Enfeksiyonu durdurmak için bacağını giderek daha fazla kesmek zorunda kaldılar, ta ki sonunda diz üstünden ampute olana ve hayattan vazgeçene kadar. Onun için uzun bir yol oldu, ama şimdi protezi var ve tekrar yürüyebiliyor."

"Sizi ilk gördüğünde nasıldı?"

"Huysuz," diye gülüyor. "Tekerlekli sandalyeyle geldi ve kalkmayı reddetti. Karısı onu içeri getirdi ve bana küfrettiği her seferinde ona tokat attı – ve o küfretti." Gözleri parlıyor. "Çok. O asker çocuklar, küfürleri o kadar ustaca kullanıyorlar ki, neredeyse şiirsel geliyor. Ben sadece genç bir fahişeydim, ne bilebilirdim ki? O benim yardımımı istemiyordu, kendi bildiğini okuyordu ve huysuz bir ihtiyar olarak ölmeye kararlıydı, ama ben patentli Andi cazibemi kullanarak onu ayağa kaldırdım."

Elimi battaniyenin altına kaydırıp izlememiz gereken filmi unutarak, başparmaklarımı baldırlarına bastırıp masaj yapıyorum. "Andi cazibesi mi? Bence bu bir tezat."

"Sen bir oksimoronsun." Dudakları seğirdi. "Tamam, peki. Kendi cümlelerimi bir araya getirdim, ona, sırf kötü sözler söyledi diye kaçacak küçük bir çiçek olmadığımı gösterdim. Ona göre, *cesaretim* vardı - bu ne anlama geliyorsa. Onu etkilemişim, bu yüzden en azından biraz denemeye başladı. Yaşlı ve çok uzun süre hareketsiz kalmıştı, bu yüzden üç gün önce aşıl tendonu ameliyatı geçiren ve bana çıkma teklif eden on yedi yaşındaki müşterim kadar hızlı ve etkileyici değildi, ama Timmy için tam da doğruydı. Ona uygun olan şey

Geçen yıl geçici bir bacak takıldı ve şimdi neredeyse hiç aksaklık olmadan yürüyor. Baston kullanıyor ama bence bu daha çok bir yardımdan çok bir silah gibi. Son seansımızda bana hidrolik diz takılacağını söyledi.

"Hidrolik... bu biraz süslü bir şey."

O, komplo kurar gibi gülümser. "O benim biyonik adamım olacak, o zaman onu kimse durduramayacak. Yetmiş yaşında ve bazıları bunun yaşlılık olduğunu söyleyebilir, ama onun verecek çok şeyi var. Yatağa yatıp yatak yaralarından ölmek için çok fazla şeyi var. Bu yüzden karısı onu benim ofisime gönderdi ve somurtmayı bırakmasını istedi." Gülümsüyor. "Sheila da cesur bir kadın. Görünüşe göre Tim'in bir *tipi* var."

Neredeyse boşalmış şarabımı dudaklarıma götürüp başımı sallıyorum. "Sen bir atletik antrenörsün... Sanırım beklediğim şey bu değildi."

"Ne bekliyordun? Altta kalan bir kaltak mı? Trap kraliçesi mi?"

Şarabım boğazıma kaçır ve gülerim. "Hayır! Neden fahişe olmaya takıntılısın?" O sadece omuz silker ve şarabını yudumlar, ben de başımı sallıyorum. "Ne beklediğimi bilmiyorum. Hiç düşünmemiştim. Tahmin etmek zorunda kalsam, büro çalışanı derdim. Belki profesyonel alışverişçi. Asistan. Onun gibi bir şey."

"Telefonlara cevap vermekten başka bir şey yapamayacak kadar akıllı olmadığım için mi?"

"Hayır." Bacağını sıktım. "Ve kavga çıkarmaya başlama. Sen sordun, ben de cevap verdim. Sevimli etek takımları ve yüksek topuklu ayakkabılar hayal ettim."

"Her gün spor ayakkabı giyiyorum."

"Şık saçlar ve makyaj bekliyordum."

O burun kıvrır. "Çoğu gün sütyen giydiğim için şanslılar."

"Şanslı mı?" Göğüslerine bakıp sııttım. "Şu anda sütyen göremiyorum Dee; ben buna şanslı derim." Boş bardağımı masaya koyup, uzanıp onu kendime doğru çektim.

Çünkü yapabilirim, o yüzden.

Dudaklarını büzene kadar onu kendime doğru çekerim ve dudaklarını büzdüğünde, onları dudaklarıma yapıştırıp iç çekişini yutarım. "Saygısızlık etmek istemedim, sadece kariyerini hiç düşünmemiştim. Beni çok etkilediğini söyleyemem. Müşterilerin sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Beklediğim gibi geri çekilmiyor. O bir kaçak ve bu gece bitmeden kaçacağından hiç şüphem yok – bunun için bir planım var –

ama şimdilik, alnı benim alnıma yaslanmış durumda ve dudakları gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Onlara sahip olduğum için şanslıyım. İşimi seviyorum, sadece o cadaloz patronuma bir el atman gerekiyor."

Bir saat boyunca prenses filmi izliyoruz, şişmanlayana kadar soğuk Çin yemeği yiyoruz ve neredeyse patlayana kadar çikolata parçaları yiyoruz. Bardağını iki kez dolduruyorum ve son damlaları onu gülümsetmek için doğrudan ağzıma döküyorum. Saat on olduğunda jeneriği akıyor ve ikimiz de esnemiyor olsak da, onu kucağıma alıp yatağıma götürüyorum.

Bir günde yüz kez boşalabilirdim ve yine de doymazdım.

Vücudu sıcak ve esnek. Mükemmel ve davetkar. Benden 80 kilo kadar daha zayıf, ama çok sayıda kadın masaj terapisti ile çalıştığım için, minyon bir vücudun büyük bir güç barındıramayacağını düşünmüyorum. Onu yatağımın örtüsüne yatırıyorum ve yavaşça rock konseri tişörtümü başından çıkarıyorum. Uzun kirpiklerinin arasından bana baktığında, dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, sikime değil, ve vücudunu olması gerektiği gibi tadını çıkarıyorum.

O yine rolünü oynamaya çalışıyor. Beni tahrik ettiğini düşündüğü seks kedi gözlerini yapmaya çalışıyor, ama *onun kendisi* benim en büyük afrodisyakım. Vücudunun her santimini tadıyorum ve o sessiz bir iniltiyle ağzıma boşalana kadar içine girmeyi reddediyorum.

Sert ve kirli seks yaptık.

Şimdi ona yavaş ve sessizce göstermek istiyorum.

"Riley..." Ben bacaklarının arasında dinlenirken, elleri saçlarımı çekiyor. Çılgın çığlıklar ya da gürültülü beyanlar yok. Sadece dilim onun teninde, eli saçlarımda beni kendine çekiyor ve kalçaları dilimi takip etmek için kalkıyor. "Tanrım, Riley." Orgazmları yavaş ve sessiz geliyor. Çığlıklar yerine iç çekmeler. Patlamalar yerine titremeler. Ve o rahat bir şekilde uzandığında, vücuduna tırmanıyorum, prezervatif takıyorum ve kendi iç çekişli orgazmımı elde edene kadar onun sıcaklığı arasına kayıyorum.

ANDİ

KAÇMA ZAMANI

Saatinin ışığı, yatak odasının karanlığında parıldıyor.

01:12:15

Karanlık gölgelerin üzerinde kırmızı rakamlar. 01:12:16

Sırt üstü yatıp karnımdaki sıcak ve yapışkan bir şeyin içinden nefes alıyorum ve her geçen saniye, o beni sıkıca tutarken içimde bir savaş yaşanıyor: kalıp tadını çıkarmak mı, yoksa kaçıp saklanmak mı? Riley'nin başı göğüslerimin arasında, kolu karnımın üzerinde, uyluğu uyluklarımın üzerinde. Beni vücut yastığı olarak kullanıyor ve beynim "*kes şunu!*" diyor ama kalbim "beş dakika daha" diyor.

Çoktan kaçmış olmam gerekirdi. Burada olmamalıyım, ama o çok sevimli ve ben çok uykuluyum. Gözlerimi kapatıp kollarında uykuya dalmam kimseyi incitir mi?

Evet, zarar verirdi, çünkü ben yapışkan biri değilim ve o da tek gecelik bir ilişki aramıyor.

Kaderime boyun eğerek, kolunu kaldırıp kalçasına koyarak süper dedektif manevralarıma başlıyorum. Ağır. O, spor salonuna düşkün, koşu bandında koştuktansa ağırlık kaldırmayı tercih eden bir adam. Nefesimi tutarak, bacağını vücudumdan çekmeye başlıyorum. Riley Cruz bacak antrenmanını asla kaçırmaz, bu yüzden dokunduğum şey saf kas ve o uyuyor olsa da, parmak uçlarımdaki altındaki kaslar tepki olarak seğiriyor.

Zihnimde veda ediyorum. Ona eğlendiğimi, aslında beynimi harekete geçiren havalı bir adam olduğunu söylüyorum... diğer şeylerin yanı sıra. Onu tekrar göreceğimi söylüyorum ve daha fazlasını istememesini rica ediyorum. Ama sesli olarak hiçbir şey söylemiyorum. Onu uyandırmak istemiyorum ve

Giysilerimi toplayıp kapıdan çıkarken garip bir şekilde sürünmek istemiyorum. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum, kulağının altında gümbür gümbür atan kalbimin onu uyandırmaması için dua ediyorum ve onu kendi yastığına yatırıp tekrar nefes alabilene kadar santim santim kayıyorum.

Çarşafı kenara itip, doğduğum günkü kadar çıplak bir şekilde yatağından kalkıyorum ve odasına ilk kez gizlice girip üstümü değiştirdiğimde bunu kasıtlı olarak yaptığım için, eteğimi, bluzumu ve topuklu ayakkabılarımı köşedeki sandalyeden alıyorum – tam da karanlıkta kolayca bulabilmek için koyduğum yerden.

Onun tankını da alıyorum, çünkü beni soyarken sandalyenin yanına fırlatmış ve elimdeki eşyalarla kapıya doğru parmak uçlarında yürüyorum.

"Hayır."

Sokaktaki bir kedi gibi havaya zıplıyorum ve bir kol karnımı sarıp beni geri çekince keskin bir çığlık atıyorum. Eşyalarımı yere bırakıp beni yakalayan kişiye tekme atıyorum, ama o beni yatağına geri atıp üstüme çıkınca çığlığım kahkahaya dönüşüyor, ta ki sertleşmiş – yine – penisinin ucu benim en hassas noktama değene kadar.

"Kalmanı söylemişim, Deedee." Dili dudaklarımı kayar ve kıkırdamalarımı iniltiye dönüştürür. "Bir daha gizlice kaçma."

KAPTANIN GÜNLÜĞÜ, Yıldız tarihi dört-bir-dört-bir-dokuz.

Bir kez daha düşman topraklarında esir düştüm. Saat sabahın üçüne geliyor, güneşin doğmasına daha saatler var ve 90 kilodan fazla kaslı vücut beni yatağa sabitlerken, o kulağını kalbimin üzerine koyup uyukluyor.

02:59:48

Kahretsin.

Sanırım bu polisin bağlanma sorunları var, ama aynı zamanda yetenekli bir penisi ve güzel bir gülümsemesi var.

Lanet olsun!

Birinci sınıftayken, sınıf mobilyalarını boya kalemleriyle işaretlemek istediğimi kafama koymuştum. O zamanlar buna sanat diyordum. Günümüzde ise kanun buna grafiti diyor. Ama yine de yaptım. En sevdiğim pembe boya kalemini aldım ve *sanat* yaptım.

Sorun, Bayan Taine'in bunu fark etmesi ve ben de suçlandığımda herhangi bir yanlış yaptığımı inkar etmemdi.

Ellerini beline koydu ve dişlerindeki ısıpanağı görmezden geldi. *"Ama burada Andrea, Andrea yazıyor. Hemen temizle, yoksa ceza olarak dönem sonu sınıf partisine katılamayacaksın."*

Bu benim için birçok değerli dersin ilkiydi; yaramazlık yapmamayı öğrenmedim, ama aynı hatayı iki kez yapmamayı kesinlikle öğrendim. Bir daha asla yanlış bir şey yaparken kendi adımı kullanmadım.

Kaçma girişimimdeki hatalarımı düşünmek için bir saatim vardı – bir saat sevişmek, bir saat düşünmek için – bu yüzden yeni bir planla daha yavaş, daha nazik hareket ediyorum ve başka bir orgazmdan sonra daha sakin hissettiğim için, onu uyandırma ihtimalini en aza indirmek için gürleyen kalbimi hafif bir çarpıntıya indiriyorum. Ayaklarımla çarşafı itip, hızlı bir hareketle onun güçlü kolunun altından kayıyorum. Yüzü yatağa çarpmadan önce yakalayıp yastığa yerleştiriyorum, alnına nazikçe bir öpücük kondurup yataktan ikinci kez kayıyorum.

Kötü patron rolünü oynamadığında çok sevimli oluyor ve uyuduğunda, tüm kurallarımı bir kenara bırakıp onunla kucaklaşmak için yanında kalmak istiyorum.

Riley Cruz en iyi sarılmaları yapar ve bunu söyleyen, sarılmayı sevmeyen, sarılmaya karşı olan biri olarak söylüyorum.

Düşürdüğüm kıyafetleri ikinci kez toplayıp, yatak odasının kapısına doğru parmak uçlarında yürüdüm ve başım dönene kadar nefesimi tuttum. Oda, panjurların aralıklarından giren ışık dışında zifiri karanlıktı, bu yüzden halının çizgilerini yol gösterici olarak kullandım ve kollarımda topladığım kıyafetlerle kapıyı araladım ve dişlerimi sıktım.

Yatağa bir bakış attım, ama sırtı düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Kapıyı açtığım küçük aralıktan geçip kapıyı tekrar neredeyse tamamen kapattım. Tamamen değil, çünkü

geçen sefer buraya geldiğimden farklı olarak, Riley tetikte ve kapının tıklaması benim sonum olabilir.

Koridora döndüğümde rahat bir nefes alıyorum, ama hızlıca koşan bir hayvan neredeyse beni çıldırtıyordu, ta ki bir kedinin mırlaması sesiyle ölmeyeceğimi anlayana kadar.

Şimdiye kadar iki kez buraya geldim. Her iki seferde de birkaç saat kaldım ve henüz hiç evcil hayvan görmedim, ama bu aşırı dikkatli polisin evinden kaçmaya çalışırken koridorda koşuşturan bir kedi en son sorunum.

Hala çıplak halde, sert ahşap zeminde ve oturma odasındaki süslü halının üzerinde ilerliyorum. Sessizce eteğimi bacaklarımdan yukarı çekiyorum ve üstümü *Riley'nin hala fark etmediği* saçlarımin üzerine çekiyorum. Bırakılmış battaniyemizin ve boş Çin yemek kaplarının yanından parmak uçlarında geçiyorum. Küçük masanın üzerinde duran boş bir şarap şişesi beni gülümsetiyor, ama ön kapıda durup askıya bakınca gülümsemem kaşlarımı çatmaya dönüşüyor.

Bir şeyler yolunda değil. Bir şeyler yerinde değil.

Kaşlarımin arasında bir V işareti ve topuklarım kollarımda, paltomu aşağı çekip aptal rafı izliyorum.

Şapkalar. Şapkalar. Ne eksik?

"Hayır." Metalin metale sürtünme sesi kalbimi çılgınca çarpmaya başlar, ama o seks dükkanından alınmış olmayan kelepçeyi bir koluma, sonra da diğerini kendi koluna takınca kalbim durur. "Kaçma demiştim, Dee. Birlikte geceyi geçirebilmemiz için yerinde kalmanı söylemiştim." Ayakkabılarımı alıp yere sertçe attığında kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Elimdeki ceket askıya geri asıldı, ustaca giydiğim etek ve bluz ise kelepçeli olmayan eliyle bacaklarımdan aşağı çekildi, ta ki onun önünde onun kadar çıplak kalana kadar.

Penisi gururla dik duruyor ve gözleri öfke ve şakacılığın güçlü bir karışımıyla parlıyor.

Bana konuşma, çığlık atma ya da *sevinç çığlığı atma* şansı vermeden, belimden yakalıyor ve kelepçeli kolum onun kolunu takip edince bizi acı verici bir pretzel pozisyonuna sokuyor. Ağırlığımı kolayca taşıyor ve beni odanın içinden sürüklüyor, ama ben işini kolaylaştırmıyorum.

Kollarında kıvrılmak yerine, ölü bir ağırlık haline geliyorum, onun elinde bir tahta parçası gibi, başım ve ayaklarım kapı eşiklerine çarpıyor ve hala karanlık olan odaya girerken o da homurdanarak sinirleniyor.

Beni yatağına bırakır ve yanıma sürünür. Bileklerim kelepçeli, yüzümde bir gülümsemeye, kaçış planımı içimden lanetlerim, çünkü o daha önce olduğu pozisyona geri döner, ama şimdi soğuk, sert metal koluma iz bırakır ve kaburgalarım baskı yapar. "Uyu lan, Deedee."

RİLEY

SENİN NEYİN VAR?

Andi Conner başımın belası. Gerçekten – yerinde durmak istemiyor, karanlık saatlerde uyumak istemiyor, benden hoşlandığını itiraf etmiyor, zor elde edileni oynamayı tercih ediyor – başımın belası. Ve gece yarısı uyumak yerine oyun oynamayı tercih ettiği için, saat sabah on oldu ve o hala yatağımda yıldız gibi uzanıyor.

Bu hoş olmayan bir manzara olduğu için değil; sonuçta o çıplak ve ısırarak isteyeceğin kadar çekici. Ama rıza dışı ilişkilere meraklı değilim ve dün gece zaten onun rızası dışında kelepçe takmıştım. Şimdi mutfak tezgahında oturmuş, günün ikinci ve son kahvemini içiyorum, yumurta akı omletimi yiyorum ve Ninja ayaklarımın dibinde mırlıyor.

Ninja, on sekiz aylık bir *Toyger* – yetiştiricilerin Bengal kedileri ile normal ev kedilerini melezleyerek, lanet bir kaplana çok benzeyen ama daha küçük bir "oyuncak" kedi yaratmak için geliştirdikleri bir cins. Ninja, adından da anlaşılacağı gibi; kurnaz, vahşi ve bir dilim ton balığı için boğazınızı keser. Kimin kimi evlat edindiğinden tam olarak emin değilim; onu benim evlat edindiğimi söylemek isterdim, ama gerçekte, bir gün evime geldi, yemek istedi, kafamda çok fazla uyudu ve bir daha hiç gitmedi.

Evime taşındıktan kısa bir süre sonra kendini kötü hissetmeye başladı, bunu düzeltmek benim sorumluluğummuş gibi beni suçlu hissettirdi, bana 1500 dolarlık bir veteriner faturası çıkardı ve şimdi o benim.

Hoşuma gitse de gitmese de.

Kanepemin arkasındaki deriyi çiziyor, perdeler yerine çoğunlukla panjurlarla yaşamayı öğretti ve

bir kız kızgın olduğuunda ve dikkatini çekmek istediğinde sırtında pençeler hissetmenin nasıl bir şey olduğunu gösterdi.

Ayaklarımın yanında miyavlayarak, altın rengi gözleriyle bana bakar ve başını yana eğirir.

"Ninja, hayır." Daha hızlı çalışıyorum, o almadan önce omletimi yapmaya çalışıyorum. Yumurtayı sevmiyor bile, ama her seferinde denemek için ısrar ediyor, sırf benim için yenilmez hale gelsin diye. "Git buradan." Bacağıma tırmanmaya çalıştığında onu sol ayağımla itiyorum. Tırnakları kot pantolonumu delip derime batıyor. "Ninja! Git buradan." Aceleyle yemeğimi kesip, ziyaretçimin uyanıp uyanmadığını görmek için koridora bakarken, ağızma tatsız yumurta parçaları atıp kırk kiloluk kedimi tekmeliyorum.

Koridorda ayak sesleri kanımı kaynatıyor. İçim çılgına dönüyor, ama dışarıda on yıllık sıkı antrenmanımın meyvesini veriyorum ve kendimi topluyorum. Bugün yeni bir gün ve şüphesiz yine onun oyunlarına geri döneceğiz – dün gece battaniyenin altında kıvrılıp şarap içen komik kız yerine, *ulaşılması zor* Andi.

Kendini evindeymiş gibi hissediyor; parke zeminde sürtünme sesi, hassas kulaklarımın çalıntı çorapların sonucu olduğuna karar verdiği bir kayma sesine dönüşüyor. Banyo kapısı yüksek bir sesle açılıp kapanıyor ve bir dakika sonra tuvalet sifonu çekiliyor ve lavaboda su akıyor.

Tabureden kalkıp bitmemiş kahvaltımı geri iterek, kahvemi dudaklarıma götürüyorum ve düğmeleri açık kot pantolonumla tezgaha yaslanıyorum. Ziyaretçimizle ilgilenmeyen Ninja uzaklaşıyor ve bacaklarımı rahat bırakıyor. Andi sonunda kambur duruşuyla, dağınık saçlarıyla ve sarkık gözleriyle mutfaka girdiğinde, tavrımı yeniden ayarlıyorum.

Bu sabah ulaşılmaz bayan rolünü oynamıyor. Sadece hayatta kalmaya çalışıyor.

Gözlerime bakmadan kişisel alanıma girer, yanağını çıplak göğsüme dayar ve kollarını belime dolandır. Onu kucaklayarak sarmaladığımda, yorgun bir nefes alır ve gözlerini kapatır.

Tamamdır.

Kafasının üstüne nazikçe bir öpücük konduruyorum – *çünkü neden kondurmayayım ki?* – ve kahvemi tezgahın üzerine koyuyorum, böylece ona daha

daha da yaklaştırmak için. "Günaydın. İyi misin?"

"Şşş." O, sessizce mırıldanıyor ve bu tuhaf sabah rutinini her gün uygulayıp uygulamadığını merak etmeme neden oluyor. Ses yok, konuşma yok, bir süreliğine sadece kendi düşünceleri var.

"Akşamdan kalma mısın?" "Şşş."

Gülümseyerek – ve hiç de akşamdan kalma olmadan – onu kendime yakın tutuyorum ve boynumu eğip ağzına yaklaşıyorum, sadece mırıldandığı müziğı duyabilmek için. Yumuşak saçları yanağıma gıdıklıyor, ama güçlü kolları beni sıkıca sarıyor, kalça kemiğı uyluğuma batana kadar. Garip bir şekilde, sikim kontrol altında kalıyor ve davet edilmediğı bir yere burnunu sokmuyor... tabiri caizse.

"Andi? Kahve ister misin?"

"Şşşşşşş!" Bana doğru eğilir ve yarısı boş olan fincanımı kapar. Fincanı geriye doğru eğip içindekileri bir dikişte içer, yüzü buruşur ve gözleri kırışır, ama fincanı boşaltır ve homurdanarak yutar. "Bu çok acı Cruz. Senin neyin var böyle?"

"Sadece kahve." Boş bardağı alıp tezgahın etrafından dolaşırken, o bir tabureye çöküyor. Benim çoraplarımı baldırlarına kadar giymiş, benim tişörtümü de dizlerinin iki santim yukarısına kadar. Sütyen yok. Külot yok. Sadece dağınık saçlar ve dağınık bir hava. "Daha fazla ister misin? Sana özel bir tane yapabilirim."

"Evet, lütfen. Ama şeker ekle. Bolca şeker."

"Tamam." Kıkırdayarak, kahve makinesine bir kahve kapsülü atıp fincanımı musluğun altına koyuyorum. En büyük düğmeye basıp, süt almak için buzdolabına doğru ilerliyorum. Ninja ayaklarımın etrafında dolaşıp beni düşürmeye çalışıyor, ama o zaten beslendi ve ben yepyeni bir Andi ile vakit geçiriyorum. Huysuz, dağınık, hala uyanmakta olan bir Andi. "Nasıl hissediyorsun?" Elinin yanına bir şişe su bırakıp kahve makinesine geri dönüyorum. "Akşamdan kalma mısın? Elektrolit falan mı lazım?"

"Akşamdan kalma değilim. İki kadeh şarap bana zarar vermez, Cruz."

"Peki, ne..." Onu eleştirel bir gözle baştan aşağı süzdüm. "Senin neyin var?"

"Uykum var." Uzun bir esnemeye bademciklerini gösterir. "Ben sekiz saat kesintisiz uykuya ihtiyaç duyan insanlardanım. Yedi saat

kabul edilemez. Uykunun bölünmesi kabul edilemez. On ila on iki saat uyku tercih edilebilir. Dün gece uykum sürekli bölündü."

"Çünkü sürekli uyanıp gizlice dışarı çıkıyordun." Kupa içine biraz süt döktüm ve şişeyi kapattım. "Sana yerinde kalmanı söylemiştim. Kaçma numaraların benim uykumu da bozdu."

"Benim gittiğimi bilmen gerekmiyordu. Dışarı çıkıp Lindsy'nin evindeki yatağıma uzanmam gerekiyordu. Uykum bir kez bölünürse, sorun çözülür ve ertesi sabahki garip durum da ortadan kalkar."

Onun dolu fincanını kaldırıp şekerli karışımdan bir yudum alıyorum. Dudaklarım onun dudakları gibi büzülüyor, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. "Ben garip hissetmiyorum." Onun habersiz dudaklarına gürültülü bir öpücük konduruyorum, sonra fincanı bırakıp o bana vurmaya başlamadan uzaklaşıyorum. "Bunun garip olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü bana gayet normal geliyor."

"Kapa çeneni ve kendi işine bak." Buhar çıkan şekerli bardağı kaldırıp yavaşça bir yudum alır. Gözlerini kısarak, bardağın kenarından bana bakar. "Şeker ekledin mi sen? Sinir bozucu olmaya mı çalışıyorsun?"

Kafamı sallayıp kahvaltı tabaklarımı bulaşık makinesine yerleştirmeye başlıyorum. "Asla sinir bozucu olmaya çalışmam. Aslında, hiçbir şey olmaya çalışmam. Ben sadece kendimim ve çevremdekiler bunu kabul edip etmemeye karar verirler. Kabul etmezlerse, kendi başıma takılmaktan keyif alırım."

"Kendi elini de seviyor musun?"

Omuz silkiyorum. "İşini görüyor. Hala boşalabiliyorum ve gözlerimi kapatıp senin olduğunu hayal ettiğimde daha şiddetli boşalıyorum."

Dudakları tiksinti ile kıvrılır.

"Bugün ne yapıyorsun?"

"Lindsy'nin evine geri dönüyoruz." Bir yudum daha alır. "Muhtemelen eve dönmemi bekliyorlar ki gidebilsinler. Onu, anne olduğunu unutabileceği bir yere götürüyor. Eminim ona bir vajinası olduğunu hatırlatmak niyetinde. Geri döndüklerinde, muhtemelen benim bugün yürüdüğüm gibi yürüyor olacak." Omuzlarını silkiyor. "Sonra herkes, biri patlayıp seks şakası yapana kadar ya da Benny sinirlenene kadar garip hissedecek. Hangisi önce olursa." Parmağını işaret ediyor. "O sadece on altı yaşında, ama bir kızın tuhaf yürüdüğünde bunun ne anlama geldiğini biliyor. Sözlerimi unutma."

Yarısı yenmiş omlet tabağını kaldırıp kalanını ağızma tıkıyorum. O kadar da aç değilim, ama günde kaç kaloriye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bu sabah yumurtaları atlamak, öğleden sonra çökmem anlamına gelir. "O çocuk saatli bir bomba. Düğünde seninle otururken bana dik dik baktığını görmedim mi sanıyorsun?" "Hayır, gördüm.

Sonra bana nasıl olmadığımı anlattı. artık seninle takılmama izin vermiyor." Sonunda, ekşi ruh hali hafif bir gülümsemeye dönüşür. "Bugün eve gittiğimde bana nutuk atacak. Ve bu da benim kaçınmak istediğim garip durum."

"Gecenin ortasında gizlice kaçmak bunu değiştirmezdi. Yine de senin başka birinin yatağında olduğunu biliyordu." Tezgahın etrafından dolaşp sol bileğini ellerimle tutuyorum. Onu yukarı kaldırıp, gümüş bilekliğin cildinde bıraktığı izlerin olduğu yere bir öpücük konduruyorum. "Canını yaktım mı?"

"Hayır. Çok seksi bir filmdi ve ben de sıkışp kaldığım için sonunda uykuya daldım ve altı saat boyunca deliksiz uyudum." Ağızını genişçe açarak bir kez daha esnedi ve vücudunun da buna uymasına neden olan bir zincirleme reaksiyon başlattı. "Altı saat hiç yoktan iyidir. Daha sonra biraz daha uyuyacağım, bu gece film gecesi."

"Ne izleyeceksin?"

Elini elimden çekip tezgaha dönerek kahvesini aldı. "Bilmiyorum. Pek umursamıyorum. Muhtemelen yine uyuyakalacağım. Bugün ne yapıyorsun?"

Ninja, ben Andi'nin yanına otururken ayaklarımın etrafında dolaşıyor. "Yarına kadar izinliyim, muhtemelen spor salonuna giderim, sonra da o zamana kadar tembellik ederim. Annem pek iyi değil, ona çorba falan yaparım dedim."

Andi beni büyük bir komplonun içinde yakalamış gibi, mutluluk dolu bir gülümsemeyle bana bakar. "Annen için çorba yapıyorsun. Seni anladığımı biliyordum. Haklı olduğumu biliyordum; sen bir ana kuzususun."

Omuz silkiyorum ve arkamı dönüyorum. "Annemi seviyorum ve bundan utanmıyorum. Anne kuzusu değilim ve bağımlılık sorunum da yok. Ama onu seviyorum, ne olursa olsun. Dalga geçin. Utanmıyorum."

Ninja'nın bacağına kafasını vurmasını, sanki mini bir kaplan sahibi olmak normalmiş gibi kabul eden Andi, bir elini kafasını kaşımak için indirir, diğer elini ise omzuma dokunmak için kaldırır. "Seni tanıyacağımı biliyordum ve

bunu tahmin ettiğim için kendime yirmi dolar ve iyi vakit geçirme borcum var. Buralarda mı yaşıyor?"

"Uh-huh. Buradan çok uzak değil. İstersen seni oraya götürebilirim." "Vay canına!" Sanki ona ateş etmişim gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildi.

"Annenle tanışamam Riley. Tanrım, deli misin sen? Bir ilişki aramıyorum ve kesinlikle kayınvalidemle tanışmak da istemiyorum."

Göğsümde bir acı hissettim, onun sözleri yüzünden değil – ben de bir ilişki aramıyorum – ama onun, bundan daha fazlasını hak eden bir kadını bu kadar kolayca reddetmesi yüzünden. Andi anneme hiçbir şey borçlu değil. Ama dünya borçlu. Dünya, anneme bir ömür boyu onu boktan durumlara sürüklediği için çok şey borçlu.

Kahve fincanını eline alan Andi, hâlâ sıcak olan kalanları bir dikişte içip, yanık hissinden dolayı tısladı. Fincanı elimden düşürerek, ayaklarıyla Ninja'yı itti ve ayağa kalktı. "Giyinip gideceğim, tamam mı? Eğlendin, kelepçelerini kullandın, beni komik yürütene kadar becerdin. Ama cidden gitmem gerek."

Bir adam bir keresinde annesinden bahseder ve birdenbire cüzamlı olur.

Andi cevabımı beklemiyor. Tezgahın ucundaki meyve kasesinden bir elma kapıyor ve odadan çıkıyor. Üç dakika sonra, dün geceki gibi giyinmiş olarak geri geliyor, ama makyajı artık kusursuz değil ve şık saçları da pürüzsüz ve mükemmel değil. Boynunda, onu tatmak için zaman ayırdığım yerlerde izler var ve elleri, onu tedirgin ettiğim için titriyor. "Görüşürüz, tamam mı?"

"Bu kadar mı? Yine yabancılar gibi mi olacağız?"

"Yabancı değiliz." O eğilip yanağıma bir öpücük kondurur. Soğuk, sokaktaki yabancılar gibi, bir daha bana dokunma türünden bir yanağa öpücük. "Sen iyi bir adamsın Riley. Seksi ve komiksin, ayrıca sikini nasıl kullanacağını biliyorsun. Biz yabancı değiliz ve kötü şartlarda ayrılmıyoruz. Sadece... *daha fazlası* değiliz. Bu hafta çocuklarla görevim var, sonra tekrar eve uçmam gerek." Elimi tutup sıktı. "Görüşürüz."

Bir dakika önce mutfak tezgahında oturmuş kahve içiyor ve şakalaşıyorduk.

Sonra her şey bitti ve şimdi onun arabasının kapısı dışarıda çarparken ve kedim ön kapıya sürtünürken tek başıma oturuyorum.

Ne harika bir gecenin ne boktan bir sonu.

Normalde boş sabahlarımda yaptığım gibi spor salonuna gitmek yerine, mutfağa gidip annem için tavuk çorbası yapıyorum.

Andi olmadan.

Gerçek tavuk göğsü ve annemin bana yıllar önce öğrettiği tavuk suyu kullanıyorum. Annem de sevdiği için makarna ve küçük patates parçaları ekliyorum. Bir orduyu doyuracak kadar yapıyorum ama annem fazla yemediği için ona sadece bir porsiyon koyuyorum. Gerisi daha sonra yemek için buzdolabına koyuluyor.

Cam kabı poşete koyup duş alıyorum, beni bu kadar iyi yetiştiren anneme en iyi halimle görünmek için. Tıraş oluyorum ve biraz kolonya sürüyorum. Bir santim uzunluğundaki saçlarımı tarayıp yakalı bir gömlek giyiyorum, çünkü annem yakayı okşamayı çok seviyor. Spor ayakkabılarımı giyip cüzdanımı arka cebime koyuyorum, artık kaynamayan çorbayı alıp kamyonetime doğru yola çıkıyorum.

Andi olmadan.

Birkaç dakika sonra annemin evine girip yatak odasının kapısını çalıyorum. "Merhaba anne. Bugün nasılsın?"

RİLEY

SPOR SALONU GÜNLERİ

Oz'un istasyonumuzdan ayrılmasının üçüncü günüydü ve bu nedenle Andi kasabada bulunuyordu. Setler arasında yerel Rollin On Spor Salonu'ndaki deri kaplı bankta oturup nefeslerimi sayıyordum.

Egzersiz yapmayı
seviyorum. Güçlü
olmayı seviyorum.

Ve setleri saymak yerine matematik problemleri çözerek zihnimi çalıştırmayı seviyorum. Benim için antrenman, tüm vücudumu – kaslarımı ve zihnimi – keskin, hızlı ve günlük hayatta karşılaştığım tüm zorluklara hazırlıklı tutmak için ayarlamak için bir fırsat.

Ben bir polisim. Karakolumda en alt kademedeyim, bu da sık sık devriye gezdiğim, neredeyse her zaman olay yerlerini incelediğim ve hiçbir şey bilmediklerini bildiğimiz sıkıcı sorgulamalar yaptığım anlamına geliyor, ancak kapsamlı bir soruşturma yürütmek için bunu yapmak zorundayız ve bu da genellikle öğle yemeği toplayıcı, tank temizleyici, sarhoş adam yıkayıcı ve kağıt parçalayıcı olduğum anlamına geliyor.

Bu genellikle nankör bir iştir, ama daha da kötüsü, masada oturmanın veya ana caddede dolaşmanın beynim üzerinde uyuşturucu etkisi yaratmasıdır. Şef bana boktan işleri vermek istediği için değil, ama birisi bunları yapmak zorunda ve diğerleri burada daha uzun süredir çalıştıkları için, zor işleri çoktan halletmişler.

Ancak, antrenman programım beni ne kadar hazırlarsa hazırlasın, kaç set yaparsam yapayım, ne tür matematiksel denklemler çözersem çözeyim, Andi Conner kulaklıklarını takmış ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle spor salonundan geçerken, ben hiç hazırlıklı değilim.

Beni görmüyor... ya da görse bile görmemiş gibi davranıyor.

O, benim gümbür gümbür atan kalbimin ritmiyle odanın diğer ucuna doğru zıplıyor ve bacak presinin yanında duruyor. Ağırlığı kendisinden çok daha ağır bir şekilde ayarladıktan sonra, gözlerini kısarak, o pimi bırakıp kendini ezip öldürürse odanın diğer ucuna doğru koşmaya hazırlanıyorum.

Ama öyle yapmaz.

Yerinde oturup rahatça yerleşir, pimi çeker ve bacakları ateşlenerek neredeyse iki yüz kilo ağırlığındaki çeliği kaldırır.

Şaşırdım.

Yüzü gerginleşir ve gücünü artırmak için kollarını kullandığında kollarında şişkinlik oluşur, ama müziği devam eder ve dudakları gülümsemeye devam eder. Gergin bir gülümseme, ama yine de bir gülümseme.

"Müşterilere sapıkça bakma, Cruz." Spor salonunun ortak sahibi ve dövüş şampiyonu Jimmy Kincaid omzuma vurarak dikkatimi Andi'den uzaklaştırır. "Burası öyle bir yer değil. Eğer senin bakışlarını hissederse, rahatsız olur. Müşterilerimi rahatsız edersen, seninle aramızda sorun çıkar."

"Üzgünüm." Ben bankta uzanırken, o başımın yanına gelip gözcüm olunca neredeyse hiç tepki vermedim. Barı raftan kaldırıp yeni bir sete başladım. "O ve ben... arkadaşız. *Sapıklık* yapmıyordum, sadece izliyordum."

"Araları çok ince bir çizgi, değil mi?" Bana bakarken, gülümseyen gözlerinin üzerine dağınık saçları düşüyor. "Taciz etmek ve izlemek. Eğer o senin arkadaşınsa, eminim gelip selam verecektir. Eğer değilse, o egzersiz yaparken kışına bakmamamı tercih ederim. Andi'nin kuzeni benim için aileden sayılır, bu da Andi'yi benim ailem yapar. Benim ailemde, çok uzun süre bakan sapıkları incitme eğilimindeyiz." Ters bir gülümseme attı. "Sapık mısın?"

"Hayır." Uzun bir nefes verip göğsümdeki yanma hissinden ziyade kollarımla ilgilenmeye odaklanıyorum. "Sapık değilim. Bir daha bakmayacağım."

Kollarım titrediğinde elleri ortaya çıkıyor. Ağırlığı taşımaya hazırlanmak için ellerini barın yanına koyuyor, ama dokunmuyor. Setimi bozmuyor. "Annen nasıl?"

"Daha iyi." Bir tekrar daha yaparken homurdanırım. "Geçen gün kendini kötü hissediyordu, ama şimdi neşelenmiş görünüyor."

"Bu iyi. Bu beni mutlu etti. Onuncu tekrar, barı kaldır."

Ben kaldırmıyorum, çünkü tekrarları *saymıyorum*. Bulmaca çözüyorum ve henüz bitirmedim. "Çocuklar iyi mi, Jim? Ailen iyi mi?"

Sadece en memnun erkeklerin yapabileceği türden bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ailem gayet iyi. Herkes mutlu. Herkes sağlıklı. On beş oldu, barı kaldır."

Yapmıyorum, çünkü Andi benim bulmacam ve henüz bitirmedim.

Jimmy'nin gözleri benimkilerle buluştu, sonra onun yönüne doğru kaydı. Tekrar benimkilere. Tekrar ona. Onu güzel olduğu için mi izliyor, yoksa ağırlıklar onu ezip geçiyor mu?

On sekizinciye kaldırıp barı rafa koyuyorum ve otururken onun hiç de ezilmediğini görüyorum, ama devasa ağırlığı kaldırırken uylukları şişiyor.

"Lanet olsun, ikiniz de zorluyorsunuz," diye homurdanır. "Buradaki sigortayı ben ödüyorum ve ikiniz bana mide ülseri yapacaksınız."

"Ben iyiyim. Sınırlarımı biliyorum, ama belki de sen ona yardım etmelisin, Dee."

"Dee?" Kaşları kibirle kalkıyor, ama telefonum çalıyor ve dikkatimi çekiyor. Hiçbir zaman görev başında değilim, bu yüzden çantama uzanıp yan ceplerini karıştırarak cep telefonumu buluyorum. Andi'nin kulaklıkları takılı, müzik çalıyor, bu yüzden hala burada olduğumu bilmiyor ve çalan telefonum onun dikkatini çekmiyor.

Göğsüm inip kalkarken, telefonu kulağıma götürdüm ve Jimmy'nin bana mahremiyet sağlamak için uzaklaştığını gördüm. "Evet?"

"Cruz?" Jay Bishop'ın sert sesi telefondan geliyor ve beni alarma geçiriyor.

"Evet." Ayağa kalkıp eşyalarımı alıyorum ve spor salonundan geçip dışarıdaki güneş ışığına çıkıyorum. Soğuk hava hızla yaklaşıyor; sabahlar çok soğuk ama öğleden sonraları hala son sıcaklık anlarına tutunuyor. "Ne oldu?"

"Hayes'e bir teslimat gelecek ve kardeşim dikkati dağılmış durumda. Bu konuda senin yardıma ihtiyacım var, çünkü işler yakında karışacak ve onun hayatını tehlikeye atmak istemiyorum."

"Hayes'i riske atmayacak mısınız?"

"Hayır, Kane'i riske atmayacağım! Hayes gidip bir yangın musluğunu sikebilir, ama Kane onun için ölemez. Buna izin vermeyeceğim, ama bir süredir buradayız ve işler çığırından çıkmak üzere."

Sesindeki kararlılık, sözlerindeki gerçeklik kalbimi hızla attırıyor. O gerçekleri söylüyor ve gizli görevdeki kardeşler, Abel Hayes için çalıştıkları her gün kaderi kışkırtıyorlar. Her an hata yapabilirler. İşleri batırabilirler ve Hayes onların müttefiki olmadıklarını anlayabilir.

Alex ve Oz, Abel'i alt etmek için canlarını dışlerine takıyorlar, ama onlar sadece polis kıyafetleri giyen polisler, oysa Jay ve Kane sivil giyimli ajanlar. Abel, evinde yılanlar olduğunu bilmiyor, bu yüzden Alex'in başardığından milyon kat daha fazla yaklaşıyorlar. Abel Hayes de bir bilmece ve ben iki tarafta da oynuyorum ve kolayca kafamda bir kurşunla ya da Alex bunu anladığında işten atılma belgesiyle karşılaşabilirim.

"Benden ne istiyorsun?" Kamyonetime binip kapıyı çarparak kapatıyorum, çünkü bu konuşmayı kimse duymamalı, özellikle de spor salonundaki kimse. "Sana zaten söyledim, buradayım. Sadece emirleri bekliyorum."

"X'in senin tarafında yeni bir şey var mı? Çünkü Hayes sabırsızlanıyor. Bizi zorluyor, ama zıt yönlerde. Bu kadar çok birlikte olmamızdan endişeleniyor, bu yüzden çoğu gece bizi farklı depolara gönderiyor. Beynimi yakıyor ve artık Kane'i koruyacak kadar zeki olduğumdan emin değilim."

"Siktir, Jay. Yeni bir şey yok. X kendi işini yapıyor, avukatlar da kendi işlerini. Ama gerçekten, elimizde hiçbir şey yok. Senin ipuçlarını alıyorum, sen yeşil ışık yaktığında onları arıyorum ve bu da X bir şeyi kapattığında beni altın çocuk yapıyor, ama adamın kaypak."

"Onu küçümseme." Sesi çatırdıyor, sanki yüzlerce sigara içmiş ve geri dönüşü olmayan noktayı geçmiş gibi. "Hayes'in ahlakı yok. Sınırı yok. Kanunun varlığından bile haberi yok. Bir görevi var ve onu hiçbir şey durduramaz."

"Eric ne düşünüyor? O senin beynin; ne yapmak istiyor?"

"O da bizim sahip olduğumuz bilgilere sahip ve üstlerine hesap vermek zorunda. Yanımda birisi var, bana yardım ediyor ama sadece veriler konusunda iyi. Hayes hakkındaki veriler zaten elimizde, sorun bu değil. Onu ortadan kaldırmamız gerekiyor."

"Yani demek istediğin...?"

Uzun bir nefes aldı. "Duyduğum kadarıyla işler kızışıyor ve yakında patlayacak. Artık kanun umurunda değil. Onun ölmesi ve Kane'in güvende olması gerekiyor. O benim ağabeyim ve artık onu koruyacak durumda değilim."

"Çıkmak mı istiyorsun, Jay?" Sonunda, sesindeki çaresizlik, boktan bir iş için duyulan normal endişenin ötesine geçiyor. "Hayes sana ne yaptırıyor?"

"Beynimi uçurmak istememe neden oluyor."

"Hasta olduğunu bildir, sonra çekil. Arkadaşların yeniden başlayabilir; memurların güvenliği her zaman önceliklidir."

"Hayır. Her gece saymam gereken kızlar var; onlar önemli. Onlar öncelikli. Dün gece on beş yaşında bir fahişeyle tanıştım, Cruz. Henüz göğüsleri bile yoktu, ama adam onu yine de satıyordu. Bu sabah silahları saydım; sana tüyo verdiğim silahlar, ama yine de içeri girdiler, çünkü Kane ve ben o kadar iyiyiz. Sana tam olarak nerede ve ne zaman olacağını söylüyoruz, ama yine de içeri giriyorlar. Gelecek hafta, o silahlar okullarda ve basketbol sahalarında olacak. Önemli olan bu, ve eğer şimdi çekilirim, bir buçuk yıl geride kalırız ve bugün hayatta olan çocuklar, biz yeniden toparlandığımızda hayatta olmayacaklar. Bu lanet şeyi vicdanına yüklemek ister misin?"

İnleyerek, terli saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "Hayır, bunu istemiyorum. Seni değiştiremezler mi? Kane'i tutsunlar, seni çıkarsınlar? O senin kardeşin; senin çıkmanı isterdi."

Havada öfkeli bir elektrik dolaşıyor. "Senin tek çocuk olduğunu nereden biliyorum biliyor musun?" Cevap veremedim, "Çünkü gerçek bir kardeş asla böyle bir saçmalık önermez. Siktir git, sen ve *senin bencil* tavırların! Kane'i öldürürsen, özür dileyebilecek kadar uzun yaşamayacaksın. Ben şaka yapmıyorum!"

Elimi direksiyona vuruyorum. "Kardeşini öldürmeye çalışmıyorum, pislik. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Benden ne istediğini söyle. Söyle, ben de elimden geleni yapayım. Kulübü kuşatmak için X'e mi ihtiyacın var?"

Kulübü kuşatmak için mi? Depoyu ele geçirip silahları almak için mi? Bunu yapabiliriz. İstersen bu gece oraya girebiliriz, ama bana söylemeden neye ihtiyacın olduğunu bilemem. Polisler ve ajanlar arasında ip üzerinde yürüyorum, Bish, ve söz veriyorum, işimi kaybetmek umurumda olan şeyler listesinde en alt sıralarda. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yakınımda kal," diye tersledi. "Ulaşılabilir ol ve Kane SOS gönderirse, koş, yürüme."

"Anlaşıldı. Kendine iyi bak, tamam mı?" *Biyokimya bölümünde okurken başka ne çalıştığımı biliyor musun? Kokain. Ve sağlıklı bir erkeğin vücudu üzerindeki etkileri. Jay Bishop şu anda ağır bir çöküş yaşıyor, şapkamı yerim.* "Bana ihtiyacın olduğunda ara, tamam mı?"

"Tamam." Sigara çakmağının karakteristik sesi kulaklarımda çınlıyor. "Tamam, tamam. Dikkatli ol, Cruz. Geliyor."

Egzersizimi bitirmek için spor salonuna geri dönmek yerine, Andi'yi tekrar görme ve aniden ortaya çıkan mide rahatsızlığımı açıklamak zorunda kalma riskini göze almak yerine, otoparktan çıkıp eve doğru yola koyuluyorum.

Garaj yoluna park ettikten sonra eşyalarımı alıp içeri girip duş almaya gidiyorum.

Andi bugün spor salonunda beni gördüyse de, bunu belli etmiyor. Ne mesaj ne e-posta ne de duman işareti alıyorum. Soğuk, sert bir sessizlik var... ta ki bir şey olana kadar.

Telefonum çalana kadar üç saat televizyon tekrarlarını izleyip bir saat uyuyorum ve içimdeki kötü hislerin doğru olduğunu anlıyorum.

Telefonum çaldıktan sonra yataktan kalkıp, tuvalete gidip, giyinip, kapıdan çıkmam sadece birkaç dakika sürüyor. Jay Bishop beni bekliyor ve yirmi bir yaşından büyük olmayan bir kadının yanında duruyor.

"Tanrım, Bish." Zifiri karanlıkta, kadının etrafında geniş bir tur atıyorum, çok yaklaşıp olay yerini kirletmemek için dikkatliyim. "Burada ölmemiş."

"Hayır." Titreyen ellerle, yarısı içilmiş bir sigara tutuyor ve nöbet tutuyor. "Ağzını açtı, Hayes'in ona emrettiği şeyi yapmak istemedi. İkinci adamı boğazını kesti ve bana buraya kadar kurye rolünü oynamamı emretti."

"Şehirden yarım saat uzaktayız dostum. Onu uzaklara göndermek istedi."

Bir elinde uzun namlulu tabanca, diğer elinde sigara ile Jay Bishop ayağını yere vurarak gerginliğini atmaya çalışıyor. Onun dünyası çoktan geri dönüşü olmayan bir şekilde kontrolden çıkmış durumda. Onu çoktan görevden almalıydılar. Üstleri, Jay Bishop'ı bir ay önce görevden almalıydı, bu onun kardeşinden ayrılması anlamına gelse bile. Ama o Kane olmadan gitmeyecek ve Kane, kardeşinin kokain bağımlısı olduğunu ve o kadar berbat durumda olduğunu, yerinde duramadığını ve kıpırdanmayı bırakamadığını bilmiyor.

"Hayes onu buraya getirmemi emretti," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Uzak bir yer, ama yine de şefinin yetki alanı içinde. Bir açıklama yapıyor."

ANDİ

GEÇ SAATTEKİ ZİYARETÇİ

Lindsi ve Oz eve dönmeden önce Lindsi'nin evinde sadece iki gecem kaldı ve uçuş programım da ayrılacağımı söylüyor, bu yüzden yatak odamın penceresi aralık açıldığında ve serin bir esinti içeri girdiğinde, bir banshee gibi zıplayıp çığlık atıp olay çıkarmıyorum. Onun kamyonetinin geldiğini zaten gördüm. Perdelerimden ışıkları gördüm ve gecenin içinde motorun gürültüsünü duydum.

Yan yatarak, hareketsiz kalıyorum ve onun harekete geçmesini bekliyorum.

Bir panter kadar sessizce, Riley pencereyi yukarı itip perdeleri kenara çekiyor. O içeri girene kadar kollarımda tüylerim diken diken oluyor, sonra neredeyse hiç ses çıkarmadan yere atlayıp pencereyi tekrar kapatıyor.

"Uyanıksan Dee, benim. Rahat ol." Kemer tokası sesi beni gülümsetiyor, seks yapmak istediğimden değil, Benny'nin bütün hafta beklediği işaret olduğu için. Geceleri erkekleri eve gizlice soktuğuma yemin ediyor, ama şimdiye kadar yanıliyordu. "Ama uyuyorsan, lütfen paniğe kapılma. *Sana* sarılmam lazım, Deedee. *Sana* sarılmam lazım." Kot pantolonunu çıkarıp botlarını çıkarır. "Bağırma. Beni kovma."

Merhametle, yatakta dönüp ay ışığında gülümsememi görmesine izin veriyorum. "Uyanığım." Battaniyeleri geri atıp ona yer açıyorum. "Gel buraya, koca oğlan. Bana dertlerini anlat."

"Hayır." Gömleğini yatağın ucuna atar ve sadece boxer şortuyla yatağa girer. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, sadece biraz sarılmak istiyorum." Koluna dönerek, diğer elini çeneme koyar ve gözlerimin içine bakar. Gözleri hüznölüdür.

beni üzüyor; konuşmak istemediği şey ne olursa olsun, bu gece gördüğü şey ne olursa olsun, onun için üzülüyorum. "Ateşkes, Dee? Sadece bu gece için, oyun yok, kaçma. Sadece dinlenmem lazım."

"Tamam." Ben de bu gece oyun oynamak istemiyorum, bu yüzden çıplak göğsümü okşayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Üzerimde uyu, yakışıklı. Artık dinlenebilirsin."

Derin bir nefes alır ve göğsüme gömülür. Göğüslerim çıplak, meme uçlarım tam anlamıyla tadabileceği mesafede, ama dokunmaz. Tadına bakmaz. Beni vücuduna çeker, bacağını uyluklarımın üzerine kaldırır ve bizi sıdırmak için beni pretzel gibi bükür. "Teşekkür ederim."

"Sorun yok." Alışılmadık bir şekilde, başının üstüne bir öpücük kondurup taze şampuan kokusunu içime çekiyorum. Kısa süre önce duş almış olması beni daha da üzüyor. Buna ihtiyaç duymuş olması. "Uygun mu var?"

Nefesini tutar ve başını sallar. "Bugün seni gördüm."

"Öyle mi?" Elini kaldırıp parmağının ucuyla göbek deliğimin etrafını daireler çizdi. "Spor salonunda mı?"

"Evet. Çok ağır ağırlıklar kaldırıyordun ve bana daha ağır kaldırmam için meydan okuyordun."

"Sana hiçbir şey için meydan okumadım. Beni gördüğünü bile bilmiyordum."

Kıkırdayarak güldüm. Sahte ve zoraki bir gülümsemeydi, ama bu odaya getirdiği karamsarlık kalbimi sızlattı. "Makine gibi ağırlık kaldırdığını gördüm ve kışımı izlediğini gördüm. Bu yüzden harekete geçmek zorundaydım. Beni tanıyorsun."

"Bunu yapmanı istemedim, Dee. Kendini incitebilirdin." Eli kalçamı okşamak için aşağı iner. "Benim de seninle aynı oyunu oynadığımı düşündüğün için kendini incitme. Ben oyun oynamıyorum. Sen izin verdiğin sürece senden zevk almaya çalışıyorum."

"Şu anda izin veriyorum." Parmaklarımı saçlarına doladım ve üzgün gözleri benimkilere bakana kadar çektim. O kadar hüzünlü, o kadar kırılmış ki, ama dudaklarımı yaladığımda gözleri onlara kaydı. Sıcak yatağımda bir santim aşağı kayarak, büyük ellerinin kalçalarımı kavramasına ve göğüslerimin onun göğsünün ağırlığı altında ezilmesine izin verdim.

Yaklaşmak için boynumu eğerek dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve teslimiyetini yuttum. "Bu hafta seni özlediğim için kızgınım."

"Seni o kadar çok özledim ki, aptalca. Seni hiç özlememem gerekirdi, Dee, ama sen göğsüme o kadar sıkı yapıştın ki nefes almam zorlaşıyor." Dizleri bacaklarımın arasına gelecek şekilde üzerime tırmanıyor.

Bacaklarımı daha da açarak onu içeri alıyorum. "İki gün sonra eve gidiyorum."

Öne eğilerek göğsüme, omzuma, çeneme bir öpücük kondurur. "Biliyorum." Çeneme bir öpücük daha. Çeneme. Dudaklarıma. "Ve seni özleyeceğim için biraz kızgınım."

Açık perdemden içeri sızan güneş ışığı ve beni yatağa sabitleyen ağır bir vücutla uyanıyorum. Vücudumuzun arasında ter damlaları var, ama uykusunda dudaklarının kıvrılma şekli onu uyandırmak istemememe yetiyor.

Karnının üstüne yatmış, vücudunun yarısı benim üstümde, diğer yarısı yataкта. Kolu göğsümü ezip geçiyor, ağır uylukları benim uyluklarımı kaplıyor, böylece terli, ağır battaniyemin altında her yönden sıkışıp kalıyorum.

Mutfakta kahve makinesi çekirdekleri öğütüyor ve kafeinin cennet gibi kokusu koridora yayılıyor ve bana çocuklarla ilgilenmem gerektiğini hatırlatıyor, ama şimdi biraz başım belada.

Ben bu sabah çok keyifli olacak.

Birkaç gece öncesine göre bu konuda daha becerikliyim – ya da belki Riley daha yorgun – onun vücudunun altından kayarak, onu uyandırmadan yataktan çıkıyorum. Onun evinde yaptığım gibi kıyafetlerimi alıp çıplak olarak koridora koşamam, bu yüzden yatağın yanında giyiniyorum. *Düzgün* giyiniyorum; yoga pantolonu, sütyen, çoraplar. Hepsini. Hala uyanmadığında, üzerine eğilip çarşafı düzeltiyorum, böylece çocuklardan biri odama girerse kıcı görünmesin, sonra koridora çıkıyorum ve Livi'nin odasının önünden geçerken bir dizi küfür ediyorum, onu yataкта bağdaş kurmuş, bir elinde tost

, diğerk elinde kalın bir kitap ve bacağının yanında buharlı bir fincan çay ile otururken bulduğumda, bir dizi küfürler savuruyorum.

"Günaydın, bebeğim. İyi misin?"

"Uh-huh. Akşam yemeğinde pizza yiyebilir miyiz?"

Gülüşüm yumuşak ve gergin, ama o benim misafirim hakkında soru sormuyor, bu yüzden bunu en ince haliyle bir şantaj olarak görüp anlaşmayı kabul ediyorum. "Tabii ki. Bugün eğlenceli bir şeyler yapacağız, söz veriyorum."

"Yarın eve mi gidiyorsun?" Annesi ve kardeşi gibi açık mavi gözleri hüznle doluyor. "Biraz daha kalabilir misin? Zaman çok hızlı geçti sanki."

Öyle oldu. Uçtu, ama aynı zamanda – belli bir polise mesaj atmamaya çalışırken – çok yavaş gitti. "Yarın değil, ertesi gün. Uçuş rezervasyonumu yaptırdım bile tatlım, kaçıraram. Ama hala iki gecemiz var. Eğleneceğiz, söz veriyorum."

"Tamam." Kitabını kaldırarak beni uğurladı ve okumaya geri döndü, ama ben gitmeden önce gözleri tekrar bana döndü. "Andi teyze?"

"Evet, bebeğim?"

"Seni seviyorum. Bu hafta çok eğlenceliydi."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum." "Peki ya Andi teyze?"

Gülüyorum. "Evet?"

"Benny çok kızgın. Ön tarafta polis arabasını görmüş."

Tabii ki görmüştür.

Dudaklarım titriyor, kalbim deli gibi atıyor, başımı sallayıp salona geri dönüyorum, babam artık bakire olmadığımı öğrendiğinde hissettiğim aynı duyguyla. Aslında, babamın bunu Benny'den daha iyi karşıladığını düşünüyorum, ama burada sözde yetişkin olan ben olduğum için, dik durup omuzlarımı geriye atıyorum ve idam mangamı aramaya gidiyorum.

Kimse benim korkak olduğumu söylemedi.

Oz'un şık mutfağına giriyorum ve dün gecedenden daha temiz olan tezgahlara gülümsüyorum. Benny, hayal kırıklıklarını atlatmak için temizlik çılgınlığına kapılmış. Spor ayakkabıları mutfak taburesinin yanında bağlanmamış halde duruyor. Sırt çantası da onların yanında yere eğilmiş durumda.

Mac'i tezgahta başı eğik ve gözlerinde kahkaha ile otururken buluyorum, sonra Benny'yi, başı fırında ve

geniş sırtındaki kasları temizlik yaparken hareket ediyor. "Hayatına son vermenin daha kolay yolları var, Benny. O fırın gazlı bile değil."

Ben durduğunda Mac kıkırdar ve muhtemelen pişman olacağı bir şey söylemeden önce bir milyondan geriye doğru sayar. Ben onun annesi gibi değilim – o annesine saldırırken, annesi çoğunu sineye çekmek ve öfkesini atlatmasına yardım etmek zorundaydı. Ama ben bu saçmalığı tolere etmek zorunda değilim. Ben onun annesi değilim ve o pislik gibi davrandığında kesinlikle kafasını okşamam.

"Ama şunu bilmelisin," diye devam ediyorum. "Kafanı yakarsan seni özlerim. Çok tatlısın ve seninle dalga geçmek çok eğlenceli."

Süngerli bacağının yanındaki sarı kovaya bırakır ve sessizce inleyerek sırtını düzeltir. O kadar uzun ki, o şekilde kambur durması imkansız, o kadar geniş ki, standart bir fırına sığması imkansız. Kemikleri çatırdayan ve eklemleri gıcırdayan Riley, muhtemelen çaldığı yerel polis departmanına ait bir tankın içinde, dün öğleden sonra Riley'nin spor yaparken giydiği spor şortuna benzer bir şortla dik oturur. Sonunda gözleri benimkilerle buluştu, sonra ayağa kalktı ve lavaboda ellerini yıkadı.

"Bu sabah koşuya çıkacaktım." Musluğu kapatıp askıdan el havlusunu alır. "Giysilerimi giymiştim, suyum doldurmuştum. Mac buradaydı, birlikte uzun bir koşuya çıkacaktık, muhtemelen yol üzerinde Oz'un annesini de ziyaret edecektik."

"Uh-huh." Ben'in ekşi ruh halini görmezden gelerek, Mac'in tatlı yanağına bir öpücük konduruyorum, o kıkırdadığında gerekenden daha sert bir şekilde yanağını okşuyorum, kararmış fırın suyunun bulunduğu kovayı geçip kahve makinesinin önünde duruyorum. Makineyi çalıştırdığı için Tanrı'ya şükürler olsun – daha doğrusu, Livi'ye. "Siz çocuklar yine de koşuya çıkabilirsiniz. Ben uyandım, temizlik yapmanıza gerek yok. Döndüğünüzde size krep yaparım."

"Görüyorsun, ben de çıkacaktım," diye devam ediyor Ben, "*dünya sona eriyor ve teyzem bir fahişe*" tonuyla. "Sizin iyi olacağınıza güvenmekten mutluydum, bu yüzden bir saat dışarı çıkacaktım. Spor ayakkabılarımı giydim, kulaklıklarımı taktım. Arka bahçede ısınma turlarına başladık."

Kirli dizlerine bakıyorum. "Bu çim lekelerini açıklıyor."

"Ama sonra *evimin* önüne geldiğimizde, garaj yolunda park etmiş garip bir kamyonet gördük." Benny bunu Mac kadar komik bulmuyor.

"Burası benim evim! Ve odadaki benim kız kardeşim."

Benny'nin öfke patlamaları genellikle komik sınırında olur, özellikle de neredeyse her zaman annesi ve Oz'a yönelik olduğu için, ama bu, bana parmakla işaret edip kızarak öfke patlaması yaptığı ilk sefer olabilir. Bunu önemsemeyen havalı teyze olabilirdim, ama bugün değil, çünkü Riley dün gece acı çekiyordu ve onu içeri aldığım için pişman değilim. "Sakin olmalısın, Ben." Bir kupa alıp buharlı sıcak kahve dolduruyorum. "Evet, burası senin evin, ama bu hafta benim de evim."

"Sokak çocuklarını eve davet edemezsin, Andi!"

"Sen de bana saygısızlık edip teyze unvanımı kullanma, kendini beğenmiş küçük pislik. Benden uzun, ağır ve güçlüsün, ama hala on altı yaşındasın ve bir zamanlar kışını silip bezini değiştirmek zorunda kaldım, o yüzden bana tepeden bakmayı bırak. Öfkeni bırak, Ben. Bunu aştığımızı sanıyordum. Oz'a sürekli öfke nöbetleri geçirdiğinde ne oldu? O gitmedi, değil mi? Şimdi onu seviyorsun ve anneni bir haftalığına senden aldığı için ona kızgınsın."

"Bundan bahsetme!"

"Kızgınsın çünkü annen yanında değil ve bu seni rahatsız ediyor çünkü onu korumak senin görevin. Ama biliyor musun? Bu Oz'un da görevi. Ve o senden daha kaslı. O da anneni senin kadar seviyor. Annene bir şey olmayacak, sonra eve gelecek ve sen ona durmasını söyleyene kadar yüzünü öpecek."

"Annemden bahsetmiyoruz bile. Senden bahsediyoruz."

"Hayır, sanırım annen hakkında konuşuyoruz, ama sorun değil; benim hakkımda konuşalım. Ben yetişkin bir kadıyım, bağımsızım, kendi başıma yaşıyorum ve unutma *ki* senin gibi serseriye gözetlemek için getirilen olgun yetişkin bendim. İstedğin kadar öfke nöbeti geçirebilirsin, ama sonra bunu aşman gerekir. Benim hayatımı sen yönetemezsin."

"Yabancıları evime davet edemezsin!"

"Ve onun bir yabancı olmadığını çok iyi biliyorsun. O kamyonun kime ait olduğunu biliyorsun ve Oz'un ona güvendiğini de biliyorsun. Dün gece ne yaptığımızı hiç bilmiyorsun, ama hayal gücünü kullanıp kendi kafana göre yorum yapıyorsun çünkü dünyaya kızgın olmaktan hoşlanıyorsun. Ben öyle değilim."

Sana bir açıklama borçluyum, Ben. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Oz'un bazen işten eve üzgün gözlerle geldiğini gördüğünü biliyorum. Onun gördükleri ya da o gün vardiyasında yapmak zorunda kaldıkları için endişelendiğini biliyorum. Memur Cruz benim arkadaşım, üzgün gözlerle bana geldi, bilmen gereken tek şey bu. Şimdi geri çekil, küçük çocuk, git koşu yap, çünkü yüzünü görmek istemiyorum. Döndüğünde kendi kahvaltını kendin yapabilirsin, çünkü benim pankeklerimi yiyemezsin."

Mac gülümsemesini bastırır ve yerden sarkık sırt çantasını alır. Onu arkadaşının göğsüne çarparak, bir hakem ringdeki iki dövüşçüyü ayırır gibi Ben'i benden uzaklaştırır. "Annemin kimseyle çıkmadığına çok memnunum."

"Kapa çenenil!" Ben arkadaşına bağırır. "Kapa çenenil!"

Mac'in şişman arkadaşını mutfaktan dışarı çıkardığını izliyorum. Çıkarken spor ayakkabılarını kapıya takıyorlar ve beni yarısı temizlenmiş bir fırın ve çarpıntılı bir kalple baş başa bırakıyorlar. Kirli su dolu kovayı alıp lavaboya boşaltıyorum. Fırının içinden kalan son pisliği siliyorum, süngerini atıyorum, sonra durup dönünce Riley'nin kapıda durduğunu görüyorum, yüzündeki ifadeyi tam olarak çözemiyorum.

"Sık sık gençlerle karşı karşıya gelir misin?"

"Hayır." Benny'nin kullandığı el havlusunu alıp, kurumuş ellerimi siliyorum. "Genelde saçmalıklarını annesine saklar. Şimdiye kadar ben, Lindsy'nin arkasından onun yaramazlıklarını ve kahkahalarını paylaştığı havalı teyzesindim. Ama şimdi o yoksunluk çekiyor, annesi çok uzun süredir yok – aslında annesiz kaldığı en uzun süre – ve ben iyi bir hedef haline geldim. Muhtemelen bunu tahmin etmeliydim."

"İyi misin?" O odaya girer ve Mac'in bıraktığı tabureyi alır. En azından Benny'nin draması Riley'nin gözlerindeki hüznü silmiş gibi görünüyor. "Oldukça hararetiydi. Benim müdahale etmemi isteyip istemediğini bilemedim."

"Hayır. Bu sadece olayı daha da uzatırdı. Geri durmak iyi bir fikirdi."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Livi de öyle dedi; geri dur. Başka bir adam sana öyle davranırsa tereddüt etmezdim, ama bu senin yeğenin ve Livi bana geri durmamı söyledi, o yüzden..."

"O haklıydı." Başka bir kupa alıp Riley'e dolduruyorum. Biraz süt ekleyip, buhar çıkan kupayı tezgahın üzerinde kaydırarak kulpu bileğine değene kadar uzatıyorum. "Ben ve Oz'un bahçede kavga ettiklerine dair söylentiler duydum. Gerçek kavga, yumruklar falan, yani sen dışarı çıksaydın ve Lindsy'ye çocuğunun neden vitrini kırdığını açıklamak zorunda kalsaydım çok kızardım. Mac iyi bir çocuk. Benny'yi egzersiz yaparken yoracak, Oz'un annesi onları patlayana kadar besleyecek, sonra Ben geri gelip bana sarılacak." Dudaklarıma hafif bir gülümseme konduruyorum. "O gerçekten çok güzel sarılır."

Tabureye yaslanarak, Riley koridora doğru bakıp sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. "Dün gece beni kovmadığın için teşekkürler. Bunun... kurallara aykırı olduğunu biliyorum."

Gülerek tezgahın etrafından dolaşıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Onu şaşırtacak kadar hızlı, kaşlarını çatacak kadar dostça bir öpücük, ama sonra o buna alışmadan tekrar uzaklaşıp kahvemi yudumluyorum. "Sorun yok. Birlikte değiliz, bu yüzden senin fazla rahatlamandan endişelenmiyorum. Dün gece güzeldi ve bir arkadaşına ihtiyacın varsa..." Omuz silkiyorum. "Senin için o olabilirim. Bugün ne yapıyorsun?"

Gözleri dün gecedен kalma o hüznü yansıtıyor. "Bugün çalışmam lazım, sonra eve gidip beyinimi gereksiz televizyon programlarıyla yakacağım."

"Sen 'beynini yakacak' türden birine benzemiyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Bazen zeki olmak berbat bir şey, ve iyi bir hafızan varsa daha da berbat. Şimdi ya buna uyum sağlamalıyım, ya da bazı şeyleri saçma sapan televizyon programlarıyla değiştirmeliyim. İkincisini seçiyorum ve en iyisini umuyorum."

Kaşlarımı çatarak tezgahın etrafından dolaşıp, o döndüğünde bacaklarının arasında duruyorum. Kahvemi masaya koyup başparmağımı kaşlarının arasındaki V şekline bastırıyorum. "Dün gece ne oldu? Konuşmak istemedin ama şimdi yeni bir gün. Güneş doğdu, belki hazırsındır."

Başını sallayarak, bir elini kalçama koydu ve diğer eliyle kahvesini kaldırdı. "Aslında hayır. Sorunlarımı kapıda bırakmaya çalışıyorum, çünkü onları evime, Oz'un evine ya da başka birinin evine taşımak sağlıklı değil. Dün gece berbattı, çünkü bir kız öldü. Kısa siyah saçları ve güzel, ipeksi bir cildi vardı. Sen ve ben birlikte değiliz, Dee,

ama yine de sana sarılmak istedim ve sen buradasın, binlerce kilometre uzakta değilsin, o zaman neden olmasın dedim. Daha fazlasını istemek için gelmedim, sempati istemek için de gelmedim. Sadece kalbinin hala attığından emin olmak için bir sarılmak istedim."

Ona doğru adım attım ve yüzünü göğsüme çektim. Kulağını kalbime dayayacak şekilde döndü ve *sonunda* neden böyle yaptığını anladım. Bu, bilinçsizken bir kadını güvende tutma şekli. Görev dışında olsa bile, kalesini koruyabilmesinin tek yolu bu. "Benim için endişelenmene gerek yok. Kimsenin radarına girmedim. Bir polisin evinde, bir polisin çocuklarıyla yaşıyorum ve bu hafta her gece şefimizin arabasının bizim iyi olduğumuzdan emin olmak için önümüzden geçtiğini gördüm. Benim için endişelenmene gerek yok.

Ben en yakın arkadaşı tarafından kapı dışarı edildikten iki saat sonra ve Riley bana benzeyen kıza yardım etmek için arabayla uzaklaştıktan bir saat sonra, Benny terli saçları, ıslak gömleği ve inip çıkan göğsüyle geri koşarak gelir. Tek kelime etmeden beni göğsüne çekip kulağımı kalbine dayar ve elleriyle beni sıkıca sarar. "Sana kızdığım için özür dilerim."

"Önemli değil, bebeğim." Kollarımı beline doladım ve sevgisini içime çektim. Yakında eve gideceğim ve gittiğimde, ne zaman geri döneceğim belli değil. "Annemi özledin mi?"

Başını sallar. Kafamın üstüne bir öpücük kondurur, nefesi kesilir ve bu beni neredeyse çıldırtır. "Benim dünyamda bir hafta çok uzun bir süre, Andi Teyze. Onu bir adamla gitmesine izin verdim ve onu bir daha asla göremeyebileceğim düşüncesi beni çok korkutuyor."

"O senin baban değil, bebeğim. O Oz, annen güçlü ve akıllı, ve o annene tapıyor. Ona asla zarar vermez."

"Biliyorum."

"Evet, biliyorsun." Elimi uzatıp saçlarını okşadım. "Korkuya kapıldın, ama sorun değil. Neredeyse bitiş çizgisine geldin. Ben sert biriyim ve sen zaten küçük bir kız gibi vuruyorsun."

RİLEY

YARDIM!

Bugün patronumla dokuz saat geçirdim. Dokuz saat boyunca ölü bir kızı inceledik, parmak izlerini aldık, morga götürülmek üzere bir minibüse yüklenmesini izledik, şehir dışındaki arazide bulamayacağımızı bildiğim kanıtları aradık – çünkü onu buraya getiren Jay'di – sonra karakoldaki toplantı odasında oturup onun fotoğraflarına bakarken Alex benim zaten bildiğim ama paylaşmadığım şeyi anlamaya çalıştı.

Alex, onun Infernos kulübü ve Abel Hayes ile bağlantılı olduğunu biliyor, çünkü şu anda *her şey* Infernos kulübü ve Abel Hayes ile bağlantılı. Bunun Bishop ile bir ilgisi olduğunu biliyor – ama yanlış Bishop'u tahmin ediyor. Patronum ikisi olduğunu, kardeş olduklarını bilmiyor. Elimizdeki bilgi tek bir kişiye ait: Kane Bishop. Ayrıca bir *hayalet* olduğunu da biliyoruz. Gölgede saklanan ve güvenlik kameralarına hiç yakalanmayan ikinci bir adam – en azından Alex öyle düşünüyor.

Aynı yapıda, aynı özelliklere sahip, yaşları arasında sadece birkaç yıl fark olan iki kardeş varken, ikisi olduğunu bilmenin bir nedeni yoksa, ince farkları sorgulamazsınız.

Kane'in sokak arkasındaki fotoğraflarını görüyoruz, yüzünü, ellerini, somurtkanlığını görüyoruz.

Sonra Jay'in bir kamyondan silahları indirirkenki fotoğrafını görüyoruz. Sırtını, omuzlarını, saçlarını görüyoruz – hepsi kardeşi ile aynı.

Polislere bu gerçekler, bu görüntüler sunulduğunda, ama daha büyük resme odaklandıkları için, kimse durup burnunun dibinde olanı görmez.

İkisi var ve bu yüzden Kane'in en üstte olduğunu ısrarla savunuyorlar – çünkü o görünüşte her yerde.

Alex, istasyonun toplantı odasındaki büyük beyaz tahtanın yanında durmuş, on dokuz yaşındaki Chelsea Stone olarak tanımladığımız kızın fotoğraflarına bakıyordu. O, önce ona, sonra da cesedin atıldığı sırada kulüpte çekilmiş Kane'in fotoğraflarına bakarken – ve bu sayede, bizim gözetleme ekibimiz ona bir mazeret sağlarken – ben, Dee'ninkine rahatsız edici derecede benzeyen parlak mavi gözlü kıza bakıyordum. Onun dalgalı saçlarına, morarmış ağzına, tırnaklarının altındaki kana baktım.

Alex'in bu kadar yakın olması beni hasta etti – bunun Hayes'in suçu olduğunu *biliyor* – ama bilmek ve kanıtlamak tamamen farklı şeylerdir, bilmek yeterli değildir ve ajanların Hayes'i istedikleri kadar çabuk yakalamalarına da yardımcı olmayacaktır.

Bugün dokuz saatimi bu boktan işle uğraşarak geçirdim, ulaşılamaz bir kıızı kucaklamak istememe neden olan bir kıza bakarak, ve şimdi, terli pantolonumla, sarkık gözlerle ve parmaklarımda Cheetos tozu ile kanepemde oturuyorum.

Beslenmeme çok dikkat ediyorum. Makroları sayıyorum ve haftanın altı günü tam olarak doğru miktarda ağırlık kaldırıyorum. Ama sonra Andi geliyor – Chelsea oluyor – ve günümü daha iyi hissetmek için vücudumu sahte peynirle dolduruyorum.

Ninja, sanki işi buymuş gibi evimin çevresinde durmadan dolaşırken, duvarıma monte edilmiş televizyonda bir ünlü aile, Andi'nin yeğeninin bugün yaptığı saçmalığa benzer bir tantrum yapıyor, ama bu seferki tamamen kızlardan oluşuyor. Kötü niyetli davranıp birbirlerine hakaret ediyorlar. Programlarının reytingleri fırladığında, biraz para kazanmak için çığlık atıp aptalca davranıyorlar. Ne dediklerini duymuyorum, pek dikkat etmiyorum, sadece uyumak ve kucaklayacağım yastığın aslında bir kadının vücudu olduğunu hayal etmek istiyorum.

Ne yazık ki, telefonum çaldı ve beni komaya yakın halimden çıkardı.

İnliyorum, çünkü çok nadiren mesaj alıyorum ve aldığımda da işimle ilgili oluyor. İşimden çok sıkıldım artık. Belki de polis olmak için uygun değilim. Ya da belki de uzun süre aynı yerde kalmak için uygun değilim. Her zaman *bir sonrakine* ulaşmaya çalıştım; bir sonraki hedefe, bir sonraki ağırlık sınıfına,

sonraki derece, sonraki terfi. Hareketsiz duramıyorum ve kariyerimin son durağı olacağını düşündüğüm, basamakları tırmanıp mutlu olacağımı sandığım yer, artık zar zor tahammül edebileceğim bir hale geldi.

Yaya geçidini kullanmayan insanlara ceza kesmek istemiyorum. Kasabanın dış mahallelerinde yaşayan aptalların kavgalarını ayırmak istemiyorum. Ve gece yarısı rüyalarımı kbusa çevirecek başka ölü kızlar bulmak istemiyorum.

İnsanlara yardım etmek beni mutlu ediyor ve davaları çözmek bana başka hiçbir şeyin veremediği yoğun bir tatmin duygusu veriyor. Ama evrak işleri, öğle yemeği almak ve avukatı onu hafif bir cezayla kurtardığı için her hafta aynı pisliği tutuklamak benim gibi birini yıpratıyor.

Bu benim için yeterli değil. Onların yüzlerinde gülümsemeyle adliyeden çıkmalarını görmek tatmin edici değil.

Cep telefonumu elime alıp "pardon, yanlış numara" gibi bir cevap beklerken, ekranımda görünen yeni numaraya gözlerimi kısarak baktım. Mesaj kutusunu açtığımda, gölün ve pürüzsüz yüzeyine yansıyan ay ışığının fotoğraflarını görünce kötü ruh halim bir anda değişti.

Bilinmeyen: *Ne yaptığımı tahmin et?*

Bir yanım onun mesaj attığı için heyecanlanırken, diğer yanım gece geç saatte tek başına dışarıda olduğu için paniğe kapılıyor. Chelsea beni rahatsız ediyor ve Abel bizim isimlerimizi bilen bir manyak. Onun işine karışıyoruz, bu yüzden yakında peşimize düşeceğini biliyorum. Bizi mahvetmekten başka bir şeyle yetinmeyecektir.

Ben: *Pes ediyorum. Ne yapıyorsun? Yalnız mısın?*

Kelimelerle cevap vermek yerine, çıplak bacaklarının bir fotoğrafını gönderdi. Sabahleyin olmayan pembe oje parıldıyordu ve çıkıntılı dizleri, beni oturma odamda tek başıma gülümsetiyordu.

Ben: *Bacaklarını bronzlaştırıyor musun?*

Yine, kelimelerle cevap vermek yerine, çıplak karnının bir fotoğrafını gönderir. O kadar sıkı ki, karın kaslarını sayabilirim neredeyse.

Ben: *Günlük yüz mekik yapıyorsun, değil mi?*

Andi: *Hayır. Tekrar tahmin et.*

Ben: *Samanyolu'nu mu inceliyorsun?*

Andi: *Bu oyunda berbatın. Polis olduğuna emin misin? Hiçbir şeyi anlayamıyorsun.*

Ben: *Söyle bana. Ne yapıyorsun?*

Andi: *Sana göstereceğim.*

Bir sonraki resim beynime zar zor ulaştıktan sonra kanepeden fırlayıp kendimi kamyonetime attım. Motor çalışıyor, sikim dik, bir elimde cep telefonum, diğer elimde onun çıplak göğüslerinin resmiyle şehirde yarışıyorum.

O çıplak. Halka açık bir yerde.

Yakalanabileceği için hem heyecanlı hem de dehşete kapıldım, bu yüzden patronum onu kamuya açık yerde ahlaksızlık yapmaktan tutuklamadan önce onu yakalayacağıma yemin ettim.

Şehrin diğer ucuna koşarım ve göle yaklaşırken gevşek toprağın üzerinde kayarım. Onun arabasının yanına park ederim ve elimde cep telefonumdan başka hiçbir şey olmadan arabadan atlarım – çünkü insanlar aradıklarında cevap vermezsem ölebilirler. Anahtarları kontakta bırakırım ve çorapsız spor ayakkabılarımla toprağın üzerinde koşarım, iskelede dururum ve onu bulamayınca ellerimi havaya kaldırırım. Onu tanımadan önce olduğu gibi paniğe kapılmıyorum, çünkü artık onun kim olduğunu biliyorum. Sınırsız bir enerjisi ve oyun oynamaya derin bir ihtiyacı var, bu yüzden iskelenin ucunda durup ay ışığının aydınlattığı suyu seyrediyorum. "Andrea Conner. Çık ortaya, çık ortaya, neredeyse."

"Giysilerini çıkar," diye seslenir, sesinde alaycı bir gülümseme vardır. Hâlâ onu göremiyorum ve sesi su ile çevredeki ağaçlar arasında yankılanıyor. "Seninkini gösterene kadar benimkini göstermeyeceğim."

"Çıplak olmayacağım, Andi. Bu yasadışı. Seni tutuklamam gerek."

"Ama yapmayacaksın." Sesi solumdan geliyor. Birkaç santim yana doğru dönüyorum, ama bunu belli etmiyorum. "Daha fazla göğüs görmek istiyorsun, bu yüzden beni tutuklamayacaksın. Soyun, koca adam, fotoğrafları sosyal medyana yüklemeyeceğime söz veriyorum."

"Andrea..."

Sağımdan kıkırdıyor. "Evet, canım?" "Kameran var mı?"

"Hayır." İskeleden çok uzak olmayan bir yerde su sığıyor ve dikkatimi tekrar sola çekiyor. "Suyun içindeyim ve cep telefonum

. Bir kez denedim. Pirinç numarasını bile denedim. Hiçbir işe yaramadı."

"Bana gel, Deedee." Ellerimi pamuklu şortumun ceplerine soktum. Esinti, tüylerimi diken diken edecek kadar serindi, yani su buz gibi olmalıydı. "Çık dışarı, seni ısıtayım. Oyun yok, unuttun mu?"

"Oynamıyorum." Görünür hale gelen kız, gölün ortasına doğru süzülür ve elleriyle yüzeyi zar zor kırar. Ay ışığı, dudaklarında duran damlacıklarda parlar ve gece yarısı siyahı saçları, kafa derisine ıslak bir şekilde yapışır. "Senin rahatlık alanının dışında bir şey yapmanı istiyorum. Ufkunu genişletmeni ve biraz rahatlamayı istiyorum. O kadar gerginsin ki, kafan yakında patlayacak."

"Kafam hiçbir yere gitmiyor. Hadi Dee, atla."

Dudaklarını büzerek başını sallar. "Sen girmeden çıkmam. Uzun süre kalmana gerek yok; sadece soyun, atla, sonra tekrar çıkabilirsin."

"İstemiyorum."

Alt dudağını ısırır ve suda ayak çırpmayı bırakır. "Oh, hayır. Oraya kadar tek başıma yüzebileceğimi sanmıyorum. Çok uzak ve ben çok güçsüzüm."

"Deedee..."

Çenesi suyun altına girer. "Yardım et bana, Riley. Kramp giriyor ve yardımına ihtiyacım var."

"Deedee! Kes şunu."

"Lütfen bana yardım edin, memur bey." Tamamen suya dalar ve kalbim deli gibi çarpmaya başlar. Bir saniye sonra, gülümseyerek tekrar su yüzüne çıkar. "Yardım et. S.O.S! Mayday." Ben kıpırdamayınca, omuz silker ve tekrar suya dalar.

Bir saniye içinde geri geleceğini bekliyorum, bu yüzden acele etmiyorum. Her ihtimale karşı ayakkabılarımı çıkarıp telefonumu iskeleye bırakıyorum. Andi delinin teki ve eğer suya girmek zorunda kalırsam, telefonumun suya düşüp bozulmasını ve Bishop kardeşlerin bana ulaşamadıkları için sinirlenmelerini göze alamam.

Şort ve tişörtle soğukta durup suyu izliyor ve bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Ve lanet olasıca bekliyorum.

BUD/s eğitimi sırasında, nefesimizi ne kadar süre tutmamız gerektiği konusunda birçok efsane çürütüldü. Bazıları bunu bir yarışma haline getirdi, çünkü Guinness Rekoru söz konusuydu ve her pislik tarihe efsane olarak geçmek istiyordu, ama hayatımda hiç iki veya üç dakikadan fazla nefesimi tutmak zorunda kalmadım. Bu bile pratik gerektirir ve Andi şimdiden bir dakikaya yaklaşıyor.

"Siktir." Gömleğimi başımdan çıkarıp hücremin üzerine atıyorum, ama gözlerimi onun son olarak bulunduğu su birikintisinden ayırmaya cesaret edemiyorum. Su siyah, sonsuz ve o su altında kaldıkça daha da korkutucu hale geliyor.

"Seni gebertip geçeceğim Andrea Conner. Siktir." Suya daldığımda, soğuk su cam levha gibi bana çarptı. Nefesimi kesip, vücudumun her yerine iğne batması gibi bir acı verdi. Tabii ki o bu bokun içinde ve titremeyi bile bilmiyor. Tüm gücümle daldım ve ona doğru ilerledim.

Kim bilir, belki de 58 saniye önce oynamayı bırakmış ve soğuk onu su altında kaskatı kesmişti. Belki de ilk seferki gibi bir saniye içinde geri çıkmayı planlamıştı, ama bir şeyler ters gitti ve ben iskelede durup onun boğulmasını izledim, lanet olası bir pislik gibi.

Yüzeydeki ay ışığından başka bir ışık olmadan yolumu bulmaya çalışarak, onun yönüne doğru yüzüyorum ve otuz saniyeden daha kısa sürede onu bulabilmek için dua ediyorum – çünkü ondan sonra, onun hayatını kurtarmaya başlamam gerekecek.

Bacaklarım tekmeliyor, ellerim suyu kesiyor, ama yönümü kaybediyorum ve zifiri karanlıkta körü körüne yüzüyorum. Ciğerlerim ağrıyınca yukarı doğru tekmeliyorum, su yüzeyine çıkıp derin bir nefes alıyorum. Sola, sağa bakıyorum ve suyun üstündeki hava kutup soğuğu gibi geldiği için titriyorum. Yönümü yeniden belirleyip tekrar dalıyorum ve öfkeli küfürleri bırakıp, gerçekten boğuluyor olabilecek kadın için içten endişelenmeye başlıyorum.

Andi. Kara gölü incelemeye çalışıyorum ve onun kremi tenini arıyorum. *Neredesin Andi?*

Ne kadar süredir su altında? Ben ne kadar süredir su altındayım?

Yüzeye çıkmıyorum, çünkü o benden iki dakika daha uzun süre su altında kaldı ve o dayanabiliyorsa ben de dayanabilirim. Yüzüyorum ve onu bulamadığımda göğsümdeki acıyı bir kefaret olarak kabul ediyorum. Bacaklarım beton bloklara dönüşüyor ve kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Boş ciğerlerimde ateş yanıyor ve gözlerimin önünde yıldızlar yüzüyor, ta ki istemememe rağmen yüzeye çıkmak zorunda kalana ya da ölene kadar.

Ölmeliyim.

Onu bırakmamalıyım.

Başım su yüzüne çıkar ve vücudum otomatik olarak oksijeni aç kalmış ciğerlerime çeker. Jilet bıçaklarını soluyormuş gibi, oksijen vücudumu doldurur doldurmaz gözlerimdeki siyah noktalar kaybolur. Bir nefes daha alıp tekrar dalmaya hazırlanıyorum, ama dalmadan önce, yumuşak vücudu maymun gibi sırtıma tırmanıyor. "Beni endişelendirdin," diye kulağıma fısıldıyor. "Çok uzun süre su altında kaldın, seni aramak zorunda kalacağımdan endişelendim."

"Siktir!" Elimi yüzeye vurarak ikimizi de ıslatıyorum. Dönerek onu sırtımdan önüme alıp saçlarının arkasını yumrukluyorum. "Boğulduğunu sandım, Dee!" Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Güçlü ve öfkeli bir öfke ağzımdan onun ağzına yayılıyor. "Öldüğünü sandım!"

"Sadece oyun oynuyordum." Saçlarını kavrayıp onu geri çekmememe şikayet etmiyor. Dudaklarını cezalandırırçasına ısırمامı ya da kalçasını morartacak kadar sıkı tutmamı şikayet etmiyor. "Özür dilerim. Komikti, ta ki komik olmaktan çıkana kadar."

"Yemin ederim, bir gün beni öldüreceksin, Dee. Senin oyunlarına uygun değilim. Yetişemiyorum." Yine de dudaklarımız tekrar çarpışıyor. Ve tekrar. Ve tekrar. Kolları boynuma dolanıyor ve göğüsleri göğsüme bastırduğında, onun çıplak olduğunu hatırlıyorum. Baştan ayağa, tamamen çıplak ve benim de anlayabileceğim bir şeyle titriyor.

Hala nefesimi toparlamaya çalışıyorum, ama öpücükler arasında nefes almaya zaman tanımıyorum, iskeleye doğru koşuyorum ve onu bir saniye bile bırakmıyorum. Saçını haksızlık olacak kadar sertçe çekiyorum ve

giyinik sikimi onun merkezine bastırıyorum, ta ki o inleyene kadar. Onu tahta yapıya atıyorum, peşinden gidip tüyleri diken diken olmuş vücudunu benimkiyle örtüyorum, ısınmasına yardım etmek için.

"Seni sikmeme izin ver, Dee." Dalıyorum ve boynunu yalıyorum. "Öleceğini sandım. Nefes alabilene kadar seni sikmeme izin ver."

"Tamam." Geri çekildiğimde yakın kalmak için sırtını kavisler.

Aramıza elimi sokarak şortumu aşağı indirip sikimi serbest bırakıyorum. Burada prezervatifim yok, her sabah aldığı hap dışında hiçbir korunma yöntemim yok, ama pek umursamıyorum. Onun sıkı sıcaklığına giriyorum ve o beni tek bir hızlı hareketle içine aldığı anda çığlığını yutuyorum. Hayatımda ilk kez prezervatifsiz bir kadınla sevişiyorum

ve aradaki fark şaşırtıcı.

Çok sıkı. Çok sıcak. O ihtiyaçla titriyor ve ben ona çarptıkça kendi diliyle benim dilimle savaşıyor. Bacakları kalçalarını sarıyor, kolları boynumu sarıyor, böylece her çekildiğimde o da benimle birlikte geliyor. Vücudumuzun arasında tek bir ışık parçası bile geçmiyor, ama ıslak saçları rıhtıma yapışıp altında su birikintileri oluşurken solmuş ahşabı koyu griye çevirerek bir görüntü yaratıyor.

Neredeyse kanın tadını alana kadar boynunu ısıırıyorum ve penisimin ucu rahmini dokunana kadar içini sertçe sikiyorum. Onu en vahşi şekilde kullanıyorum, ama o da her vuruşuma karşılık veriyor, beni endişelendirdiği için cezasını kabul ediyor ve geceye yankılanan ve ağaçlardaki kuşları korkutan bir çığlık atarak boşaldığında, kendimi tutuyorum ve onun zevk almasına izin veriyorum.

Boşalmam serbest bırakılmak için yalvarıyor. Testislerim gevşemek ve onu içten dışa işaretlemek için ağlıyor, ama buna izin vermiyorum. O bitirip rıhtımda yumuşak bir gülümsemeye ve jöle gibi uzuvlarla yatana kadar zevkimi almıyorum.

"Bitti mi?" İçeri girip çıkmaya devam ediyorum, ama nefesimi tutarken ciğerlerim yine ağrımaya başlıyor. "Dee, bitti mi?"

Memnuniyet dolu bir gülümsemeyi saklamak için alt dudağını ısırarak başını sallar.

Sonunda. İnleyerek dışarı çıkıyorum ve penisimi yumrukluyorum. Bir vuruş, iki vuruş, ikimiz de inleyene kadar sıcak sperm akıntısı karnına fışkırıyor. Omuzlarım ağırlığımı taşımaktan yanıyor, ama penisimi okşamayı bırakamıyorum, onun tenine boşalmayı bırakamıyorum.

Memnuniyetle gülümseyen Andi, düz karnındaki pisliği parmaklarıyla kaydırıp dudaklarına götürür. Açık mavi gözleri eğlenceyle parıldarken parmaklarını yalayıp temizler, sonra uzanıp beni kendine doğru çeker, dudaklarımız çarpışana ve dili benimkine değene kadar. "Daha sık ölüyormuş gibi yapmalıyım. Bu çok eğlenceliydi." Bacaklarını yeniden ayarlayarak kalçalarımı daha iyi kavrayan Andi, karınlarımız birbirine değene ve benim spermim aramızda yayılana kadar beni kendine doğru çeker. "Bu muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en acımasız sikişti."

"Deedee..." Kafamı sallıyorum ve geleceğimi görüyorum. O delinin teki ve onu kovalamaya devam edersem, hayatım bu boktan şeylerle dolu olacak; geceleri karanlık göllerini aramak, onun iyi olup olmadığını merak etmek, halka açık yerlerde sevişmek ve geldiğimde ona çıplak yüzmeye gitmeyi reddettiğimde kırmayacağıma söz verdiğim yasayı çiğnemek. "Beni çıplak kalmam için manipüle ettin."

O narin omzunu kaldırır. "Ne diyebilirim ki? Seni manipüle etmek çok kolay."

Gözlerimi kısıyorum. Ondan nefret ediyorum. "Nasıl arkama geçtin?"

Eğlenceli bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Sana lisede yüzme takımında olduğumu söylemiş miydin? Suyu girer girmez iskeleye doğru yüzdüm ve sen dalmadan önce su yüzüne çıktım. Endişen soğuk ve sert kalbimi ısıttı, ayrıca beni dövmekle tehdit etmen de beni tahrik etti." Yüzünde küstah bir gülümseme beliriyor. "Bu dünyada başka hiç kimse beni kurtarmak için suya dalmazdı."

Kafamı sallayarak alnımı göğsüne dayadım ve gözlerimi kapattım. İki gün sonra eve dönecek; onu bırakıp hayatta kaldığım için şanslı yıldızlarıma şükredeyim mi? "Senin çılgınlığına uygun değilim, Dee. Kalbim buna dayanamaz."

"Sorun değil." Parmaklarını saçlarıma dolayarak yüzümü yukarı kaldırdı ve dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Sadece eğleniyoruz, unuttun mu? Sonra sen annenle hafta sonu brunch'larına geri döneceksin, ben de sadece güzel gülümsemesi ve hızlı zekası olduğu için bir erkeği özlemekten vazgeçeceğim. Seni özlemek saçmalık ve emin ol ki ben buna razı olmadım."

Sanırım bu, bir erkeğe karşı hislerini itiraf etmeye en yakın olduğu andı ve bu hem içimi ısıttı hem de sinirimi bozdu. "Neden buradasın? Çocuklar nerede?"

"Evdeler. Ben bir saatlik nöbetinde." "Ben mi?"

Ona güveniyor musun?"

"Evet." Beni yan yatana kadar aşağı çekiyor ve yüz yüze geliyoruz. "O harika bir çocuk ve kimse onun izni olmadan o eve giremez. Bir arkadaşı var; kız arkadaşı. Üçü birlikte film izliyorlar, sonra saat on birde kızı eve bırakmam gerekiyor." Bileğimi tuttu ve dişlerimi gıcırdatana kadar saatimin rastgele düğmelerine bastı. Sonunda ışığı buldu ve saati aydınlattı. "Giyinip eve gitmek için yirmi dakikam var. Tam zamanında geldin Cruz."

"Lindsi, kız arkadaşının gelmesine kızmayacak mı?"

"Hayır. O onun *kız arkadaşı* değil. Sadece bir kız. Ve bir arkadaş."

Gözlerimi devirdim. "Bunu her ergen erkek söyler, seni saf aptal." Vücudumu yepyeni bir şoka hazırlayarak gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum, sonra rıhtımdan geriye doğru yuvarlandım ve suya sıçrayarak karnımdaki kuruyan spermi yıkadım. Suyun yüzeyine çıktığımda, Andi gülümseyerek rıhtımın kenarına eğilmiş, neredeyse burnum burnuna gelmişti.

"Suda çok seksi görünüyorsun, Riley. Bundan zevk aldığını anlayabiliyorum."

"Öyle mi?" Kollarını tutup onu yanıma çekiyorum, o da çığlık atarak yanıma atlıyor. O da benimle birlikte olduğunda daha çok eğleniyorum.

On beş dakika sonra, Dee'nin küçük arabasının arkasına Oz ve Lindsi'nin garaj yoluna giriyorum ve o ne yapacağını çok iyi bildiği için, kemikleri kuruyan giysileriyle arabadan iniyor ve ben de lanet olası bir serseri gibi kamyonetimden çıkıyorum. Onu arabasında yakalıyorum, sonra elimi sırtına koyarak onu ön bahçeden verandaya kadar takip ediyorum.

Üstümün evinde rahat hissetmek bana garip geliyor, ama o burada değil ve olsaydı, muhtemelen onu evine kadar takip etmezdim. Andi anahtarlarıyla ön kapıyı açar ve karanlık oturma odasını ortaya çıkarır, böylece televizyonun ışıkları üç genç bakışını aydınlatır. Livi ve Ben'in arkadaşı başını kaldırıp beni baştan aşağı süzer ve Benny iki kızın ortasında tam bir patron gibi oturmasına rağmen, gözlerinde büyük bir düşmanlık vardır.

"Tamam, Benny." Andi pişmanlık duymadan ışıkları açar ve çocuklar gözlerini kısıncıca omuz silker. "Geri döndüm, yani yatma zamanı. Arkadaşına veda et."

Kızın masum gözleri diğerlerinin arasında gidip gelir. Ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi, bana ve ıslak giysilerime dönüp durur, sonra da tüm cevapları onda varmış gibi Ben'e döner. Ayağa kalkar ve bir çift spor ayakkabı giyerken, Livi kanepede uzanır ve filmi izlemeye devam eder.

Ben ayağa kalkar ve arkadaşını ön kapıya kadar takip eder, ancak Dee onlara vedalaşmak için zaman tanımaz. On altı ya da yirmi altı yaşında olan Ben, kız arkadaşı olmayan kız arkadaşından iyi geceler öpücüğü alamayacaktır.

Dalgalı kahverengi saçları ve tatlı dişli gülümsemesi olan kız, gergin bir şekilde ellerini ovuşturur. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Önemli değil. Bir dahaki sefere kız kardeşini de getir. Birlikte takılabiliriz."

Omuz silkerek, kapıya doğru bir adım daha atar. "Tamam. Ona sorarım."

"İyi geceler, Nora." Dee bana gülümser. "Memur Cruz seni bu gece eve götürecektir, tamam mı? Annene mesaj attım, yolda olduğunu söyledim."

"Tamam. Herkese iyi geceler."

Ön verandada durup kızın kamyonetime doğru yürüdüğünü izlerim. Geri dönüp, Andi vücuduma bir santim kala durduğunda çenesini avuçlarım. "İyi geceler, Dee."

Gülümseyerek, elime yaslanır. "İyi geceler, Riley. Dikkatli sür. Beni kurtardığın için teşekkürler."

Aptalca bir şey söylemeden önce başımı sallayıp uzaklaşıyorum. "*Cumartesi günü gitme*" ile kafiyeli bir şey.

Hâlâ ıslak olan, buz gibi soğuk su şortumdan damlayarak bacaklarımdan aşağı kayıyor ve titrememe neden oluyor. Kamyonetime binip, kontağı çevirip ısıtıcıyı açıyorum. Genç kız beni merakla izliyor ama bir şey sormuyor. Benim polis olduğumu biliyor ve Andi hariç hemen hemen herkes bundan korkuyor. Bu yüzden ağzını kapalı tutuyor ve Oz'un garajından çıkıp şehrin diğer ucundaki evine doğru yola çıkarken yan camdan dışarıyı izliyor.

RİLEY

RAYA CRUZ

Cuma öğleden sonra mesai bitiminde, Alex'in masasının önünden kötü bir ruh haliyle geçiyorum, çünkü Andi yarın ayrılıyor, dün gecedan beri ondan haber almadım – çünkü o her zaman çok sakin biridir – ve biri ortak buzdolabından öğle yemeğimi çalmış.

Yine.

Bir süre Oz'un öğle yemeği hırsızı olduğundan şüphelendim, çünkü o, başkalarının öğle yemeğini çalmak ve onların onu aramasını izlemekten zevk alan türden biriydi, ama o yok ve bu geceye kadar dönmeyecek, bu yüzden aramaya yeniden başlamak gerekiyor.

Tek kadın polisimiz ve şüpheliler listemdeki bir sonraki isim olan Libby Tate, benim yüksek proteinli keklerimi çalabilecek türde birine benziyor. Neredeyse benim kadar sık spor salonuna gidiyor ve buradaki temiz yiyeceklerin eksikliğinden sürekli şikayet ediyor. Ama kadın olsun ya da olmasın, eğer o yapmışsa, ona merhamet göstermeyeceğim. Hırsızı bulduğumda, onu tırnaklarından asıp, şekerden patlayana kadar işlenmiş tahıl barları yedireceğim.

Kendi lanet öğle yemeğini kendin yap!

"Rook." Alex, yanından geçerken omzumu tuttu ve beni geri döndürdü. Masasının köşesinde oturan patronum, kollarını göğsünde kavuşturdu ve herkese baktığı gibi bana da *şüphelye* baktı. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Milyonlarca yasa çiğnendi. En iyi arkadaşının baldızına aşık olduğumu biliyor mu? Gölde yaptığım ahlaksız davranıştan haberi var mı? Jay ve Kane Bishop ile olan ilişkilerimden haberi var mı?

Suçlarım çok çeşitlidir ve cezalar da buna göre değişecektir. Ama Alex Turner için, ihlal edilen bir yasa ihlal edilmiştir ve

ister halka açık bir yerde sevişmek olsun, ister hainlik yapıp FBI ile çalışmak olsun, kafam uçacak.

Bu karakolda öğle yemeğimi çalmadığını bildiğim tek kişi bu adam, çünkü onun ahlaki değerleri çalıntı atıştırmalıklar için bile yeterince esnek değil.

"Şef." Geri adım atarak yüzümü düzeltip hiçbir şey itiraf etmiyorum. "Eve gidiyordum. Ne oldu?"

"Oz bu gece geri döndü."

Demek Andi ile ilgili. Ben öldüm.

"Uh-huh. O yokken ondan haber aldın mı?"

Masasının üzerinden uzanıp, elleriyle bir şeyler yapmak için zımbasını alır. Ya da benim hayalarımı yere zımbalamak için. "Evet, neredeyse her gün aradı. O ve Lindsay iyi vakit geçiriyorlar, ama her şeyi kontrol etmek istedi. Marc ve Meg'in birkaç hafta önce bebekleri oldu, o da onları soruyordu, ayrıca Hayes meselesi de hâlâ devam ediyor. Onsuz çözüp çözmediğimizi bilmek istedi." Gülümser. "Oz'u bilirsin, dışlanmaktan nefret eder."

"Evet." Şimdilik zımbasız testislerle, Alex'in rahat duruşunu taklit ederek yanımdaki masaya yaslanıyorum. Tesadüfen, Oz'un masası. "Şef... sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." Zımbayı elinden eline atıyor ve benim kıvranmamı izliyor. "Ne istersen sor."

"Oz bugün erken saatlerde geri döndü de haber vermedi mi? Sence çoktan şehre dönmüş olabilir mi?"

"Hayır. Saat yedide uçacaklar. Telefonumda uçuş programı var ve söylentilere göre çocuklar bütün gün teyzeleriyle birlikte *hoş geldin* pankartları hazırlamışlar. Neden soruyorsun?"

"Şey..." Öğle yemeğimden bahsedersen, bu istasyonda cesaretsiz aptal çaylak olarak yerimi sağlamlaştırmış olurum. Ama bahsetmezsem, asla öğrenemeyeceğim ve bu bilinmezlik beni öldürüyor. "Bugün yine biri öğle yemeğimi çaldı." Tahmin ettiğim gibi, dudakları seğirdi. Alex hırsız olmayabilir, ama yine de bu durumdan eğleniyor. "Her zaman Oz olduğunu düşünmüştüm, çünkü o öyle bir pislik, ama geri dönmediyse, o olamaz."

"Savaş odasına gidip öğle yemeği hırsızı için bir pano hazırlamamız mı gerekiyor? Bu durum bir süredir devam ediyor, Cruz. İlk bir iki seferinde komik bulmuştum ama artık saçmalık olmaya başladı."

"Değil mi? Çok sinir bozucu ve masamın çekmecesine koyamıyorum çünkü soğuk kalması gereken şeyler var."

"İstersen biraz daha kalıp davayı çalışabiliriz." Dik durarak toplantı odasına doğru yönelir. "Jules beni saat altıya kadar bekletmeyecek, yani bir saatimiz var. Ben de senin kadar bu pisliği yakalamak istiyorum. İşyerindeki bu saçmalıklara nasıl baktığımı biliyorsun; ekibimize güvenemezsek, birlikte çalışamayız."

"Gerçekten mi? Benimle birlikte bu davayı mı çalışmak istiyorsun?"

"Tabii. Hadi." Elini beline koyup beni Inferno davasının dosyalarıyla dolu toplantı odasına götürdü. Kane Bishop'ın karanlık gözleri en az bir düzine fotoğraftan bana bakıyordu. Ama daha kötüsü, çok daha kötüsü, onun "patronu" Abel Hayes'ti, iğrenç, katil piç kurusu. Hiç vicdanı, ahlakı yoktu ve bir kız tecavüze uğramak istemediğini söylediği için onu öldürmekten hiç çekinmiyordu.

Yedek bir tahta çıkararak, Alex ilk tahta görünmez hale getirir ve bir kalem alır. "Tamam. Bir köstebek arıyoruz ve kimse aramızda bir köstebek olduğunu düşünmekten hoşlanmaz. Ama bazen olur. En sıkı yönetilen istasyonlarda bile olur. O yüzden onu..." Kaşlarını kaldırıyor. "Ya da *onu* ortaya çıkarırız. Köstebeği ortaya çıkarırız, sonra suçlarını itiraf edene kadar başparmaklarından asarız."

"Şey..." Boğazımı temizleyerek, artık öğle yemeği hırsızından mı bahsediyoruz, yoksa o benim hakkımda bir şeyler mi biliyor diye merak etmeden edemiyorum. Takımına zarar vermek için burada değilim, ama yine de onların arasında bir köstebek miyim? Hayes'in dünyası altüst olduğunda ve benim ispiyoncu olduğumu öğrendiklerinde Alex beni başparmaklarımdan asacak mı? "Köstebeğe ne olacak, X? Yani, sadece yemek. Can sıkıcı, ama katlanabilirim."

"Hayır. Bu işe başladık ve sonuna kadar gideceğiz. Onu bulduğumuzda, ona ibretlik bir ders vereceğiz," *diye* başını salladı, "ve herkesin bunu anlamasını sağlayacağız; Riley Cruz'la uğraşmayın, çünkü o işini ciddiye alır. O bizim çaylakımız, ama kimsenin kölesi değil."

Sanırım fikrimi değiştirdim. "Biliyor musun? Sanırım cep telefonun çalıyor. Bunu başka bir gün konuşabiliriz."

"Hayır!" Siyah kalemle tahtaya yönelir. "Bu hayvanı bulacağız ve onu ibretlik yapacağız. Bildiklerimizle başlayalım. Ekibi inceleyip her hırsızlıkta kimlerin burada olduğunu bulacağız. Oz bugün burada olmadığı için onu zaten eledik, ama kurallara uygun hareket edeceğiz. Hata yapmayacağız. En tepeden en alta kadar her şeyi didik didik edeceğiz. Oscar, O-S-C-A-R." Her harfi tek tek heceliyor. "F-R-A-N-K-S. Şerif yardımcısı. Yeni evli ve şişman bir pislik olduğu için sürekli yemek yiyor." Dönüp işaret ediyor. "Onun baş şüpheli olduğunu söyledin, ama bugün burada olmadığına göre, o olamaz."

"Tamam." O tahtada bir meslektaşımın adını görmek midemi bulandırıyor. Bunun sadece eğlence ve oyun olduğunu biliyorum. Gerçek bir fare avı değil, ama yine de o beyaz tahtadaki adı midemi bulandırıyor. "Oz değil."

"Oz değil. Libby'yi kontrol edelim. O çok kurnaz ve kadınların genellikle suçlu taraf olduğunu biliyoruz. Çok kurnazlar ve nadiren özür dilerler."

KENDİME NOT: *Gerçek* bir vaka olmadığı ve şüpheliyi asıp infaz ettirmek istemediğin sürece, bir daha Şef Turner'dan seninle bir vakayı araştırmasını isteme.

Alex deli olduğu için, planladığımdan daha geç geldim. Annemin evinin önündeki park yerine kamyonetimi park edip el frenini çektim. Güneş ufukta neredeyse tamamen kaybolmuş olmasına rağmen şapkamı alıp kamyonetten indim ve anahtarlarımı cebime koydum. Cüzdanımı arka cebime, telefonumu ön cebime koyup parmaklarımla bir bozuk parayı çevirerek onları meşgul ettim ve güzel evin ön kapısından içeri girdim.

Bu, onun için karşılayabileceğim en iyi yer; elmaslarla süslü merdivenler yok, akşam yemeğinde havyar yok, ama rahat ve ben gençken karşılayabileceğimiz her şeyden daha iyi. Şimdi, tıpkı benim çocukluğumdaki gibi, annem rahatça General Hospital'ı izleyebilir ve canı istediğinde pasta yapabilir.

Evet, gerçekten çok sert bir çocukluk geçirdim.

Ben ve Mac gibi çocuklar, ben onların yaşındayken beni dövmüş olurlardı, ama annem elindeki imkanlarla elinden geleni yaptı ve ben iyi bir insan oldum, uyum sağladım ve profesyonel gibi brownie pişirebiliyorum.

Öğle yemeğimi çalan kişinin *benimkini* alıp başkalarınınkini almamasının bir nedeni var: çünkü ben bir şef gibi yemek yaparım ve şekersiz, yüksek proteinli brownilerim yasal uyuşturucu gibi tadı vardır.

Yolda bir elma kapıp bir ısırık alıyorum ve şapkamı alnıma doğru itiyorum. Ortam sessiz. Akşam yemeği saati geçmiş, televizyonun sesi düşük, bu yüzden koridorlarda yürürken ve odasının kapısını çalarken duyduğum tek ses çıtır çıtır atıştırmalığının sesi. "Anne?" Kapıyı açıyorum ve anaokulundaki ilk gününün sonunda bir çocuğun yapacağı gibi gülümsüyorum. Andi ve benim anne kuzusu olduğumu varsayımı canı cehenneme, çünkü bir bakıma öyleyim, ama bundan utanmıyorum.

Annem bunu ve daha fazlasını hak ediyor ve ziyaret edeceğime söz verdiysem, ziyaret edeceğim.

Gölgeli odaya adımımı attığımda, neredeyse hiç ses çıkarmadan, gözleri televizyondan kayıp benimkilere takılıyor. Yatağında yan yatmış, fırfırlı battaniyesini koltuk altlarına kadar çekmiş, yastığı yüzünden televizyon gözlükleri hafifçe yana kaymış. Ziyaretim onu şaşırtmış gibi bir an beni izliyor, sonra gülümsüyor ve hoş geldin demek için kolunu kaldırıyor. "Merhaba, evlat. Bugün iyi görünüyorsun."

"Anne." İleri adım attığımda karnımda bir rahatlama hissediyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp, arkasına yatarak vücudumu ona yaslıyorum. Küçükken milyonlarca kez yaptığım gibi alnımı sırtının ortasına dayıyorum ve doyduğumda geri çekilip onun programını izlemesine izin veriyorum.

Konuşmamıza gerek yok. Elmamı yerken, odasının taze çiçekler ve pişmiş ürünlerin kokusunu içime çekiyorum.

ANDİ

EVE HOŞ GELDİN, SWİNE

O akşam saat yediye biraz kala, yeğenlerimi havaalanına götürdüm ve onları, parlak bombalı tabelalar ve Benny'nin bolca biriktirdiği endişeyle dolu çok katlı otoparkta sürükledim. Homurdanarak ve inleyerek eşyalarımızı bıraktıktan sonra, Livi üç inç kalınlığındaki ciltli kitabı açarken, Benny annesinin fikrini değiştirip eve gelmeyeceğinden endişelenir gibi halının üzerinde bir yol çizerek bagaj karuseline doğru yürüdü.

Elleri cebinde, gözleri yerde, şapkası başının üzerine çekilmiş, geniş sırtı esnek ve kıvrımlı, bu da onun sandığımdan çok daha fazla spor salonuna gittiğini kanıtlıyor.

Yirminci turunu tamamladığında, iç çekip Livi'nin yanına oturdum. "Ben, tatlım, beni yoruyorsun." Dizlerimi büküp Liv'in omzuna yaslanarak başımı duvara dayadım, ama onu gözümün önünden ayırmadım. Gözetim olmadan, hızlanmak için doğrudan piste koşabilir. "Esrar falan içmen lazım, bebeğim. Bana beyaz saçlar çıkarmadan önce biraz sakınleşmen lazım. Saçımı gördün mü?" Gece siyahı uzun saçlarımdan bir tutam tutuyorum. "Bunda beyazları saklayamıyorum ve altı haftada bir rötuş yaptırmaya param yetmiyor."

"Uçak çoktan inmiş olmalıydı." Şapkasını yeniden takar ve panik içinde nefes alır. "Uçaktan inmiş olmaları gerekirdi."

"Hayır, tatlım. Saat yedide inecekler."

"Saat yedi!" Duvardaki dev ekranları işaret ediyor. "Bak!"

"Bebeğim, orada altı elli sekiz yazıyor ve birkaç dakika geç kalırlarsa bile rahat olmalısın. Annen uçağın

Uçakta, uçağı kalkmış. İşin yarısı hallolmuş sayılır. Şimdi pilotun hazır olup onu geri getirmesi için beklemelisin."

"Yardımcı olmuyorsun Andi. Aslında durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Ne *daha da* kötü olur biliyor musun?" Durup gözlerime bakmasını bekledim. "Bir kez daha teyzemin unvanını kullanırsan, seni dizimin üstüne yatırıp, itaatsiz küçük bir pislik olduğun için poponu şaplaklamak zorunda kalırım. Artık büyüdüğünü anlıyorum, beklediğimden daha uzun olduğunu anlıyorum, ama dağ adamları hep aynı şekilde düşer; ağır ve kalıcı olarak. Kız arkadaşın, teyzenin bunu yapmasını nasıl karşılar? Burnumu kırıştırıyorum. "Pek de havalı değil, değil mi?"

"Kız arkadaşım yok."

"İki tane var," diye Livi laf sokar. "Karar veremiyor."

"Kapa çenenin Olivia. Bu doğru değil. Benim kız arkadaşım yok. Sadece kadın arkadaşlarım var, o yüzden bu konuyu kapat."

"Ama kadın arkadaşların birbirleriyle arkadaş değiller, değil mi?" diye karşılık verir. "Aslında, birbirlerinden nefret ettiklerini söyleyebilirim."

Gözlerini devirdi. "Ne dediğini hiç anlamadım, o yüzden kendi işine bak, yoksa Andi teyzeme yaptıklarını anlatırım."

Gözlerimi kocaman açarak melek gibi yeğenime dönüp omzuna hafifçe vuruyorum. "Ne yaptın tatlım? Neden benden saklıyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

Gözlerini kitabından bir saniye bile ayırmıyor, ama yine de gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "İngilizce sınavından kaldım; aptal bir şiirdi, ama benimki kafiyeli olmadığı için kaldım."

Ona yaklaşıp fısıldadım, "Şiirler kafiyeli olmalı, bebeğim."

"Bu doğru değil!" Bana döner. "Bütün şiirler kafiyeli değildir, aptallar. Ve Bay Latham bunu bilemeyecek kadar aptal olduğu için, zeki kadınlardan korktuğu için beni sınıfta bıraktı. Benny de güçlü kadınlardan korkuyor, bu yüzden birine aşık ama başka biriyle takılıyor. Bu yüzden de annesi yüzünden kafayı yediğini itiraf etmek yerine beni feda ediyor."

Alaycı bir şekilde dişlerimi sıkıyorum. "Bence o bunu inkar etmiyor, Liv.

O *açıkça* kafayı yiyor. Şuna bak, tam bir felaket. "Kapa çeneni!" Ellerini havaya kaldırıp arkasını dönüyor.

Bacağımın yanında yuvarlanan Liv ve Ben'in hoş geldin tabelaları parıltılar saçıyor ve çirkin halıyı kirletiyor. Liv'inki parıltılar saçıyor ama Ben, siyah ya da... siyahın dışına çıkan parıltılar ve renkler gibi saçma bir şeye kendini alçaltmaya cesaret edemez.

O çocuk yirmi yaşına gelmeden kalp krizi geçirecek, çünkü kendisi için bu parametreleri, kırmak istediği bu kuralları yarattı, ama dört yaşındayken Lindsay geç kocasını vurup öldürdüğünden beri, Ben evin reisi görevlerini üstlendi ve bugünkü haline gelene kadar bunları vücudunda biriktirdi; kapak açılmadan hemen önce birinin kolunu çevirdiği bir sürpriz kutusu gibi.

"Anneni görmek için heyecanlı mısın, Liv?" Ben'i çöküntüsüne bırakarak, yeğenime dönüp, kitaplarının dağınık olmasına sinirlenince gülümsüyorum. "Eminim onu görmek için sabırsızlanıyorsunuzdur."

"Belki." Dudaklarını ısırp okumuyormuş gibi yapıyor. "Seninle eğlenceli bir hafta geçirdim, Andi teyze. Yani mutsuz falan değildim."

"Teşekkürler, tatlım. Gizli övgülerimi seviyorum. Övgüleri aldıktan altı saat sonra kalbimi ısıtıyorlar, çünkü övgünün yapıldığını anlamam o kadar sürüyor."

Kıkırdayarak bana daha sıkı sarıldı. "Evet, annemi özlüyorum. Oz'u da özlüyorum. Ama sen yokken seni de özlüyorum. Keşke kalabilseydin."

Kolumu omzuna atıp, yanağı göğsüme değene kadar onu kendime çekiyorum. "Belki bir gün, bebeğim. Evdeki işim berbat ve bu hafta biraz... onaylanmamış bir hafta oldu. Kim bilir eve döndüğümde ne tür bir fırtına beni bekliyor olacak. Ama buraya taşınmak büyük bir karar. İşim yok. Arkadaşlarım yok. Sadece siz varsınız ve siz de benim tam olarak uyum sağlayamadığım yepyeni ailenizle meşgulsünüz."

"Peki ya Memur Cruz? O senin erkek arkadaşın olabilir."

"Riley mi?" Gülerek, saçlarının üstüne bir öpücük kondurdum. "Riley benim erkek arkadaşım değil, tatlım. O benim arkadaşım ve o bir erkek."

"Şu anda Ben gibi konuşuyorsun, biliyor musun? Ama o senin arkadaşın ve burada işler var. Belki onlardan birini alıp yanımıza taşıyabilirsin. Tekrar eve dönmek zorunda değilsin. Zaten orada kimse yok."

"Vay canına. Bu, tüm yetişkin hayatımı geçersiz kılmanın bir yolu. Teşekkürler, bebeğim."

Kıkırdayarak kitabını düşürüp kollarını belime doladı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece seni seviyorum, seni özledim ve burada yaşamayı diliyorum demek istedim."

"Uçaktaki yolcular indi!" Ben, bagaj karuselinin ortasında çılgına dönüyor ve bana bir zamanlar olduğu küçük çocuğu hatırlatıyor. Ayakları zıplıyor, saçları sallanıyor, aptalca sırıtsı, sırf hala yakalayabilecek mi diye görmek için ona peynirli puf atmak istememe neden oluyor. Onun zıplamasını izlerim ve bu dizginlenemeyen mutluluğu cebime atmaya çalışırım, böylece bir dahaki sefere pislik gibi davranıp unvanımı unuttuğunda, bunu hatırlayabilirim, hatırlayabilirim, dağ adamı ya da çocuk, o sadece annesini istiyor.

Çoğu zaman huysuz gibi davranır, ama maddi şeyler ve eğlenceli deneyimler onun için hiçbir anlam ifade etmez. Tek istediği ailesinin mutlu olmasıdır. Annesi, kız kardeşi, hatta ben. Bizim güvende olduğumuzu bilmek ister ve güvende olduğumuzda, dünyadaki en mutlu erkek-çocuk olur.

Her insanı parçalara ayırabilseydiniz – sadakat, sevgi, şefkat, nezaket, sağduyu – ve ortalama bir insanın her birinden yüzde yirmiye sahip olduğunu söyleyebilseydiniz, o zaman hiç şüphesiz Ben Conner'ın yüzde yüz sadakat olduğunu söyleyebilirim. Bu, diğer özelliklere sahip olmadığı anlamına gelmez, sadece beynindeki sadakat çipi arızalı ve her zaman *süper hızda çalışıyor*.

Bu aynı zamanda, onun iki kızla birden çıkmadığı anlamına da gelir. Büyük olasılıkla, ikisiyle de çıkmıyor, ama birine ya da ikisine de sadakat hissediyor. Biriyle çıkarken diğerine de takılabilir; onun kafasında, bu kadar basit. Bu kadar siyah ve beyaz. Eğer *kız arkadaşının* bir arkadaşına ihtiyacı varsa, kimse ne derse desin, o orada olacaktır.

"Ben!" Livi kitabını yere atar ve dik oturur. "Küçük bir kız gibi zıplamayı bırak. Utanç verici. Al." Bana doğru eğilir ve karton tüpünü onun bacaklarına atar. "Annem, uçağın kapatıldığından ve patlamayacağından emin olmak için

dakika daha burada kalacak, uçağın kapatıldığından ve patlamayacağından emin olmak için."

"Olivia! Böyle saçma şeyler söyleme."

"Belki uçuş sırasında bir acil durum olmuştur," diye alay eder. "Belki Oz günü kurtarmış ve uçağı uçurmuştur. Belki o bir kahramandır ve artık senin arkadaşın olmak için çok meşgul olacaktır."

Ben bize dönüp somurtarak bakıyor. "Oz bir aptal, uçak uçurmayı bilmiyor, kahraman değil ve acil bir durum da yoktu. Tek işi annemi sağ salim eve getirmektir ve bunu başaramazsa onu parçalayıp geyiklere yem ederim."

"Sadece itiraf et," diye homurdanır Livi. Rulo haline getirilmiş pankartıyla ayağa kalkar ve ayıyı dürtür. "Onu sevdiğini itiraf et. Oz'u özlediğini itiraf et. Bunu içinden atarsan kendini daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum."

"Hayır." Gözlerimizi kaçırmak için bahanesi olarak pankartını açıyor. "O bir pislik ve onların saçma sapan düğünlerine itiraz etmediğim için şanslı."

Kız gözlerini devirdi. "Sasquatch, muhtemelen gerçekleri kabul etmediğin için kabız olmuştur. Söyle gitsin. Onu özlediğini söyle. Çabuk, o gelip seni duymadan önce. Yoksa utanç verici olur," diye ekledi homurdanarak.

O tabelasını açıp şiirsel hoş geldin mesajını sunduğunda gülümserim. "*Lanet olası annemi geri ver, Domuz!*" Onu durdurmaya çalıştım. Yemin ederim denedim, ama o benden daha ağır ve kararlı savaşçı ellerinden kalemi alamadım. Böylece o tabelayı aldı ve ben de onun herkesin önünde kendini rezil etmesini izlemek zorunda kaldım.

"Kabul et, Ben!"

"Tamam, onları özledim. Onu özledim. O havalı bir adam ve anneme çok iyi davranıyor."

"Şimdi beni sevdiğini itiraf et, Sasquatch."

Kız gibi çılgılık atan Ben, dönüp annesi ve yeni üvey babasının bekleyen kollarına atlar. İkisini de kucaklar ve Lindsy'nin gözlerinde yaşlar olması beklenen bir durum olsa da, Oz'un viski rengi gözleri duygu ile buğulanınca, ben de yüzümü çevirip bir dakika boyunca tırnaklarımı incelerken, aile kucaklaşır ve ben kendimi toparlarım.

Livi'nin bacağına dokunup onu öne doğru iterim ve üçlü ona doğru açılır ve onu aralarına alırlar. Bir hafta ayrı kalmak bu aile için *uzun* bir süredir. Uzun süre istismara uğradılar, dövüldüler ve kırıldılar. Lindsi on yıl boyunca bekar bir anne olarak, içindeki şeytanları görmezden gelip çocuklarına yemek koymak için canını dişine taktı.

Ve şimdi yeniden bir aileleri var, tüm yaralarını iyileştirebilen ve kendi acısını dindirmek için insanlara zarar vermeyi amaçlayan bir genci durdurabilen sevgi dolu bir aile.

Oz bir kahramandır. Ben'in kahramanıdır.

Kucaklaşmaya başladıklarından birkaç dakika sonra Oz, Lindsi ve çocuklarına yeniden bir araya gelmeleri için bir dakika süre tanıyarak uzaklaşır. Benden çok daha uzun boylu olan Oz, ayakkabısının burnu benimkine değene kadar durur, sonra elini uzatır ve yakışıklı bir gülümsemeyle "Merhaba Conner. Yardıma ihtiyacın var mı?" der.

Gülümseyerek, beni kaldırmasına ve ciğerlerimdeki oksijen bitene kadar göğsüne sıkıca sarılmasına izin veriyorum. "Seni özledim, Andi." Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bebeklerimi güvende tuttun."

"Sen de kız kardeşimi güvende tuttun, öyleyse ödeştik." Geri çekilip, gülümseyen gözlerine bakarım. "Eğlendin mi?"

"Uh-huh."

"Onu hamile mi bıraktın?"

O burun kıvırdı. "Denemedim diyemem."

"Eminim denemişsindir, seni yaşlı kurt." Yaşlı bir anne tavuk gibi yakasını düzeltiyorum. "Sen onun için iyisin, Oz. Seninle tanışmadan önce çok mutsuzdu, hep tetikte, hep korkuyordu."

"Onunla ilk kez konuşmaya çalıştığımda yüzümü kırdı. Kelimenin tam anlamıyla."

Omuz silkerken aklıma Riley gelir. Onu dövdüğüm için değil, her zaman birinci olmak için rekabet ettiğimiz için. "Muhtemelen hak ettin. İlişkide hakimiyet kurmaya çalışıyordu, ama endişelenme, bak nasıl da iyi sonuçlandı." Hâlâ sarılan üçlüye elimi uzatırım. "Yüzün hâlâ güzel ve her şeye sahipsin."

Yakışıklı bir gülümsemeyle beni kendine çekip, yine kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir kucaklaşma yaşıyor. "Ve ben bunun için çok mutluyum."

Ben'i annesinin kucağından alıp bagajlarını toplamak yarım saat sürer, sonra arabaya bineriz ve beşimiz sıkış sıkış otururuz. Oz sürer, Lindsi ön koltukta oturur ve elini Oz'un kucağına koyar. Mucizevi bir şekilde, Ben Oz'un buna izin verdiği için onun boynunu kırmaz. Bunun yerine, arka koltuğa oturur ve nefes alamayacak kadar bana yaslanır.

"Biz yokken ne yaptınız?" Lindsi koltuğunda dönerek, karşıdan gelen arabaların farlarının saçlarını aydınlatmasını sağlar. "Heyecan verici bir şey oldu mu?"

"Ben bir kızı eve davet etti," diye Livi gönüllü olarak cevap verdi.

Lindsi'nin gözleri oğluna çevrilir. "Öyle mi? Kim? Andi teyze izliyor muydu?"

"Andi teyze de bir erkek arkadaşını eve davet etti."

"Livi!" Bacağını tokatlarım. "Ne oluyor? Sadakat nerede?" Oz'un gözleri aynada benimkilere çevrilir. "Hangi erkek, Andrea?"

"Polisti." Livi at kuyruğunu kibirle salladı. "Andi teyze bir polise aşık olmuş."

Oz'un dudakları seğirir. "Cruz'u davet mi ettin?" Gülerek, "Benim kalesini kirletiyor musun, Conner?" der.

"Hiçbir şeyi kirletmiyorum," diye homurdanırım. Özellikle Riley Cruz'u. O hepsini kandırdı. O sert bir eğitim çavuşu, ama insanlar bu ikilide sapkın olanın ben olduğumu düşünüyor. "O sadece benim arkadaşım, bu yüzden hepiniz bu konuyu kapatabilirsiniz."

"Bütün gece kaldı, anne." Ben'in kötücül sırıtışı dişlerimi gıcırdatıyor. "Gece yarısı penceresinden gizlice içeri girdi."

"Ben!"

"Ne?" Oz, trafik ışıklarında durduğumuzda koltuğunda dönüyor. "Riley pencereden gizlice içeri mi girdi? Hala bebek dişleri olan benim çaylak oyuncum mu gizlice içeri girdi? Yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemiyor," diye ekledi Livi. "Gizlice girdi, geceyi orada geçirdi, sonra Ben ve Andi teyze bu konuda tartışmayı bıraktıktan sonra Ben koşuya çıktı ve Riley kahvaltı yaptı."

"Kaleyi koruyacağını sanıyordum, Sasquatch?"

"Öyleydi!" Ben sertçe cevap verir. "Ben uyurken gizlice içeri girmiş. Bunu nasıl kontrol edebilirim ki? Uyandığımdaya olayı hallettim ve ne olduğunu anladım."

"Hallettin mi?" Lindsay'nin gözleri büyür. "Ona ne yaptın? Ev mahvoldu mu? Lütfen bana annemin verdiği çaydanlık kırılmamış olsun."

"Hiçbir şey kırılmadı," diye homurdanırım. Cep telefonumu çıkarırım ve ekranımda mesaj olmamasına gülümserim. O çok sakın. O kadar kayıtsız ki, tüm kararları benim vermeme sağlıyor. "Ama sizler geri döndünüz ve muhtemelen baş başa vakit geçirmek istiyorsunuz, ben de birkaç saat dışarı çıkacağım."

"Karakola bir şey bildirmeliyim," diye homurdanır Oz. "Cedar Hill'de şüpheli hareketlilik var. Cruz'u bu gece saçma sapan bir gözetleme görevine atayın, çünkü bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Omuz silkiyorum ve ekranın kilidini açıyorum. "Senin bir fikrin yok, Şerif Yardımcısı. Sadece bununla başa çıkmak zorundasın. Yarın eve uçuyorum, bu yüzden onunla garip kahvaltılar konusunda endişelenmene gerek yok."

Dudakları kıvrılır. "Bu çok tuhaf. Kafama böyle şeyler sokma."

Cep telefonumu Ben'in meraklı bakışlarından uzaklaştırarak Riley'nin adını bulur ve bir mesaj gönderirim: *Meşgul müsün?*

RİLEY

BAKİNG

Annemin televizyonunu kapatıp battaniyesini düzelttikten sonra, yüzümde bir gülümsemeyle dışarı çıkıyorum ve bugünün güzel bir gün olduğunu düşünerek minnettarlık duyuyorum. Raya Cruz'un hayatı kolay geçmedi. Daha zayıf bir insanı çökertecek türden bir baskı altında yorulmak bilmeden çalıştı ve nihayet dinlenebileceği zaman geldiğinde, ben büyüdüm, mezun oldum, bir iş buldum ve ona destek olabilecek duruma geldim, ama o hastalandı, zayıfladı ve rahat geçirmesi gereken yıllarından mahrum kaldı.

Ama o hala burada, mutlu ve hayatının küçük bir parçasından memnun.

Bu benim için yeterli.

Bir gün o olmayacak ve ben bu boktan dünyada yapayalnız kalacağım, bu yüzden ilaçlar, pembe diziler ve fırfırlı battaniyeler bana uyar, çünkü alternatif çok boktan.

Kamyonetimin sürücü tarafını açarak içeri girip annemin binasının tuğla dış cephesine bakıyorum. Saat dokuz olmak üzere, hava karanlık, soğuk ve ben açım. Saçma bir şekilde, kendimi yalnız hissediyorum ve kendi başıma vakit geçirmekten hoşlanan yalnız bir adam olduğumu düşünürsek, bu saçmalığın suçunu doğrudan Andi

Conner'ın kaslı omuzlarına yüklüyorum. O bir kayan yıldız gibi; yakalaması imkansız, özlem duyulan, parlak bir şekilde yanan, ama bir anda yok olan. Onu özlememem gerekirdi. Kim bilir, onu

neredeyse hiç tanımıyorum, ama yine de, birkaç gece birlikte yatmak bana daha fazlasını özlem duymamı sağladı, ama bilgin

O çoktan uçup gitti ve tükendi.

Annemin odasına girdiğimden beri ilk kez cep telefonumu kontrol ettiğimde, üç mesaj ve dört cevapsız arama buluyorum.

Jay: *Neredesin lan?*

Kane: *Orospu çocuğu, telefona cevap ver!*

Jay: *Boş ver. An geçti. Sen bir pisliksin.*

Andi: *Meşgul müsün?*

Andi'nin mesajı bir saat önce geldi, ondan önce de erkeklerinkiler geldi. Andi'nin mesajı içimde tuhaf bir his uyandırsa da, yine de Jay'i tekrar aradım ve zihnimde Andi'ye sırada beklemesini söyledim.

"Aptal! Neredeydin lan?"

"Jay." Hayatta ve kızgın. "Annemle birlikteydim. Ne oldu?"

"Aww, annen mi?" Kızgınlıktan "awwww"a, ruh hali 180 derece değişti. "O nasıl?"

Onu tanıyormuş gibi konuşması çok garip. "İyi. Bugün güzel bir gün. Sizler iyi misiniz?"

"Evet, ihbar etmek zorunda kaldık, ama polisimiz bu gece telefonlara cevap vermiyordu galiba. Annen olduğu için şanslısın, sıradan bir kadın olmasaydı sana çok daha kızardım."

"İhbar neydi?" *Annem hakkında konuşmayı kes!* "Ne oldu?"

"Hayes bir buluşmaya gidiyordu. Bilinen suçlular, kokain ve parayla birlikte oradaydı. Üçlü kombinasyon elindeydi, pislik. Onları aynı anda aynı yerde yakalamıştın ve Hayes'i bu gece nezarete atabilirdin, ama her şeyi mahvettin, şimdi bir sonraki fırsatı bekleyeceğiz."

"Siktir." Şapkamı çıkarıp yolcu koltuğuna attım. "Batırdım. Üzgünüm, Jay. Cep telefonum yanımdaydı, ama annemi uyandırmamak için sessize almıştım."

"Sorun değil," diye iç geçirir. "Kane'i de tutuklaman gerekirdi, ben de bunu izlemek için sabırsızlanıyordum." Sert bir öksürük çıkarır ve bugün kaç sigara içtiğini merak etmeme neden olur. Bu kadar kötü ses çıkaracak kadar genç değildir. "Eve gidebilirdik," diye ekler hüzünle. "Bu gece Hayes'i yakalasaydık bu işten kurtulabilirdik. Sadece eve gitmek istiyorum," diye fısıldayarak bitirir.

"Üzgünüm, Jay. Cidden. Bu gece bir şey olacağını bilmiyordum ve annemin ziyaretçiye ihtiyacı vardı. Bu ay onun için çok kötü geçti, fazladan zamana ihtiyacı vardı ve şef beni alıkoyduğu için buraya geç geldim."

"Sorun değil. Artık endişelenme," diye sigara dumanını üfleyerek beni başından savdı. "Davamızı daha derinlemesine araştırıyor musunuz?"

"Ah... şey..." *Bir* davayı araştırıyorduk. Ama onun davası değildi. "Hayır, başka bir şey."

"Sanırım dünya her zaman bizim etrafımızda dönemez. Bu gece bitti, endişelenme. Hayes çoktan rıhtıma yanaştı ve Kane şu anda bir şeyler boşaltıyor. Belki yakında başka bir fırsat çıkar."

"Cep telefonumla daha iyi olur. Sesini açıp açık tutacağım, sen ara, ben buralarda olacağım."

"Şimdi nereye gidiyorsun Cruz?" Sesindeki gülümsemeyi *duyabiliyorum*. "Senin adını çağıran, Pamuk Prenses'e benzeyen biri mi?"

"Kendi işine bak, Bish. Ben senin işine karışmıyorum, sen de benimkine karışma."

"Ama o çok güzel. Kane'in gözü bir sarışında, senin de gözün birinde, ben de burada kimseyle seks partisi yapmak istemeyen beşinci tekerlek gibi oturuyorum. Bunu yapmak için birbirimize bakmamıza gerek yok. Ben sadece kızlara bakacağım."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp kırmızı noktaya başparmağımı bastırarak telefonu kapatıyorum. O pis bir herif, ama en kötüsü de, eminim ki oyun oynamıyor. Bu dünyadaki çoğu erkek, bir kız bulup onunla romantik bir ilişki kurmayı, onu baştan çıkarmayı ve tamamen kendine saklamayı sever. Ama Jay Bishop farklı, o gece eğlencesine kimin katıldığı umurunda değil, yeter ki en az bir kız olsun ve o da eğlenceye katılabilsin.

Kafamı sallayarak Andi'nin numarasını tuşladım ve bir telefon görüşmesinin onun için çok fazla bir taahhüt olup olmadığını merak ettim. O bir kaçak ve bazıları için mesaj yerine telefon görüşmesi neredeyse çok fazla bir şey, ama beni uzun süre bekletmedi. Hatın tıklaması ve boğuk sesler eşliğinde, parlak bir "Selam Cruz! Ne yapıyorsun?" diye cevap verdi.

Gülümseyerek direksiyona hafifçe vuruyorum ve iş konuşmaktan vazgeçip, güneş ışığı gibi parlak biriyle konuşmaya geçiyorum. "Selam Dee. Birkaç işi bitiriyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Fırınılama yapıyorum."

"Öyle mi?" Anahtarımı kontak anahtarına sokup gürleyen motoru çalıştırıyorum. Cep telefonumu hoparlöre alıp radyoyu

sessize alıyorum, park yerimden geri geri çıkıp eve doğru yola koyuluyorum. "Ne pişiriyorsun? Ben de eve gidip yemek yapmayı düşünüyordum."

"Gerçekten mi? Ne mutlu bir tesadüf. Ne pişirmeyi planlıyordun? Çok acıktım, eğer fazladan varsa..."

Gülerek köşeyi döndüm ve polis karakolunun önünden geçtim. "Buzdolabında tavuk var ve kızartırken eklediğim çok lezzetli bir baharat. İstersen yaklaşık otuz dakikada hazırlayabilirim..."

"Dur! Kızartmak mı?" Onun bağırması beni gülümsetir. "Riley Cruz'un tavuğunu *kızartması* imkansız! Yalan söylüyorsun, çünkü spor salonuna takılanlar aynı anda *hem* spor salonuna takılabilir hem de kızarmış tavuk yiyemezler."

"Tabii ki yapabiliriz." Sokak lambaları, ben sokaklarda ilerlerken kamyonetimin kabinini aydınlatıyor.

"Hayır. Tavuğu büyüteç altında pişirdin, değil mi? Muhtemelen karın kaslarına trans yağ eklemekten pişirmenize izin verdiği için güneş tanrısına şükranlarını sundun. Aman Tanrım, çabuk! Vücudunu kontrol et, kaç tane karın kası kaldı?"

"Sen bir ukala adamsın. Dışarıda pişirmedim ve bugün cuma, yani hile günü."

"Cuma neredeyse bitti. Yirmi dört saatlik hile saatinin yirmi birini kaçırdın!"

"Andi?" Çekmeceleri kapatıp buzdolabını çarparken onu dinliyorum. "Kapa çeneni. Ve sekiz. Hala sekiz karın kasımı hissediyorum."

Nefes nefese kahkahası hücreme ve kulağıma ulaşıyor. "Tamam, neyse. Kızarmış tavuk isterim. Kızarmış tavuğu *severim*, teklifin için teşekkürler."

"Ben teklif etmedim." Sokağıma girip yavaşladım. "Ama istersen, orada bolca var. Salata ve yanında yiyecek şeyler hazırlayabilirim, buzdolabında da kalan şarap var. Fırın işin bittiğinde gel, birlikte yiyelim."

"Şey..." Tek kelimesi gerginlikten birkaç oktav yükseldi. "Aslında..."

Garaj yolumda bir araba görünce yavaşlarım. Kaşlarımı çatarak, sokağıma baştan aşağı gözden geçiririm. "Dee? Bütün bu zaman boyunca dışarıda mı bekledin? Tanrım, kadın. Bu güvenli değil." Onun

küçük arabasının arkasına park ettim ve cep telefonumu aldım. Kamyonetten atlayıp kapıları kilitledim, onun kapısına doğru ilerledim ve kapının boş olduğunu görünce aniden durdum.

"Şey..." Gergin bir şekilde, ben sonunda gerçeğe odaklanıp yukarı bakana kadar sözünü yarım bırakır. Evimin ışıkları yanıyor ve titreyen televizyon perdelerimi aydınlatıyor. "Sürpriz mi?"

"Andrea?" Ön kapı merdivenlerini koşarak çıkıp, ön kapıyı iç duvara çarpına kadar itiyorum. Kalbim garip nedenlerden dolayı hızla atıyor; evime bir yabancı girmiş, ama o Dee. Biri evime girmiş, ama o sadece Dee. "Sen benim evimde misin? Ne oluyor lan?" Oturma odama girer girmez, açık fırının önünde onu görünce kolumu indiriyorum. Suçüstü yakalanmış, fırın tepsisini içeri kaydırıyor ve dişlerini sıkıyor. "Ne oluyor lan, Dee? Evime girmişsin! Ben polisim ve hırsızlık lanet bir suçtur!"

Fırın kapısını şaklayarak kapatan Dee, çıplak kadın önlüğüyle bana dönerek narin bileklerini gösterir. "İstersen beni tutuklayabilirsin memur bey. Bu çok seksi."

"Andi!"

Gülerek – ve onu tutuklayabileceğimden hiç endişelenmeden – ellerini havluyla siler ve mutfağında sanki buraya aitmiş gibi dönüp durur. Ağır ada tezgahını ve dikkatli kedimi kötü bir sırtışla geçerek, klasik eğitilmiş bir dansçıdan düz bir sprintere dönüşür ve iki metre uzaklıktan kendini havaya atar, ben de onu havada yakalarım.

Ellerim onun kot pantolonlu kışını tutarken, ağızım çikolata karışımıyla dolu, dudakları benim dudaklarıma yapıştığında ve kolları boynuma dolandığında nefes almayı unutuyorum. Dönerek onu duvara yapıştırıyorum ve suçları affedilmiş gibi boynuna çalışıyorum.

Affedildiler.

Onun benim evimde olması umurumda bile değil. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Öyle mi?" Boynunu geriye doğru eğerek, onu ısırmam için yer açıyor. "İçeri girdiğim için kızmadın mı? Banyo pencereni açtık, o yüzden..."

"Hayır. Gittiğini sanmıştım. Bütün gece kuzeninle birlikte olacağını, yarın da gideceğini düşünmüştüm." Dişlerimle narin tenini çekip, inleyene kadar emiyorum. "Gitmeden"

veda etmeden kaçacağını sandım, bu yüzden bütün gün sinirliydim."

"Öyleydi," diye nefes nefese söylüyor. "Kesinlikle okulu asıp sana havaalanının tuvaletinden göğüslerimin fotoğrafını gönderecektim.

Sonra Oz'un evinde bu önlüğü buldum ve bunun yerine senin için pasta pişirmeye karar verdim. Şimdi gerçek göğüslerimi görebilirsin ve ben de sana yüz yüze veda edebilirim."

Onun önlüğünü incelemek için geriye doğru eğilirim ve gerçek meme ucu önlüğün meme ucunun arkasındaki kumaşı öne doğru ittiğinde, ona doğru eğilip, kafasını duvara vurana kadar ısıtırım. "Çikolata gibi kokuyorsun, Dee. Evim çikolata gibi kokuyor. Önlüğün çikolata gibi tadı var." O ağlayana kadar ısıtırım. "Sen çok lezzetlisin."

"Kilerinde tarifi gördüm," diye nefes nefese konuşuyor. "Tüm malzemeleri buldum ve sana kendi yorumumla sürpriz yapmaya karar verdim. Stokların azalmıştı, şimdi fırında yepyeni bir parti var." "Teşekkür ederim." Dilimi boynunun boyunca kaydırarak o inleyene kadar ısıtırım. "Aynı tarif mi?"

"Evet."

"Harika. Sevişmek için otuz dört dakikamız var, sonra dışarı çıkıp akşam yemeği yiyebiliriz."

"Tamam." O önlüğünü çözüyor ve bacaklarını kalçalarımın sıkıca sarıyor. Onu bırakmak yerine, önlüğün düşmesine izin vermek yerine, onu sıkıca sarıp, cennet gibi kokan mutfaktan çıkıp koridora doğru yürüyorum. Ninja, körü körüne koridorda ilerlerken yolumuzdan çekildi. Kızgın bir şekilde tıslayarak intikam alacağına söz verdi, ama sonra Dee'nin dili benimkine değdi, parmakları saçımı çekiştirdi ve kollarımda güzel bir kadın olduğunu ve otuz dört dakika sonra kullanmak için çekmecedeki bir sürü prezervatif olduğunu hatırlattı.

Körü körüne yatak odama girip kapıyı çarparak kapatıyorum, böylece intikam kışkımda pençe izleri şeklinde gelmesin. Yatağımın ucunda durup onu yere bırakıyorum ve bulaşıcı kahkahasına ve battaniyelerimin yumuşak bulutlar gibi kabararak onun etrafına yerleşmesine gülümsüyorum.

"Deedee." Kemerimi açarken, onun aç gözlerinin beni ateşlemesine izin veriyorum. Kahkahadan nefes nefese kalmaya, göğsü, kemerimi pantolonumdan bir ilmek bir ilmek çıkarırken beni izlerken inip kalkıyor. "Ne zaman geri dönüyorsun, Dee?"

Gözleri ellerimden ayrılmıyor. "Bilmiyorum."

"Haftaya mı?" Cevabını zaten biliyorum, ama bu umudumu kaybetmeme engel olmuyor. "Haftaya bana geri dönecek misin? Yatağıma geri dönecek misin? *Bana* geri dönecek misin?"

"Yapamam." Gözleri benimkilere kayıyor, sonra sallandırdığım kemerime dönüyor ve sonra da düşüyor. "Çalışmam gerek, ve muhtemelen geçen haftayı telafi etmek için hafta sonu da çalışmam gerekecek." Bir dirseğine yaslanıyor, böylece ben de derin aqua mavisini gözlerine bakabiliyorum. "Sence kızımla satarak gelecek vaat eden bir kariyerim olabilir mi?"

"Hayır. Yani yakın zamanda geri dönmeyecek misin?"

Alt dudağını kıvrıp başını sallıyor. "Bir süreliğine değil." Kot pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından aşağı indiririm. "Bu da demek oluyor ki

yapacak çok işim var ve bunu yapmak için neredeyse hiç vaktim yok."

"Çabuk ol." Ayaklarını yatağa getirip kalçalarını kaldırıyor, kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve kalçalarını sıyırmaya başlıyor. Öfkeyle önlüğü çıkarıp bir kenara atıyor ve dağınık saçları ve daha da dağınık bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Çabuk ol." Öne eğilerek, boynumun arkasından beni yakaladı ve öne doğru çekti, böylece ben de doğrudan içine girdim. İnleyerek gözlerini kapattı. "Çok iyi."

İçeri süzülürüm. Ön sevişme yok, hazırlık yok, romantizm yok. Sadece bedenlerimizin birleştiği yer ve onu benim olarak damgalama çılgın dürtüsü var. Bir ilişki istemiyordum, ama şimdi onun *beni* görmeye geri dönmesini istiyorum. Onun klişesi olmak istemedim – yapışkan biri – ama onu bu kadar kolay bırakırsam mahvolurum.

İçeri girerken, sadece penisimin ucu derinlerde durduğunda duruyorum, sonra dışarı çıkıp tekrar ediyorum. Bizi ayıran prezervatif yok. Engel yok. Zamanında çıkmak için kendi iradem ve onun hapının işe yaraması dışında hiçbir şey yok, çünkü o da bir ilişki istemiyor.

Ellerimiz kavga ediyor, bu gecenin son gecemiz olduğu gerçeği zihnimizde yer edindikçe birbirimizi morartıyoruz. Bu, onun vücuduna benim vücudumu kazıyabileceğim son gece. Belki *sonsuz* kadar son gece olmayabilir, ama şimdilik son gece ve ikimiz de ne zaman tekrar görüşeceğimizi bilmiyoruz.

Onun etini ısırarak, ağlayana kadar emerek ve onun içine derinlemesine girerek, onun sahip olduğu her şeyi, vermek istediği her şeyi alıyorum

vermeye hazır olduğu her şeyi alıyorum ve yeterince sert itiyorum, vermek istemediği şeylerin bir kısmını da alıyorum.

Onu ruhuna kadar soyuyorum, acımasız bir hızla içeri girip çıkıyorum ve o kendini kaybedip beni neredeyse uçurumun kenarına çekecekken gözlerine bakıyorum.

Duvarları beni durduruyor. Kafamı geriye atıp kükreyene kadar beni sıkıca sarıyorlar, sonra Dee gücünü kullanarak bizi ters çeviriyor ve üstüme çıkıyor, ama tekrar sikimin üzerine kaymak yerine, onu eline alıyor ve bir, iki, üç kez pompalıyor, ta ki ben patlayıp aramıza boşalana kadar.

Sikimi, süt rengi sıvının karnına çarpması için eğiyor. Her şeyimi boşaltana kadar sıkıyor ve bırakmıyor, sonra succubus gülümsemesiyle üzerime yığılıyor, böylece yine benim boşaldığım sıvı karnlarımızın arasında yayılıyor ve onun nefes nefese kalmış nefesi göğsümü ıslatıyor.

NINJA mutfağı dolaşiyor ve beslenmeyi beklerken bacaklarımın arasından kayıyor. Tavuk sıcak tavada çıtır çıtır kızarıyor ve baharatların ve sıcak brownie karışımının kokusu mutfağıma duyular için bir cennete dönüştürüyor.

"Browniler çok güzel olmuş, Dee." Ocağın önünden buzdolabına doğru ilerlerken, geri dönerken çıplak boynunun arkasını ısırırım. "Kokusu mükemmel."

"Öyle mi?" Ben ocağa doğru ilerlerken, o eğilip Ninja'nın sırtını kaşıyor. "Bu kadar şaşırmamalısın. Hayatım boyunca tonlarca brownie pişirdim ve on altı yaşımdan beri yakmıyorum."

"Gerçekten mi?" Gülümsayarak başımı sallayıp beyaz şarap şişesinin kapağını açtım. Ocağın üzerindeki dolaptan bardakları alırken Andrea Conner'ı hayal ettim: fırıncı. Burnunda un, ürünleri denemekten şişkin bir göbek, çıplak olmayan bir önlük. "Ben bunu hayal edemiyorum Dee. Bana Betty Crocker tipi birine benzemiyorsun, ama evim harika kokuyor, o yüzden kimim ben ki yargılayayım?"

Cesurca kaşlarını kaldırıp işaret ediyor. "Aynen öyle."

"Tavukla birlikte salata ister misin? Güzel bir şey hazırlayabilirim. Bu sabah taze sebzeler aldım ve bir dakikada hazırlayabileceğim bir sos tarifi var. Çok lezzetli, söz veriyorum." "Tabii. Teşekkürler."

Tezgahın üzerine koyduğum bardağı aldıktan sonra ben de ocağın ateşini kapatmak için geri döndüm, çünkü daha fazla bekleyemezdim.

"Çok acıkmışım. Saat geç oldu ve bütün gün bir elma ve berbat atıştırmalıklar dışında hiçbir şey yemedim. Öğle yemeğini kaçırdım, akşam yemeğinde bir elma yedim. Şu anda gerekirse tavuğu çiğ çiğ yerim. Yani menümüz şöyle: kızarmış tavuk, salata, şarap."

"Seks." O, dikleşir ve dudaklarını büzür.

Gülerek, isteğini yerine getirir ve kalbime, taklalar atıp saçmalamayı kesmesini yalvarırım. O sadece bir kız, bağlanmamaya çok açık ve yarın eve dönüyor. Kendimi kontrol altına almam lazım, çünkü eğlenceli olduğu sürece eğlenceliydi, ama bizim için yolun sonu bu.

Son bir gecen var, Cruz. Tadını çıkar, çünkü güneş doğmadan gizlice kaçıp sonsuza dek ortadan kaybolacağından hiç şüphem yok.

"Peki... Cidden, ne zaman geri döneceksin?"

Lanet olsun, Riley!

Şarabını yudumlarken, kadehin kenarından sinsi bir gülümseme saklıyor. Ninja'nın kulaklarını okşarken, benim tankımın içinde rahatça oturan bu güzel kadın, mutfağımda oturuyor ve bana çok uzun zaman önce istediğimden emin olmadığım bir şeyi özletiyor. Hala ne istediğimden emin değilim, ama bu gece bir ara ortadan kaybolduğunda onu özleyeceğimden eminim ve onun beni özlemeyeceğini bilmek canımı yakıyor.

"Şu anda planlarım hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevaplıyor. "Eve gidip iş durumumu çözmem gerekiyor, çünkü geçen hafta sonu Mia'nın izni olmadan ayrıldım."

"İzin istemedin mi?"

"İzinde buldum." Şarabı sertçe masaya koyar. "Gerçekten buldum. Nazik davranmaya çalıştım, neye ihtiyacım olduğunu ve neden izin almam gerektiğini açıkladım. Burada parti yapmıyorum ki; çocukların bana ihtiyacı vardı,

ama Mia vajinasında aşırı maya bulunan ve kışının çatlağından büyük anne külotunu çıkaramayan bir kaltak."

"Vay canına." Burnumu kırıştırıyorum. "Resim çizmeyi iyi biliyorsun. Sadece izinini reddettiğini söyleyebilirdin, ama şimdi aklıma ekmek, küf ve diğer iğrenç şeyler geliyor."

"Değil mi?" Sanki onun fikrini onaylamışım gibi elini havaya kaldırır. "O korkunç bir patron ve çok kindar. Ama pazartesi sabahı müşterilerim var, bu yüzden eve gidip hayatımı düzene sokmam, Mia'yı ikna etmem, belki de işsizlik maaşı başvurusunda bulunmam gerekiyor, eğer o tamamen çıldırmışsa. Sonra buzdolabımı temizlemem gerekiyor, çünkü geçen hafta sonu çiğ tavuğu çözülmeye bıraktığımı hatırladım. Kahretsin."

Kıkırdayarak, salata malzemelerini almak için buzdolabına geri dönüyorum. Süslü bir şey yapmayacağım, çünkü hemen yemek yemezsem ölebilirim, bu yüzden sadece marul, peynir, soğan ve domates alıyorum, sonra da sos için Dijon hardalı, sarımsak ve limon. Tavuk cızırdamayı kesiyor ve Andi ayağa kalkıp lavaboda ellerini yıkadıktan sonra bir tabak ve bir rulo kağıt havlu çıkardığında, nefeslerimi saymak ve mutfağında ne kadar güzel görüldüğüne şaşırılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bize karşı bu kadar soğukkanlı davrandığı için onu sikeyim. Bu kadar güzel görüldüğü için onu sikeyim.

Kalbime yerleşip yine de yarın ayrılmayı planladığı için onu siktir et.

Bir parça kağıt havlu koparıp, maşamı elinden alıp tavuğu kağıda aktararak fazla yağı emdiriyor. Ben tezgahın diğer ucunda durup marul kesiyorum. Ellerim soğuk salatada ama gözlerim onun ince boynunda. Krem rengi beyaz teni ve kulaklarındaki sevimli elmaslar.

Patlayıcı bir çılgınlık riskine girmeden ona güzel bir şey bile alamıyorum.

Konser tişörtünü inceliyorum – *benim* konser tişörtümü – ve altında giydiği minik erkek çocuk şortunu. Dışarı çıktığımızda onu tekrar giymesini istemedim, ama o çoktan şortun içine takılmaya başlamıştı ve ben de bunu sorarak tuhaf biri gibi görünmek istemedim. Evimde şortla – ya da hiçbir şey giymeden – dolaşmak isteseydi, kızmazdım.

"Eve gitmekten mutlu musun, Dee? Özledin mi?"

Omuz silkerek, sıcak tavukla parmağını yakınca başparmağını dudaklarının arasına sokar. "Ben... bu konuda *kararsızım*. Oradaki hayatımı seviyorum. Yalnız yaşamayı, bekar olmayı, istediğim gibi gelip gitmeyi seviyorum. İstersem beş gece üst üste mısır gevreği yiyebilirim ve yemek yapmadığım için kendimi kötü hissetmem gerekmez. Dışarıdan yemek sipariş edebilirim ve başkası için bir şeyler sipariş etme konusunda endişelenmem gerekmez." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ben bencil biriyim Riley ve bundan pişman değilim. Başka kimseyi umursamamayı seviyorum, kendi alanıma sahip olmayı seviyorum." Düşünceli bir şekilde başını sallayarak durakladı. "Ama çocuklarımı özleyeceğim. Lindsay ve Oz'u özleyeceğim. Onların güzel evini ve arka bahçelerindeki eşcinsel geyiği özleyeceğim. Bu kasabayı özleyeceğim, çünkü burada yaşayan insanlar gerçekten çok nazik ve sırf Lindsay onların arkadaşı diye bana da arkadaşlarıymışım gibi davranıyorlar." Utangaç bir şekilde omuz silkıyor ve ekliyor: "Seni de özleyeceğim. Sen iyi bir arkadaşsın, Riley. Düğünde seni yargıladım. Seni tanımadan, ön yargılarımla yargıladım ve yargılayıcı bir aptal olduğum için bu hafta eğlencemizi kaçırmış olabileceğim için üzülüyorum."

Kıyılmış marulu bir kaseye atıp kaşlarını çatıyorum. "Senin evin benimkinden çok uzak."

Düşünceli bir şekilde başını sallar ve ellerini havluyla siler. "Gerçekten çok uzak. Sık sık gelmek ucuz ya da kolay değil. Zengin de değilim, bu yüzden özel jetimi satmak zorunda kaldım."

"Yani, sanırım yarından sonra..."

Bir elini tezgaha koyarak, dönüp başını sallar. "Evet, yarından sonra işler zorlaşacak. Seni hiçbir şeye bağlamıyorum, Riley. Biz birlikte değiliz, ben yokken sadece seninle çıkmayı istemiyorum. Yani..." Uzun kirpikleri yanaklarına değiyor. "Arkadaş mıyız?"

Aslında demek istediği, *kendini* hiçbir şeye bağlı tutmayacağı. Çıkmaya niyetli olduğu. Eğlenmeye ve benimle tanışmadan önceki hayatına aynen devam etmeye niyetli olduğu. "Arkadaş." Salatama geri dönüp, sözlerinin canımı yakmadığını iddia ediyorum.

Kendimi bir taahhüt bekleyerek kandırmadım, ama onun orada, dairesinde oturup, kapıda randevularıyla öpüşmesini ve daha fazlasını düşünmek midemi bulandırıyor. "Evet... Arkadaşlar."

"Gittiğimde ara sıra seni arayabilir miyim?" Alt dudağını ısırp, kalçasını tezgâhtan kaldırdı. "Seni biraz özleyebilirim ve eminim telefonda müstehcen konuşmayı biliyorsundur. İletişimde kalabiliriz, böylece bebeklerimi ziyarete geldiğimde sana haber verebilirim. O zaman takviminden fahişeleri silip bana yer açabilirsin."

"Takvimimde fahişeler yok." Marulun üzerine salata sosu gezdirip gözlerinden kaçındım. "Aptallarla çıkmam. Ama evet... ara sıra mesaj atabilirsin, ama etrafında erkekler varken değil. Onlar hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Utangaç bir gülümsemeyle, "Savaş kahramanım Timmy hariç. Muhtemelen sana ondan bahsederim, çünkü çok yakışıklı ve güçlü. Elli yaş daha genç olsaydı..."

"Hayır." Tekrar gülümseyerek, artık dolu olan salata kasesini tezgahın üzerinde kaydırarak onun koluna değene kadar ilerletiyorum. "Ben de onun hakkında bir şey duymak istemiyorum." Buzdolabının üstündeki dolaptan tabakları alıp, yemek odamın ortasındaki masaya götürüyorum ve birbirlerine karşı koyuyorum. "Bilmelisin ki, yirmi sekiz ya da seksen sekiz; erkek erkek kalır ve Timmy'nin hala bir penisi var. Bir saniye bile olsa, seni duvara dayayıp sikmeyi düşünmediğini sanma, Dee."

Skandal gibi, dönüp gözlerime bakıyor. "Öyle bir şey yok!"

"Düşündüğüne eminim." Bir sandalye çekip onu bekliyorum. "O bir erkek, bir penisi var ve sen çok çekici görünüyorsun." Ellerini serbest bırakmak için salata kasesini alıyorum. "Söz veriyorum, seksen sekiz yaşında olduğumda bile seni becermek isteyeceğim."

ANDİ

BITTİ

Sabahın üçünde Riley'nin evinden kaçmadım, planladığım gibi. Son gecemizde ona zorluk çıkarmadım ya da taahhüt vermemesi konusunda onu kızdırmadım. Sadece akşam yemeğini servis etmesine, mum yakmasına ve şarap doldurmasına izin verdim. Ellerimizle tavuk yerken güldük, sonra ben salatayı da aynı şekilde yediğimde Riley daha da güldü.

Bananagrams oynadık ve Riley'nin son derece rekabetçi olduğunu öğrendim. Yani, bu zaten belliydi; seks sırasında ona her meydan okuduğumda nasıl bir adım attığına bakılırsa.

Ama kelime oyunu mu?

Bunu hiç beklemiyordum.

Saatlerce oynadık, vedalaşmayı bıraktık, sonra beni yatağa götürdü ve kalbimin atışını hızlandıran tatlı, yavaş ve nazik bir seksle beni ödüllendirdi.

Sevişmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ve denemek için yeterince meraklı da olmadım, ama dün gecedan sonra, bana nasıl olabileceğini göstermiş olabilir mi diye merak ediyorum...

Sıcak, sert ve hızlı seks eğlencelidir, ama yavaş ve nazik seks bambaşka bir deneyimdir ve bunu deneyimlediğim için çok mutluyum. Ama şimdi gitme zamanı, Lindsy ve çocuklara veda ettim, Oz dün gece nerede uyuduğumu biliyor, Lindsy kapıdan çıkarken popomu tokatladı ve Ben on altı yaşındaki bir çocuğun yapmaması gereken bir şekilde bana kızgın bakışlar attı.

Yaşına göre fazla ciddi biri. "Seni havaalanına bırakayım mı, Dee?"

Riley'nin mutfak penceresinden uzaklaşıyorum ve çıplak göğsü benimkine değdiğinde sessizce nefes alıyorum. Kot pantolonu kalçalarına kadar inmiş ve saçları, yirmi dakika önce birlikte aldığımız duştan kalan suyla parıldıyor. Birlikte geçirdiğimiz sürede dokunduğumuz, tattığımız ve keşfettiğimiz her şeyi keşfettik ve şimdi her şey bitti.

Bu acı bir son değil. Aslında, tatlı ve mükemmel bir son. Şimdiye kadar yaşadığım en romantik an.

Ama şimdi gitme zamanı.

Eğilerek, dudakları boynumun boyunca kayıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve nefesimi tuttuğum nefes bir iç çekişle dışarı çıkıyor. "Garip olmak zorunda değil, Dee. Sadece bir arkadaşını havaalanına götüren bir arkadaş. Uçağa binmeden önce beni öpebilirsin... ya da öpmeyebilirsin. Ne istersen o olabilir."

"Tamam." Ona yer açmak için boynumu uzatıyorum. "Bunu isterim. Eve nasıl gideceksin?"

"Arabayı kiraladın mı?"

"Evet, ve bugün iade etmem gerekiyor."

"Sorun değil. Ben hallederim, sonra bir arkadaşımı arayıp beni alıp geri getirmesi için çağırırım."

"Rahatsızlık vermeyeceğinden emin misin? Kendim sürebilirim, sen de bir saatlik yolu bir oraya bir buraya gitmekten kurtulursun."

"Ben istiyorum." Geri çekilerek, yeşil gözleri göğsümdeki oksijen durana kadar gözlerime bakıyor. "Seni uğurlamak istiyorum, Dee. Bir kez daha öpmek istiyorum, sonra kışına bir şaplak atıp benden uzaklaşmanı izlemek istiyorum. Bu, bir haftalık harika seksin bedeli."

Dudaklarım gülümsemeyle titriyor. "Gerçekten seks açısından çok iyi bir haftaydı. Eve döndüğümde yeni bir dildo alacağım. Adını Riley koyacağım."

O sırttı. "Yeni bir dildo mu? Zaten eski bir tane var mı?"

"Tabii ki." Elimi onun kalçasına koyarak masum bir tavır takınıyorum ve seks oyuncağına sahip olduğum için utanıyormuş gibi yapıyorum. "Ama onun adı Riley değil. Senin için yeni bir tane istiyorum, sonra onu kullanırken seni arayacağım."

O benim kalçalarımı sıkarken, göğsünde bir zevk dalgası yayılır. "Çok isterim. Sana dokunamamak beni delirtir, ama ne olursa olsun dokunamayacağım, o yüzden telefonu açacağım."

"Tamam." Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve kirpikleri yanağıma değdiğinde iç çekiyorum. "Gitme zamanı. Hazır mısın?"

"Seni bırakmak mı? Hayır, buna hazır değilim." Alnını alnıma dayadı. "Sana ağırlık vermek istemiyorum ve bunu garip hale getirmeyeceğime söz veriyorum, ama seni çok özleyeceğim."

Gerçekten söylememem gereken şeyleri söylememek için alt dudağımı ısırıyorum. Kalbimin nasıl etkilendiğini ya da o uçağa binme düşüncesinin midemi nasıl bulandırdığını söyleyemem. Bunun yerine, başımı sallıyorum ve onunla aynı fikirde olduğumu anladığını umuyorum. Onu özleyeceğimi. Ve geri döneceğimi, döndüğümde onun henüz evlenmemiş olmasını umduğumu.

"Tamam. Hadi." Arkasını dönüp yemek sandalyesinin arkasından gömleğini alır ve omuzlarına geçirir. Fikrimi değiştirmeye vakit bulamadan, kendimi kiralık arabamın yolcu koltuğunda, çantam kucağımda ve gözlerim yolda buluyorum. Garip bir şekilde, gözlerim kaşınıyor, sanki veda etmek için bir iki damla gözyaşı dökmek istiyormuşum gibi. Tam bir ağlama değil, ne yürek parçalayıcı, ne nefes kesici, ne de aptalca bir şey. Sadece göğsümdeki baskıyı hafifletmek ve bunun özel bir şey olduğunu kabul etmek için bir iki damla gözyaşı.

Riley Cruz benim en büyük "*olabilirdi*"m olabilir ve sonun üzerimize çöktüğünü görsem bile, ona durmasını söylemiyorum. Ondan ayrılmaktan korktuğumu söylemiyorum. Ve kesinlikle daha fazlasını istediğimi söylemiyorum.

Bunun yerine, çantamı kucaklarım ve bir saat boyunca sessizce sürmesine izin veririm ve bu sırada penceremin dışındaki manzara hayatımda gördüğüm en büyüleyici şey gibi davranırım.

Sonunda kısa süreli park yerine girer ve kendisine ait olmayan bir arabayı park etmek için fahiş bir ücret öder, beni kapıdan dışarı itip havaalanında kendi yolumu bulmamı söyleseydi ödemesi gerekmeyecek bir park ücreti.

Ama yapmaz. Park eder. Ücreti öder. Kapımı açar ve çantalarımı tutar.

Kolunu omzuma atmış, diğer elinde çantamı tutarak, biletleri olmayan yolcuların girebileceği en uzak noktaya kadar beni götürüyor.

sonra rozetini eline alarak, güvenlik görevlileri onun blöfünü fark edip uçağa binmesine izin vermeyecekleri noktaya kadar beni biraz daha ileri götürdü.

"Sanırım bu kadar." Dönüp, çantalarımı biniş salonunda ayaklarımızın yanına koymasını bekledim. Elimizi uzattım, pürüzsüz çenesini avuçladım ve başparmaklarımla yanını okşadım. "Seninle gerçekten çok iyi vakit geçirdim, Cruz. Gerçekten."

"Ben de iyi vakit geçirdim, Dee. Geri geldiğin için teşekkürler."

Midem boşalıyor, sanki kanıma sızan bir endişe beni kusmak istememe neden oluyor. *Ona kalmak istediğini söyleme! Sakın bir şey söyleme.* "Ara sıra mesaj atarım. Seni göğüslerimden haberdar ederim."

O gülerek beni kendine doğru çekiyor, dizlerimiz göğsüne değene kadar. "Böyle fotoğraflar göndermemelisin, aptal kız. Onları hangi tuvalet duvarlarına yapıştıracağımı asla bilemezsin."

"Ah, şaka mı yapıyorsun Riley?" Gözlerim yaşlarla doluyor.

Ağlama. Ağlama! "Çok uzun sürdü."

Öne eğilir ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. "İndiğinde bana mesaj at. Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum."

"Tamam. Benim saatimle beş civarında ineceğim." "Benim saatimle ne demek?"

Omuz silkiyorum. "Hesapla. Benim hangi eyalette olduğumu biliyorsun, senin hangi eyalette olduğumu biliyorsun. Hesapla, sonra her ihtimale karşı bir saat daha ekle."

Gülümseyerek parmaklarını benimkilerle birleştirir ve kapalı gözlerimden yaşlar süzülene kadar dudaklarını alnıma bastırır. "Dikkatli ol, Deedee. Buraya geri döndüğünde beni ara. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Yapacağım." Sesim titriyor. "Söz veriyorum."

"Gideceğim. Fikrimi değiştirdim; senin uzaklaşmanı izlemek istemiyorum."

"Tamam." Kalbim göğsüme çarpıyor ve sesim titriyor. "Dikkatli sür."

Eve vardığında bana mesaj at, güvenli bir şekilde vardığını bileyim. Uçak indiğinde ve telefonumu açtığımda mesajın hemen görünecek." "Tamam."

Dudaklarıma bir kez daha öpücük konduruyor, dönüp gidiyor ve beni sadece kolonyasının kokusu ve gözlerimdeki yaşlar kaldı.

Kahretsin.

RİLEY

GİZEM ÇÖZÜLDÜ

Öğlen saat 12'de istasyona girip öğle yemeğimi ortak buzdolabına atıyorum. Bugün vardiyada olmamam gerekirdi, ama Dee uçakta, annemin randevuları var ve benim gidecek başka yerim yok. Dee'nin arabasını kiralama şirketine geri bıraktıktan sonra Jay'i arayıp beni eve bırakmasını istedim, ama o kadar gergindi ki çenem ağrıdı, ben de işe gelip Hayes davasının dosyalarını bir kez daha inceleyeyim dedim.

Jay her şeyi kaybetmek üzere. Patronları onu davadan almalı, onun sınırda olduğunu görmeli ve davada kalma talebini reddetmeli. Kim sorumlu ve onu sahada tutmanın sorun olmadığını düşünmeye devam ediyor? Henüz otuzuncu yaş gününü kutlamamış, kendi ayakları üzerinde zor duran bir adamı tutmayı haklı gösteren bürokratik saçmalık ne olabilir?

Üstleri onu aylar önce kovmalıydı ve kardeşi Jay'in doğrudan bir rehabilitasyon merkezine gönderilmesini talep etmeliydi. Ama Jay bunu saklıyor. Kendini o kadar iyi toparlıyor ki çoğu insan bunu anlayamıyor ve bildiğim kadarıyla Hayes, kardeşleri nadiren aynı depoda aynı anda çalıştırıyor.

Onları birbirlerinden uzak tutarak birbirlerinin durumundan haberdar olmamalarını sağlıyor ve bu işe yarıyor, çünkü nedense onun yardıma ihtiyacı olduğunu fark eden tek aptal benim. Ve onu uyuşturucu kullanırken görmemiş olsam da, bunu kollarında, derisinde, davranışlarında görmek zor değil.

Jay o takımda yerini istiyor ve her gece işe gittiğinde ateşle oynuyor.

Neden? Neden kalmakta ısrar ediyor?

"Cruz?" Alex, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde ofiste dolaşıyor. Masasının yanında durduğunda, kalbim hızla

çalgınca atmaya başlar, çünkü somurtkan Oz da içeri girer ve en iyi arkadaşını taklit eder.

Sanırım bu odadaki herkes dün gece benim evimde kimin olduğunu, bu hafta birkaç gece benim evimde kimin olduğunu biliyor, ama garip *bir sessizlik* içinde hareket ediyoruz. Kimse bu konuyu açmaya cesaret edemiyor.

Şimdiye kadar.

"Niyetin nedir, Riley?" Oz masamın önünde durur ve öne doğru eğilir. "En iyi arkadaşım Andi ile biraz fazla zaman geçiriyorsun ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum."

"En iyi arkadaşın mı?" Alex, dizilişi bozarak gözlerini etrafa çevirir. "Oscar, en iyi arkadaşın benim. Beni kenara itmeye çalışma, pislik."

"Andi, karıma evlenme teklif etmeme yardım etti. Geçen hafta çocuklarıma baktı. Oğlumla tartıştığını duydum, *cabron*. Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Sandalyeye yaslanarak, parmaklarımin arasında çevirdiğim kalemi fırlattım ve gözlerine baktım. "Onunla konuşmadım, *culo*. Dee konuştu."

"Dee mi?" Ortaokulda çocuklar gibi dik duruyor, tıpkı eskiden kafamdaki şapkayı düşürüp arkadaşlarına hava atarken çıkardıkları "ooooh" sesleri gibi. Sürekli annenle takılıyorsan popüler olmak zor. "Ona Dee mi diyorsun?" Alex'e dönüyor. "Ona Dee diyor!" Gözleri tekrar bana dönüyor. "Hak iddia mı ediyorsun Cruz? Bilmiyorum biliyor musun ama ben *aileme* göz kulak olurum ve sen benim alanıma giriyorsun."

"Hayır." Onun gösterişinden rahatsız olmamış gibi ellerimi başımın arkasına kaldırıyorum. "O benim arkadaşım, çok güzel ve aynı zamanda yetişkin bir kadın, senin onun için devreye girmen gerekmiyor."

"Ooooh!" *Evet. İşte bu.* "Yani onun için devreye giriyorsun? Siktir git, Rook. Bugün işe bandajlarımı bile getirmedim. Spar yapmak ister misin? Kazanan kızı alır, kaybeden üç ay boyunca tankları temizler."

"Hayır." Tekrar öne doğru eğilip Hayes dosyalarını üst üste koyarak gözlerimi yere indirdim. "İşimden başka bir şey yapmak istemiyorum. Yine de teşekkürler."

"Benny'yi çağırmamı ister misin? Bu iş hallolmadan önce seninle bir kez olsun konuşmak isteyecektir. Henüz bir genç ama cesurdur ve polisleri saldırmayı sever."

"Hayır." Ayağa kalkarak Oscar Franks ile aynı seviyeye geldim. Burada kimin kıdemsiz olduğu umurunda değil; ikimiz de yetişkin erkekleriz ve ikimiz de diğeri kendi cesaretinin fazlasıyla büyük olduğunu düşündüğünde kendimizi savunma yeteneğine sahibiz. "Çalışmak dışında hiçbir şey yapmak istemiyorum. O benim arkadaşım. O senin ailen. Ayrıca şu anda *çok* uzaklarda uçuyor, o yüzden geri çekil ve yoluna devam et. Ben buraya çalışmaya geldim, bir kız için kavga etmeye değil."

"Tamam." Alex, Oz'un önüne geçer ve onu geri iter. "Balayından yeni döndün, Franks. Daha sakın olmalısın. Siz çocukların biraz uzaklaşmaya ihtiyacınız var, bu yüzden bir saat boyunca Main Street'te devriye gezmenizi istiyorum."

"Devriye mi?" Oz en iyi arkadaşının göğsüne çarpar. "Devriye mi? Ne lan bu? Ben senin çaylak değilim!"

"Bu, siktir git demek, *pislik*. Sakinleş. Cruz, oturabilir ve işine devam edebilirsin. Başın belada değil."

"Orospu çocuğu! Kız kardeşine sarkıntılık eden adama silah çekiyorsun, ama benimkine dokunan olursa devriyeye gönderilen ben oluyorum?"

"Onlar otuz yaşında, Oz. Bu, Britt ve Luc'un üniversitede takılmasından çok farklı bir şey."

"Siktir git buradan!" Oz topuklarını döndürür ve bu konuşmadan beklediğimden çok daha fazla öfkeyle uzaklaşır. "Şef konuştu," der sertçe. "Ve bir kez daha, bu çifte standart. Bravo, X. Senin özel gücün, her lanet konuşmayı kendi lehine çevirme yeteneğin."

"Evet, o benim, şimdi çekil." Kolunu sokağın yönüne doğru uzattı. "Git, yoksa yılın geri kalanında geceleri çalışacaksın. Sen yeni evlisin, inan bana, bunu istemezsin. Cruz, rıhtıma yeni bir teslimat geldi. Onu depoya götürmeni, istiflemeni ve saymanı istiyorum. Envanter çıkarmamız gerekiyor ve yanlış saymaman çok önemli. Bu iş yirmi dakikanı alır, o zamana kadar Franks gözümün önünden kaybolur ve sen de içeri girip yaptığın işe devam edebilirsin."

"Evet." Oz halının üzerinde turlar atarken, ben de beyzbol şapkamı alıp kafama takıyorum. "Sonra dönerim."

Üstlerim tartışırken ben cep telefonumu cebime koyup uzaklaşıyorum, ama durup dinlemiyorum. Oz, "*ailesi*" için yapması gerekeni yapıyor, Dee'nin zarar görmemesini sağlıyor. Eğer hayatına giren her erkeğe bu kadar dikkat ederse, o zaman ben de bu kadar endişelenmeme gerek kalmaz.

Karanlık garaja girip elimi ışık düğmesine kaydırduğımda, ışıklar yanıp sönerken cebimden telefonumu çıkarıp mesajlarıma bakmak için kilidini açıyorum.

Andi'nin ismini açıp hızlıca bir mesaj yazdım: *İş yerindeyim. İyi uçuşlar. Bu gece Oz'dan kötü telefonlar almaya hazır ol, bizim hakkımızda her şeyi biliyor.*

Telefonumu tekrar cebime koyup, kız izci kurabiyelerinin bulunduğu duvara bakıp güldüm. *Kim bu elli kutuyu sipariş etti ki?*

Oz'u tekrar görmek istemediğim için bir saatten fazla rıhtımda kaldım, sonra istasyonun ev yapımı spor salonuna geçtim ve bir saat daha çalıştım. En başından beri buraya değil, Rollin On spor salonuna gitmeliydim, ama şimdi gidemem, yoksa çocuklar beni korkuttuklarını düşünürler. Bu yüzden Alex'in burayı donattığı aletlerle çalışıyorum ve yine de duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem gerekecek kadar terliyorum.

Saat üçü gösterirken soyunma odasından çıkıyorum ve duvarın yanında bekleyen Oz'un pişmanlık dolu gülümsemesi ve gerginlikten parmak eklemlerini ovuşturması dikkatimi çekiyor.

Boş salonu baştan aşağı süzdükten sonra tekrar ona döndüm.

"Ne?" "Aptalca davrandığım için özür dilerim. Kötü şeyler söylediğim için özür dilerim."

Tavana bakar ve iç çeker. "Umarım benim kötü davranışımı affedebilirsin."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu sana kim söyledi?"

"Andi'nin uçağı indi." Gözleri tekrar bana döner. "*Sözde*, senden benim pek de iyi bir ruh halinde olmadığımı *ima eden* bir mesaj almış, o da Lindsy'yi aramış. Lindsy beni aradı ve pislik olduğum için beni parçaladı. Şimdi özür dilemem ve sanki

Ciddiyim, yoksa Lindsay beni gece vardiyasına gönüllü olarak yazacak. Sinirli bir şekilde şapkasını yeniden takar. "Ben yeni evliyim Cruz. Ondan ayrılmak istemiyorum, bu da şimdilik sana dokunulmazlık kazandıracak demek."

"Şimdilik mi?"

Gülümser. "Şimdilik. Ama Andi'ye zarar verirsen, serbest kalırım ve söz veriyorum, kolaylık göstermeyeceğim."

Kıkırdayarak öne çıkıp elimi uzattım. "Ateşkes mi? Ona zarar vermeyeceğim. O zaten gitti ve başka insanlarla çıkmak isteyen de kendisi."

Burnunu kırıştırır. "Gerçekten mi? Buna katlanıyor musun?"

"Seçme şansım yok. Biz sadece birkaç kez birlikte olmuş arkadaşız. Onun orada değil de burada yaşamasını istemem hiç önemli değil."

Elimi kabul edip sıkıyor. "Kalbini mi kırdı, Rook? O öyle bir tip, seni uyarmalıyım."

"Evet, şey... neyse ne. O gitti ve sen de güvenli bir şekilde indiğini söyledin. Ona bana mesaj atmasını söyledim ama atmadı, bu da her şeyi açıklıyor sanırım."

"Cesaretini kaybetme, evlat." Omzuma bir şaplak atıp beni koridordan geçirir. "Bu Conner kadınları huysuzdur, bu yüzden onları aşık etmek için kurnaz davranmalısın. Ağını ör ve onları içine çek, sonra kafalarını ye ve dışarı çıkmalarına izin verme."

Beni ofise doğru iterken gülüyorum. "Ağ ör, onu içine çek, kafasını ye... Gerçekten mi? Çok uzun zaman önce, ona dokunmama bile izin verilmiyordu."

"O, senin bebek yüzlü bir genç olduğunu ve onun da ağ yöneticisi olduğunu hatırlamadan önceydi. Ben senin düşmanın değilim, Cruz. Zaten yeterince büyük sorunların var; görünüşe göre onun adı Dee. Ve onu çözdüğünde, Ben'le uğraşman gerekecek. Bulabileceğin tüm arkadaşlara ihtiyacın var."

"Siz pislikler, barıştınız mı?" Alex masasında oturmuş, dudaklarında aptalca bir gülümsemeyle, parmakları arasında Thin Mints çikolataları sıkıştırmış. "Çünkü takımımız içinde kavga etmeyi sevmiyorum. Bazen insanları vurmamız gerekiyor, bazen birbirimizin hayatını kurtarmamız gerekiyor, ve bu işleri karıştırırsanız çok kızarım. Birbirinizi kurtarın, birbirinizi vurmayın."

"Biz iyiyiz." Açım ve makrolarımı kurabiyelere harcamak istemiyorum, öğle yemeği odasına doğru dönüp ona el sallıyorum. "Bizim için endişelenme, X. Biz iyiyiz ve bugün kimse vurulmayacak." Yemekhane kapısını açtım ve Libby Tate'in diğer kapıdan çıkarken gördüm. Gözlerimi kısarak buzdolabını açtım ve öğle yemeğimi aldım. İçimden biliyordum ama başka seçeneğim kalmayana kadar inkar ettim, kapağı açtım ve bağırdım. "Kim benim kahrolası öğle yemeğimi aldı?" Arka kapıya doğru yürüdüm ve öğle yemeğimi çalanı bulmak için kapıyı açtım. *Gitmişti!* Arkanı dönüp, brownie'siz öğle yemeği kutumu elimde ana ofise geri döndüm. "Biri yine benim kahrolası öğle yemeğimi aldı, X! Libby'ydi. Onu arka kapıdan dışarı fırlarken gördüm."

Alex şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. "Yine bir pislik öğle yemeğini mi çaldı?"

"Evet! Libby yaptı. Onu gördüm."

"Anlamadım?" Ofisteki gürültüyü takip eden tek kadın iş arkadaşım ellerini beline koyar. "Bu suçlamayı tekrarla Rook! Sonra öne çık ve dayaklarını ye."

"Öğle yemeği hırsızı sensin! Sen sürekli yemeğimi çaldığın için ben aç kalıyorum!"

"Öğle yemeği hırsızı mı? Delirdin mi sen? Ben hiçbir şey almadım."

Kafamı sallayıp, sallanan kollarımın yardımcı olacağını düşünerek işaret ediyorum. "X ve ben tüm ekibi yönettik. Öğle yemeğim her kaybolduğunda vardiyada olan *tek* kişi sensin. Şuna bak! Dee bana brownie yapmıştı, şimdi yok olmuş!" Bunun kalbimi ne kadar acıttığı inanılmaz. Dün gece tepsiye dokunmadık. Tavuğumuzu, salatamızı yedik, şarabımızı içtik, sonra birbirimizi yedik. Bugün için taze bir dilim kestim, parmaklarımı yaladım ve ne kadar lezzetli olduğuna neredeyse inleyecektim. "O brownie'yi saklıyordum! Onu saklıyordum, çünkü o gitti."

"Ben almadım!" Alex'i işaret ediyor. "Söyle ona, X. Ben almadım!"

O çikolata kaplı ellerini kaldırıp kurabiyesini yutarken etrafımızdaki telefonlar çalmaya başladı. "Ben bu işe karışmıyorum. Siz çocuklar bu sorunu kendi aranızda çözmelisiniz, sonra da aptal gibi davranmayı bırakmalısınız. Burası iş yeri, kum havuzu değil, ben de sizin patronunuzum, babanız değil."

"O benim brownie'mi aldı, Şef! Onu saklıyordum. Bu konuda bir şeyler yapabilirsin."

"Ben almadım!" diye bağırdı. "Hiçbir şey almadım. Senin berbat keklerini istemiyorum Cruz. Kendi öğle yemeğimi getiriyorum."

Alex kıkırdar ve ambalajdan bir kurabiye daha çıkarır. "*Berbat kekler, Cruz.* Tartışmalarda aliterasyonu severim. Üstün zekanın işaretidir. Karıncalar, timsahlar, elmalar, pislikler." Bir kurabiyeyi ağzına tikiştirir. "Yarasalar, toplar, bumerang, brontosaurus, orospular." Nefesini tutar. "Orospular olmaz! Bu çok kaba oldu. Çok üzgünüm, Tate. Sen de erkeklerden birisin, bir setin olsa bile..." Gözleri büyür. "Ve bir... yerine bir..."

Libby bir adım öne doğru ilerler ve daralmış gözlerle patronumuzu inceler. Telefonlar çalmaya devam eder ve biri Oz'un elinin hemen yanında olmasına rağmen, çalmaya devam eder.

"Şef?" Libby masasından iki metre uzaklıkta durur ve başını yana eğirir. "İyi misin?"

Ağzını kapatıp kıkırdar. Karnı sallanana kadar kıkırdar. "Senin göğüslerinden bahsetmek istemedim, Lib. Hey millet! Jules hamile olduğu için göğüslerinin *patlayacağını* fark ettiniz mi?" Göğsünü avuçlayarak çift çene oluşturur ve kendini kontrol eder. "Göğüsleri kocaman olacak!" Bir kurabiye daha kapar ve gömleğine kırıntılar sıçrayana kadar ağzına tikiştirir. "Karım hamile, çocuklar, belki aşağısı parçalanacak, ama yukarısı devasa kavunlar olacak."

"Cruz!" Genç resepsiyonistimiz köşeden başını uzatır. "Dördüncü hat. Andi Conner."

Gözlerim Oz'unkilerle buluşur. Yavaş çekim bir film gibi, aynı anda hareket eder ve telefona atlarız. Masamın üzerinden uçarak, evrakları ve kırtasiye malzemelerini duvara fırlatırken, Oz koluma düşer ve onu masamın sert ahşap kısmına sıkıştırır. Sağ elimle ahizeyi kapıp kafamın yan tarafına vuruyorum, beynimde çanlar çalıyor. "Ah, lanet olsun! Ne? Dee? Merhaba, ne?"

"Riley?" Alex'in kahkahaları bile, onun sesini duyduğumda kalbimin attığı nefesleri bastıramıyor. "İyi misin?"

"Evet, bekle." Dönüp Oz'u itiyorum, o da masasından sıçrayıp Alex'in masasına çarpıyor. Kızarmış yüzüyle, kız gibi kıkırdayan Alex sandalyesinde oturup gömleğinde kurabiye kırıntıları varken olan biteni izliyor.

"Selam, Dee." Onların dinlemesini engelleyecekmiş gibi arkayı dönerim. "Geri döndüm. Güvenli bir şekilde vardın mı?"

"Evet. Az önce havaalanından çıktım. Bagajlarımı almak için beklemek zorunda kaldım. Yemin ederim, bir kez olsun bagajlarımın önce indirilmesi için kime göğüslerimi göstermem gerekiyor?"

"Kimseye." Masamın etrafında dolaşıp, odadaki aptallara sırtımı dönerek oturdum. "Ben... şey... arayacağından emin değildim. Bıraktığını sandım."

"Sana söylemiştim. Dinle, Oz ile her şey yolunda mı? Mesaj attın ve onun pislik gibi davrandığını söyledin. Sonra Lindsay ile konuştum, o da Oz ile konuşacağını söyledi, bu da Oz'un muhtemelen seninle çoktan konuşmuş olduğu anlamına geliyor."

"Evet, ah, bekle."

Alex sandalyesinden düşüp yere çarptığında telefonu bıraktım. Yüzünde gözyaşları akan Oz, en iyi arkadaşının üzerine eğilip kahkahalar attı. "O kurabiyelere esrar mı koydun, X? Senin neyin var lan?"

"Çok acıkmışım." Alex kıkırdayarak masasına bir elini vurur ve neredeyse boşalmış kurabiye tepsisini aşağı çeker. Onları göğsüne çekip yere uzanarak yer. "Esrarlı kekleri yediğimiz günü hatırlıyor musun, Oz? O gün hayatımın en komik günüydü belki de."

"Evet." Her zaman kaygısız ve aptal olan Oz, muhtemelen kafası güzel olan patronuyla tartışmaz. Sadece bir paket kurabiye daha alır ve yere uzanır.

Onları yenemiyorsan, onlara katıl.

"Riley? Riley? Riley? Riley? Riley?" Andi'nin tiz sesi bacağımın yanındaki telefondan yankılanıyor. "Riley!"

"Evet?" Telefonu tekrar kaldırıyorum. "Şu an uygun bir zaman değil, Dee. Bütün istasyonum dağılıyor. Alex kafası güzel olabilir, Oz bacaklarına işiyor, Libby öğle yemeklerini çalıyor ve... şey..." Kafamı sallıyorum. "Bütün bunlar hakkında ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Senin aptal ögle yemeğini çalmadım." Libby kafamın arkasına vurur ve burnum tahtaya çarpmadan önce kendimi tutmak zorunda kalana kadar beni öne iter. "Senin ögle yemeğini hiç çalmadım, ama bu davayı çözemezsen, rozetini hak etmiyorsun."

"Riley!" Andi yine bağırır. "Brownileri iş yerine mi götürdün? Delirdin mi sen? Beni tutuklatmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne? Hayır! Ne?"

"Esrarlı kekler evde yenir, aptal! Polis şefine yedirilmez."

"Esrarlı kek mi?" Ve sonra anladım. "Esrarlı kek mi yaptın? Andrea! Kahretsin."

Oz yerde gülerek kakhaha atıyor. "Sanırım ögle yemeğini çalanı bulduk. Hiç şüphelenmemiş olmana inanamıyorum; X bu istasyondaki en sinsi piç kurusu."

RİLEY

EVİM HİÇ BU KADAR YALNIZ OLMAMIŞTI

Telefonum sessiz. Dee eve gittikten sonra bütün hafta boyunca ürkütücü bir sessizlik hakim. Ondan garip mesajlar alıyorum; Mia bir kaltak, Timmy çok komik, Steve – *Steve de kim lan?* – ona asılıyor. Ama gece geç saatlerde telefon aramaları, günaydın mesajları ve söz verdiği gibi telefon seksi yok.

Andrea Conner kendi dünyasına geri döndü ve ben de kalbimin ona bağlanmadığını ve ona yatırım yapmadığımı iddia ederek kendi hayatımı yaşıyorum.

Annem kendini daha iyi hissediyor ve kimse sorduğunda, benim çorbamın mucizevi ve gökkuşağı osuruğu gibi olduğunu söylüyor. Öğle yemeğim her gün koyduğum yerde duruyor, çünkü çok dürüst olduğu için hırsız olamayacağını düşündüğümüz patronumuzun hırsız olduğunu ve yaptıklarından hiç pişman olmadığını öğrendik. Ve cep telefonumda Özel Ajan'dan gelen hiçbir arama yok.

Kane Bishop sessiz. Eric

DeWhit sessiz.

Ve Jay Bishop pek iyi değil.

Bir günün daha sonunda evimin kapısından içeri giriyorum ve anahtarlarımı şapka rafımın altındaki sehpaye bırakıyorum. Ninja her zamanki gibi kapıda beni karşılamıyor; beslenmekle ve şımartılmakla meşgul. "Merhaba?"

"Evet." Misafirimin tek verdiği cevap bir homurtu. Bir homurtu ve kanepeme oturmaya çalışırken çıkardığı inlemeler. "Hoş geldin sevgilim. Geleceğini bilseydim, burnuma pudra sürerdim."

"Evet." Gözlerimi devirerek oturma odasına giriyorum ve onun bıraktığı pislik ve ter kokusunu görmezden geliyorum. Jay Bishop zorlu bir detoks sürecinden geçiyor. Kokain, alkol, nikotin ve kim bilir başka neler bağımlısı

bağımlı olan Jay, Andi'nin uçup gittiği geceden beri benim evimde kalıyor, ölmemeye çalışıyor ama elleri titrediği her gün beynine bir kurşun sıkmam için bana yalvarıyor. Rehabilitasyon merkezine gitmek istemiyor. Kardeşiyle paylaştığı eve geri dönmek istemiyor.

Ölmek istiyor ya da tamamen iyileşmek istiyor; onun için ortası yok.

Bu yüzden orta yolu zorluyorum. Gece yarısı kapımı çaldığında onu içeri aldım, yedek yatak odasında uyumayı reddettiğinde battaniyeleri oturma odasına getirdim, yoksunluk belirtileriyle başa çıkmasına yardım ettim, gerektiğinde dilini boğazından çıkardım ve topluma yeniden katılmaya hazır olana kadar evimden özel brownileri, ibuprofenleri, alkolü ve silahları kaldırdım.

Ve tüm bu süre boyunca onu saklıyorum, çünkü patronum kapımı çalarsa, başım büyük belaya girer.

"Nasılsın Jay? Aileni aramaya hazır mısın? Kardeşinin endişelendiğini biliyorum."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Kanepede öne doğru eğilerek, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. 1,95 metre boyunda, geniş omuzlu ve kaslı Jay Bishop gülümsemeye çalıştı, ama yüzünde daha çok bir grimasa benzeyen bir ifade belirdi. "Çünkü bu beni kırıyor. Biz kardeş gibiydik sanıyordum." Gözlerini kaldırdı. "Sigaran var mı?"

"Hayır. Bugün nasıl geçti? Yemek yedin mi?"

Omuz silken, bacaklarının arasından sıyrılan Ninja'nın sırtını kaşır. "Aç değildim. Yapacak işlerim vardı."

"Jay, lanet olsun dostum. Bir şeyler yemelisin." Mutfağa dönüp buzdolabına giderek mucizevi çorbayı hazırlıyorum. Ninja, beni takip ederek koşarak gelirken tasmaşı şingirdar ve biz odadan çıkınca Jay acı dolu bir homurtuyla kanepeye geri yığılır. "Başka seçenekler de var dostum." Buzdolabından bir kutu tavuk çorbası çıkarıp mikrodalgaya atıyorum. "Kanepemde kusma kovaıyla oturmak tek seçenek değil. Seni, işini bilen insanların olduğu bir rehabilitasyon merkezine gönderebilirim. Orada sana düzgün bir şekilde iyileşmene yardımcı olabilirler."

"Gidemem. Çok işim var ve kardeşimi yalnız bırakamam."

"Sen de onunla birlikte değilsin, aptal. Sen benim evimdesin, o ise kendi dairesinde."

"Sarışın kızla birlikte. Güvende." Burnunu çeker. "Kız çok ateşli ve birbirlerini seviyorlar, bu yüzden birbirlerini koruyacaklar."

"Nerede olduğunu nereden biliyorsun?" Odalar arasındaki kapıya doğru yürüdüm ve durdum. Jay bacaklarını genişçe açmış, başını kanepenin arkasına dayamış yatıyordu. Tavana bakarak esnedi ve yumruklarını sıktı. "Nerede olduğunu nereden biliyorsun? Dışarı çıktın mı?"

"Evet. İyi olduğundan emin olmak istedim ve kontrol etmem gereken bir ipucu aldım. Bugün meşguldüm."

"Neden onu aramıyorsun?"

Omuzlarını silkiyor.

"Endişelenir."

Gözlerimi devirdim. "Evet, çünkü kaybolman onu endişelendirmez." Mikrodalga çaldığında mutfığa döndüm. "O seni arıyor ve sen onu endişelendiriyorsun."

"Birazdan onu ararım, söz veriyorum."

Yalancı. Günlerdir bunu söylüyor.

"Anneni de ziyaret ettim." Bu söz, mikroalgadan çorbayı çıkarmak üzereyken beni durdurur. Jay'in kendini yakmaması için kabı bir el havlusunun üzerine bırakıp, bir kaşık alıp geri çekilirim. "O çok tatlı ve benim deli gibi davranmamı yargılamıyor."

"Al." Yemeğini küçük masaya koydum. "Annem kimseyi yargılamaz."

"Hiç mi?"

"Hayır. Asla. Senin ziyaretinden hoşlanırdı."

İnleyerek öne doğru eğilir ve buharlı çorbaya sanki matematik denkleymiş gibi bakar. "Onun odasında oturmuş, midem bulanıyor ve bir vuruş için can atıyordum. Beni hiç tanı mıydı, ama bana Riley'nin arkadaşı olduğumu ve bu yüzden onunla oturabileceğimi söyledi."

"O en iyisi." Kaşığı tekrar alıp parmaklarını açıyorum. Parmakları sertleşmiş ve mürekkeple kaplı. Tıpkı kardeşi gibi, kulaklarından ayak parmaklarına kadar dövme, ama ölümcül bir kulübün üyesi gibi görünmeye çalışan bu adamlar, silahları ve rozetleri olan çocuklardan, kardeşlerden başka bir şey değiller.

Jay'in gözleri uykusuzluktan morarmış, yanakları açlıktan çökmüş. Abel Hayes genç bir adamı mahvetmiş ve

genç bir vücuda verdiği zararı görmek beni üzüyor.

Jay'in neden kardeşinin yanına gitmediğini biliyorum; çünkü bu acı veriyor.

Onu bu şekilde görmemi *istemiyor*. Kardeşinin görmesine asla izin vermez.

"Annem bugün konuştu mu? Nasıl olduğunu söyledi mi?"

Öne eğilerek çorbanın üzerine eğildi ve titrek bir nefes aldı. "Fazla bir şey yok. Annen çılgın bir hayat yaşadı Cruz, çünkü ben penceresinden içeri girdim ve o hiç aldırış etmedi. Dışarıda altı yüz kardeşin olmadığına emin misin? Çünkü bir haydutun penceresinden içeri girmesine izin verip de çığlık atmayan bir kadın ancak çılgın bir kadın olabilir."

"Hayır, ve annem hakkında böyle konuşma, pislik."

Sonunda gülümser ve kaşığını çorbaya daldırır. "Benim içeri girerken beni izledi, sonra yatağının kenarını okşadı ve senin arkadaşın olup olmadığını sordu."

Kaşığı dudaklarına götürdüğünde midem biraz rahatladı. O iyi olacak ve kardeşiyle tekrar yüzleşecek kadar cesur olduğunda, onu oradan çıkaracaklar. Jay'in bir kase çorba ve uyuyacak bir kanepeden daha fazlasına ihtiyacı var. "Ne dedin?"

"Sana hayır dedim, çünkü köpek boku kadar çirkin ve üstüne üstlük pislüğün tekisin. Ama onu tanıdığımı söyledim."

"Yeterince iyi mi dedi?"

Kıkırdar. "Yeterince iyi dedi. Bana bir bardak su ve bir kucaklaşma teklif etti." Gözleri benimkilerle buluşur. "Beni kucakladı dostum. Beni tanı mıyordu, ama beni kucakladı ve yakında daha iyi hissedeceğimi söyledi."

"Annemi seviyorum." Onun yanındaki kirli kanepede otururken, onu tekrar çorbaya doğru itiyorum. "O iyi biridir."

"Evinde değil de o yerde olması çok üzücü. O bir evi hak ediyor, *bir* bakım evini değil."

Omuz silkiyorum ve onun bir kaşık daha ağzına götürmesini izliyorum. "Çalışmam gerekiyor ve şu anda benim verebileceğimden daha fazla bakıma ihtiyacı var. Gece vardiyasında olmadığım günlerde çoğu zaman yanına gidip onunla vakit geçiriyorum ve Alex onun durumunu biliyor, bu yüzden fazla mesai ve benzeri konularda sorun çıkarmıyor."

"Yarın onu tekrar ziyaret edeceğim. O da izin verdi."

"Eminim hoşuna gider." Ayağa kalkıp mutfaktaki ekmek kutusuna doğru yürüdüm ve bir dilim çıkardım. Yanından geçerken tereyağını aldım ve Jay'in kemiklerine biraz yağ eklemek için üzerine sürdüm. "Arkadaşlarını ne zaman arayacaksın?"

Omuz silkiyor, çorbasının yanına koyduğum tabağı izliyor ama eline almıyor. "Bazı arkadaşlarımla konuşuyorum. Ace hayatta olduğumu biliyor. Ama Kane'e dönmeden önce iyileşmem lazım. Bu kadar kötü olduğumu öğrenirse kalbi kırılır." Gözleri benimkilere bakıyor. "Bu kadar kötüleşmesine izin vermemeliydim."

"Yani planın gizlice detoks yapıp bu olay hiç olmamış gibi davranmak mı?"

"Evet." Kaşığı dudaklarına götürdü. "O kadar da kötü değil. Bağımlı falan değilim, Abel bize kötü bir parti vermiş, ben de vücudumdan atmam lazım, sonra her şey bitecek."

Bağımlılık tarihindeki tüm bağımlılar böyle der.

"O zaman Infernos'tan ayrılmak isteyeceksin?"

"O kadar basit değil. Önce halletmem gereken işler var, çünkü bu Hayes'ten, benden, Kane'den veya Cap'ten daha öte bir şey. Ama işleri hallettikten sonra, tamamen bırakabilirim. Artık işimi pek sevmiyorum. Berbat, tehlikeli ve çalışma saatleri de berbat. Ayrıca yasaklanmış maddelere ve kiminle vakit geçirdiklerine pek önem vermeyen kadınlara karşı bir eğilimim var gibi görünüyor." Omuzları düşer. "Buradan ayrılıp annen gibi bir kızla evlenmeliyim."

Gülüyorum. "Sırf sarılmak için annemle evlenmek istersen, hayalarını keserim."

"İstersen bana baba diyebilirsin." Boğazından sert bir kahkaha yükselir. Çok fazla sigara. Çok fazla uyuşturucu. İş yerinde çok fazla zorlu gece. "Annenle evlenirsem, üvey baban olacağım ve bu konuda bana karşı gelmeni istemiyorum, duydun mu?"

Eğer bu kadar hasta olmasaydı, pislik olduğu için kışını tekmelerdim, ama bunu yapamıyorum. Şakaları fısıltıdan biraz daha yüksek ve elleri o kadar titriyor ki, çorba kaşığından düşüyor. "Sana boktan diyeceğim, ama arkadaş olabiliriz, yarın annem sorduğunda, evet, Riley benim arkadaşım diyebilirsin."

"Tamam..." Kaşığı dudaklarına götürürken çorbanın yarısını döküyor. "Yarın ona söylerim. Sence beni hatırlar mı?"

Omuz silkiyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Cep telefonum cebimde titriyor. Bacağımı uzatıp elimi cebime sokarak telefonu çıkarıyorum. Andi'nin adı ekrana geldiğinde kalbim bir an hızla atıyor ve gülümsüyorum. Parmağımı ekran üzerinde kaydırıp kanepeye geri oturuyorum. "Selam, Dee."

"Merhaba, *memur bey*. Sanırım biri beni öldürmeye çalışıyor."

"Dee..." Kesinlikle tehlikede değil. "Bu departman tarafından sağlanan bir cep telefonu, Dee. Bu resmi bir hat, yani gerçek bir rapor yazmamı istemiyorsan böyle şeyler söyleyemezsin."

O da homurdanıyor. "Peki. Ne yapıyorsun yakışıklı? İşten yeni çıktım ve lobotomiye ihtiyacım var. Bir fikrin var mı?"

"Hayır, bunu yapma. Seni özlerim. Ben de işten çıktım." Öne eğilip çorbayı biraz daha yaklaştırarak Jay'e dikkatimi verdiğimi hatırlatırım. İç çekerek kaşığı çorbaya batırır. "On dakika önce geldim."

"Yalnız mısın? Çünkü benim pil ile çalışan Riley'im burada ve seni özlemiştim."

"Yalnız değilim." Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslayarak, Jay için on dakika boyunca kör ve sağır olmasını diliyorum. "Üzgünüm. Burada yemek yiyen bir arkadaşım var, bu yüzden... o konu hakkında konuşamayız."

Yanımda kıkırdayarak bir kaşık daha ağzına götürdü. "Ugh! Bu çok saçma, Riley Cruz. Bir kız faresini çift tıklamak istiyor, ama ona dildosunun adını verdiği adam oynamak istemiyor."

"Onu duyabiliyorum," Jay kıkırdar. "Eğlenceli bir kız."

"O benim başımın belası. Lanet çorbanı ye ve kulaklarını kapat."

"Oh, hey Riley'nin arkadaşı! Riley, adı ne? Seksi mi? Beni hoparlöre al. Hayır! FaceTime yapalım."

"Adı hayır, ayrıca hayır. Ne istiyorsun, Dee? Bütün hafta senden haber almadım. Seni çok özledim. Şimdi burada oturmuş başka bir adamın çorba içmesini izliyorum. Beni bu hale getirdiğini görüyor musun?"

"Beni arayabilirdin, biliyorsun! Her zaman benim sana gelmemi istiyorsun, bu yüzden telefonun başında oturup

sen aramıyorsun."

"Beni aramamı mı istedin?" Kalbim göğsümde ritmik bir şekilde hızla atıyor. "Sana zaman tanıyıp senin aramanı bekliyordum. Ayrılan sendin, bu yüzden kararı sana bıraktım."

"Saçmalık." Kıkırdar. "Kendime güvenen biri gibi göründüğümü biliyorum, çünkü çok komiğim falan, ama her kız aranıp güzel olduğunu duymak ister. Beni her zaman sana gelmek zorunda bırakma."

"Tamam." Bir şekilde, şakalarımız bir anda ciddileşti. "Seni sonra ararım, söz veriyorum."

"Nope eve gittiğinde mi?"

"Evet." O benim kanepemde uyurken, ben yatakta tek başıma yatarken. "Bu gece seni arayacağım, söz veriyorum. O zaman diğer konuyu konuşabiliriz. Bana haftanı anlatır mısın? Senden haber almadım, ne olduğunu hiç bilmiyorum."

"Pazartesi döndüm ve Mia ile yüz yüze geldim. Hâlâ bir kaltak ama bana ihtiyacı var, bu yüzden ona siktirip gitmesini söyledim."

"Gerçekten öyle demedin, değil mi?"

Kıkırdadı. "Hayır, ama öyle düşündüm. Para akışını sürdürmem için bana ihtiyacı olabilir, ama burası onun kliniği ve benim de karnımı doyurması için ona ihtiyacım var. Bu yüzden ikimiz de üstünlük sağladığımızı iddia ediyoruz ve aynı anda yemekhaneden uzak duruyoruz. Timmy yeni bacağını aldı!"

"Öyle mi? Seni henüz kaçırmadı mı?"

"Henüz değil, ama klinikte yeni makine parçalarına alışmaya çalışıyor. Bir hafta kadar sonra geri dönecek."

"Uzakta olmasına rağmen seni aradı mı?" "Evet."

"O onu sikmek istiyor," diye homurdanır Jay. Ben başımı sallarım.

"Ben de öyle dedim."

"Hey!" diye bağırır kız. "Adam yetmiş yaşında!"

Jay omuz silkiyor ve kanepeye yaslanıyor. "Adamın hala bir penisi var, kız da seksi, onu sikmek istiyor."

"O evli!"

Gülümseyerek gözlerini kapatır ve genişlemiş karnına elini koyar.

"Adam yaşlı ve evli, ama hala bir penisi var. Eminim

haklıyım ve sen izin verirsen, o da senin bembeyaz kıcını sikmek için şehre gider."

"Kapa çeneni, yabancı. Lanet çorbanı ye! Riley, evindeki bu yabancı kıcımın beyaz olduğunu nereden biliyor?"

"Çünkü o, bağımlılık yapıcı bir kişiliğe ve kötü bir DEHB vakasına sahip bir polis. Odaklanması gereken şey dışında her şeye çok fazla dikkat ediyor, ama onun için endişelenme, sana bir tehdit oluşturmuyor. Bu gece buraya geri dön, iniş yapmadan önce onun gitmesini sağlayacağım."

"Lanet olası sadakat yok," diye homurdanır Jay. "Kız uçuyor ve her yer siklerle dolup taşıyor. Bir adam huzur içinde ölemez mi?"

"Dee şehre geri dönüyorsa olmaz."

"Bu hafta sonu gelemem, üzgünüm." Daha sessiz bir sesle, kanepesinde rahatlamış gibi bir iç çekişi var. "Oturma odamda tek başımayım, Riley." Uzun bir dakika sessizliği bozmuyor. "Evimi tarif etmemi ister misin? Sanki benimle birlikteymişsin gibi hissedebilirsin."

"Tabii." Eğer o *kadar* sıkılmışsa, ben de ona yardımcı olayım. "Bütün gece konuşabilirim, Dee. Bana her şeyi anlat."

"Gözlerini kapat."

"Tamam." Ayaklarımı sehpaye kaldırıp Jay'e baktım. Nefesi düzelmiş ve gözleri kapanmıştı. "Kapattım."

"Bir yatak odam var, oturma odası ve mutfak tek bir oda."

"Tamam."

"Küçük bir kutu televizyonum var, çünkü televizyonu pek sevmiyorum ve paramı konser biletlerine ve Lindsy'yi ve bebeklerimi görmek için uçak biletlerine harcamayı tercih ediyorum."

"En son hangi konsere gittin?"

"Hmm... Red Hot Chili Peppers olabilir. Ve buzdolabımda gelecek ayki Anne-Marie konseri için biletlerim var. Acaba Ed Sheeran da onunla birlikte o şarkıyı söylemeye gelecek mi?"

Jay sağımda uyumaya başlıyor. Yemeğimin sadece onda birini yedi, ekmeği hiç yemedi, ama dün yediğinden daha fazla yedi ve cildi eskisi kadar solgun değil, o yüzden umursamıyorum. İyileşecek, emekli olup normal bir iş bulacak, sonra geçen hafta sonu olduğu gibi aşırı dozda uyuşturucu

"Bilmiyorum, ama belki Ed şu anda başka bir yerde turneye çıkmıştır. Muhtemelen zamanı olmayacaktır."

O içini çeker. "Bundan korkuyordum, ama kim bilir, konser bitene kadar pes etmeyeceğim. Anne-Marie'nin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Kıkırdar. "Neyse. Televizyonum var ama kanal yok. Buzdolabı kanepemden sadece üç metre uzakta, çünkü dairem çok küçük, ama o kadar da kötü değil. Daha az adım atmam gerekiyor."

"Kullanışlı."

"Değil mi?" O gülüyor. "Sadece bir yatak odası var, ama bu Lindsay ve çocukların yıllardır benimle paylaştığı daireyle aynı. Çok dardı."

"Eminim öyledir."

"Başardık," diye nostaljik bir şekilde iç geçiriyor. "Aptal biriyle aynı alanı paylaşmak istemem. Hiçbir ev, ne kadar büyük olursa olsun, yeterli alan olmaz. Ama kuzenim ve bebekleriyle hayatımın geri kalanını bir ayakkabı kutusu kadar küçük bir alanda paylaşabilirim ve bu benim için sorun olmaz."

"Onları kabul ettiğin için çok naziksin."

"Hayır." O inliyor ve bana müstehcen şeyler düşündürüyor, ama gerçekte muhtemelen sadece ayakkabılarını çıkarıyor. "Onun şiddet uygulayan eski sevgilisiyle birlikte olduğu ilk birkaç yılı çok özledim, bu yüzden eve döndüğünde çok mutlu oldum. Yeni bir yatak aldık ve onu oturma odasının köşesine koyduk. Bebekler yatak odasını paylaşıyordu, Lindsay ve ben de oturma odasını paylaşıyorduk. Sorun yoktu. Hey, Nope nerede? Sessizleşti."

Ona bir göz attım ve ağzı açık kalmış haline başımı salladım. "Uyuyakaldı. Kendini pek iyi hissetmiyor, bu yüzden ne zaman isterse uyumasına izin veriyorum."

"O kim?"

"Bir arkadaş." Ayağa kalkıp, cep telefonumu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırıp onu kanepeye yatırıyorum. Üzerine bir battaniye örtüp, ışıkları kapatıyorum ve evimi gece için kapatmak için dolaşmaya başlıyorum. Bulaşık makinesini çalıştırıp, ışıkları kapatıp,

"O bir polis, gerçekten çok iyi bir polis ve arkadaş, ama şu anda hasta, bu yüzden benim evimde kalıyor."

"Onun mikroplarını kapmaktan korkmuyor musun?"

"Hayır." Odama girip kapıyı kapatıyorum. Işığı açmadan odada dolaşırken ayakkabılarımı çıkarıp gömleğimi çıkarıyorum. "Onun hastalığı bulaşıcı değil. Sadece kimse onu kaldırıp çalıştırmadan dinlenebileceği bir yere ihtiyacı var. Genç ve formda, en kötüsünü atlattı bence. Yakında iyileşir."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Riley. Herkes hasta arkadaşını evinde yatırmaz."

"Yıllarca oturma odasında uyuyan kadın böyle diyor."

"Önemli bir şey değildi," diye geçirir. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Tek elimle kemerimi çözüp pantolonumu aşağı indiriyorum. "Yatağa giriyorum. Artık kendini okşamaya başlayabilirsin."

"Oh!" Kıkırdarak hareket ediyor, kıyafetlerinin hışırtısını duyuyorum. "Bunun için daha sonra arayacağını sanmıştım."

"Öyle yapacaktım, çünkü arkadaşım ile ilgileniyordum, ama o artık dışarıda ve kulağımdaki sesin beni çok tahrik ediyor."

"Mmm. Bunu her gece yapmalıyız." Sanki insanların ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi, oyuncağın derin titreşimleri başlar ve telefonumdan duyulur. "Yarın gece beni ara. Ve sonraki gece. Ve ondan sonraki gece." Sonra oyuncağı klitorisine bastırır ve benim sikimi zıplatacak kadar derin bir inilti çıkarır.

"Yarın gece seni arayamam." Yine de gözlerimi kapatıp elimle sikimi okşuyorum. "Yani, arayabilirim. Ama bunu yapamayız. Yarın gece vardiyasına başlıyorum."

"Bu çok saçma," diye inliyor. "Tanrım, bu şey sihirli. Kapatıyorum. Hemen dönerim."

"Bekle, ne?" Gözlerim birden açılır ve siyah ekranlı cep telefonuma bakarım. "Ne oluyor lan?"

Cep telefonum tekrar titremeye başlıyor, ama bu sefer video ile. Parmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum ve çıplak göğüsleri ekranımı doldurduğunda neredeyse boşalıyorum. "Tanrım, lanet olsun, Dee."

Kelimeler yerine, telefonunu yeterince geri çekerek ince gövdesini görebilmemi sağlıyor, parmakları göğsünde kayıyor ve meme uçlarıyla oynamak için duruyor. Kendimi durduramıyorum, sikimi okşuyorum ve o meme ucunu uzatıp çimdiklerken inliyorum. "Çok iyi geliyor, Riley. Keşke sen olsaydın."

"Ben de keşke ben olsaydım." Telefonumu geri çekiyorum, böylece sikimi görebilsin. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Beni ne kadar sertleştiriyorsun, görüyor musun?"

"Siktir," diye inliyor. "Hayal et, Riley." Meme ucunu bırakıp, eli vücudunda aşağı doğru kayıyor ve titreşimli bir oyuncak alıp klitorisine bastırıyor. Vücudu, oyuncak elektrikten yapılmış gibi sarsılıyor. "Onun senin sikin olduğunu hayal et," diye inliyor. "İçime girip çıktığını hayal et. Beni genişlettiğini." Telefonu amına yaklaşıyor, parıldayan ıslaklığı görebiliyorum. "Kendimi parmaklamak istemiyorum, Riley. Senin büyük sikini istiyorum."

"Keşke yapabilsem." Parmaklarını içeri soktuğunda nefesim hızlanır. "Çalışmam lazım. Beş gece çalışıp iki gün izinliyim. Belki o zaman."

"Belki," diye inliyor. "Tanrım." O sesi açtıkça vızıltı daha da yükseliyor ve gövdesi neredeyse havada süzülene kadar yukarı doğru eğiliyor. "Yemin ederim, bir kez girersen patlarım."

"Beni bekle, Dee." Elim sikimi okşayarak beni doruğa yaklaşıyor. "Beni bekle. Aynı anda boşalmak istiyorum."

"Yaklaştım," diye nefes nefese söylüyor. "İki elim de lazım."

"O telefonu bırakma. Telefonu bırakırsan ve seni görmezsem çok kızarım."

"Sadece ihtiyacım olan şey..." Duraklayıp, düşünerek karar verdikten sonra vibratörü bir kenara atar ve gövdesini eğirir. Ben mastürbasyon yapmaya devam ederken, onun solundaki komodine uzandığını izlerim. Bir dildo çıkarır ve sırt üstü yatıp onu vücuduna kaydırduğunda ikimiz de inleriz. Büyük oyuncağın ucunu açıklığının etrafında kaydırarak onu kayganlaştırır ve kaydırmaya hazırlanır. "Acele et, Riley. Yirmi saniyen var."

"Bekle!" Elim daha hızlı hareket eder ve orgazmımı yüzeye çıkarır. "Beni bekle."

"Çok yavaş." Dildo'yu içeri sokar ve vücudu spazm geçirdiğinde çığlık atar. Kalçaları piston gibi hareket eder, göğüsleri zıplar, sonra çığlık atar ve vücudumun onunkıyla birlikte uçuşumun kenarından aşağı atlamasına izin verir. Kapanan gözlerimle mücadele ederim.

gözlerime bakarak, onu benden uzaklaştırmalarına izin vermedim. Şiddetle boşaldım, sıcak meni karnıma, uyluklarıma, yatak örtüsüne sıçradı, sonra o cep telefonunu amına yaklaştırdı ve bana her şeyi gösterdi, bu da orgazmımı yeniden başlattı ve ikinci tur vücudumu ele geçirdi.

Yorgun, nefes nefese ve neredeyse cansız bir halde yatağımda uzanmış, Andi'nin nefes nefese kalmasını izliyorum. Göğsü ağır ağır inip kalkıyor. Elinden oyuncağı düşüyor, sonra benim kadar tembel bir şekilde geriye doğru uzanıyor, tek yapabildiği şey cep telefonunu tutmak. Pembe yanaklı ve çılgın gözlü, gülümsüyor ve kalbimi daha hızlı attırıyor. "Bunu senin olmanı istediğimden daha fazla bilemezsin. Tanrım, bunun sen olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Biliyorum, bebeğim." Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum. "Keşke benim elim değil de senin amın olsaydı, inan bana, *biliyorum*. Şu anda senin sıcak vücuduna yaslanıyor olabilirdim. Göğüslerinde uyuyor olabilirdim. Senin kokunu içime çekiyor olabilirdim." *Cennet*.

"Bunun yerine, karnına boşaldın ve sıcak göğüslerin yok."

"Bu lanet olası bir trajedi." İnleyerek yatağa eğildim ve kirli gömleğimi kullanarak cildimdeki fazlalığı sildim.

Beni incitmekten zevk aldığı için dudaklarını yalar. "Orada olsaydım, senin için onu yalardım."

"Dur," diye inlerim. Bu düşünceyle sikim kalınlaşır. "Bir saat içinde buraya gelemezsen, lütfen dur. Beni arzuyla öldüreceksin."

Dudaklarını bükerek, yatağında yan dönüp yanağını elinin altına koyar. "Uçuş saatler sürer, ayrıca biletim de yok. Yarın çalışmam gerek, görünüşe göre senin de öyle."

"Bu berbat." Gömleğimi yatağımın ucuna attım ve yanıma uzandım. Hayal gücümü kullanırsam, yatakta yan yana uzanmış, birbirimize bakarak seks sonrası büyüünün tadını çıkarıyormuşuz gibi davranabilirim.

Dudaklarını düzleştiren Dee, ekranına bakıyor. "Bu gerçekten berbat. Bu akşam bir randevuya davet edildim." Bunu çok rahat, sanki benim içimi parçalamıyormuş gibi söylüyor. "Geçen yıl sık sık gördüğüm bir adam, bana çıkma teklif etti ve güzel vakit geçireceğimizi söyledi. Peki ben ne yaptım biliyor musun?"

Cevap vermiyorum. Konuşmuyorum, çünkü onun başka erkeklerle çıkması düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Ona hayır dedim, sonra eve geldim ve seni aradım. Çünkü *görünü*şe göre seninle telefon seksi, başka bir erkeğin bana sunabileceği her şeyden daha iyi. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilemezsin."

Onun itirafına dudaklarım seğiriyor, çünkü eve gelip benimle konuşmak için bir erkeğe hayır demesini seviyorum.

"Bu komik değil!" diye bağıır. "*Biz diye* bir şey yok. Sadece kimya, libido, benim tarafımdan iyi esneklik ve diğer erkeklerin siklerinden senin sikini tercih etme gibi sinir bozucu bir eğilim var."

"Üzgün değilim."

"Eminim özür dilemezsin. Belki de seni aramamalıyım," diye düşünür sessizce, aptal romantik kalbimi parçalayarak. "Eğlendik, ama binlerce kilometre uzaktayız. Eğlenceli olduğu sürece eğlenceliydi, anlıyor musun? Ama şimdi eğlenceli değil, çünkü seni elde edemediğimde seni istiyorum." Parlak mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Mutlu bir hayat, *tatmin edici* bir hayat yaşamaya kararlıyım. Elde edemediğim bir şeyi istediğim için acı çeken bir hayat değil."

"Dee..." Bir saniye önce, ateşli ve tutkuluydık, ama bir anda, bana karşı soğuk davranmaya başladı, eşyalarını toplayıp gitmeye hazırды. "Şu anda bu kadar ciddi olmak zorunda değiliz. Bu hafta yaşadığım en iyi seks deneyimini yaşadım ve bu kendimle oldu." En azından bu, dudaklarına isteksiz bir gülümseme getiriyor. "Bunu birkaç hafta sürdürebiliriz, değil mi? Eğlenceli ve ikimiz de başka bir şeye acele etmiyoruz. Sistemimizden çıkıncaya kadar bunu yapalım."

"Ben böyle şeyler yapmam, Riley." Burnunu çekerek, elini burnunun altından siler. "Ben böyle biri değilim."

"Neyi yapmıyorsun? Telefon seksi mi?"

"Özlemek," diye iç çekerek itiraf etti. "Erkekleri özlemiyorum. Cuma gecesi kanepemde oturup sahip olamayacağım bir erkeği özlemiyorum, özellikle de başka bir erkek iyi bir alternatif sunmuşken. Penis penistir, değil mi? O benim dildomdan daha iyi hissettirirdi."

Onun bu kolay reddi beni öfkelenendirir. Ben burada her gün onu düşünüyorum, ama o bunu çok kolayca bir kenara atıyor. "Mesele onun penisi ya da benimki değil. Mesele aramızdaki kimya,

burada *bir şeyler* olduğu gerçeği ve bunu çözene kadar hiçbir yere gitmeyeceksin."

Gözleri meydan okurcasına parlıyor. Sıcak. Soğuk. Sıcak. Soğuk. "Nereye istersem oraya giderim, Riley. Ne zaman istersem. Kiminle istersem. Bu gece aramamın sebebi gelmek istememdi. Görev tamamlandı, artık işim bitti."

"Hizmet etmekten memnuniyet duyarız," diyorum öfkeyle. "Gelecekteki müşterilerimize daha iyi hizmet verebilmemiz için bir anket doldurmak ister misin?"

"Siktir git! Ben bunu *satın almadım*, Riley. Bir erkeği satın almak zorunda değilim." Burnu, benim hissettiğim öfkeyle aynı şekilde genişliyor. "Anketini kışına sok. Ben gidiyorum."

"Evet, harika. Şimdi kendimi çok sakın hissediyorum. Teşekkürler, Dee." Bu konuşma nerede ters gitti? Nasıl bu kadar çabuk seksten bu noktaya geldik? "Sadece kötü ruh halini benden çıkarmak için aradığın için çok mutluyum."

"Kışına bir dildo sok, Cruz, sonra da karnındaki spermi yıka. Seni aptal gibi gösteriyor." Hırlayarak telefonu kapatır ve odamı, yumuşak bir mutluluk içinde uzanabileceğim karanlık bir sığınaktan, karanlık, boktan, yalnız bir hapishaneye dönüştürür.

Yatağımdan kalkıp ana banyoya geçiyorum, ışıkları açıp duşa giriyorum. Yorgun bedenime buz gibi soğuk suyu tutuyorum, karnımı yıkayıp alnımı soğuk fayanslara bastırıyorum. Bir haftadır hayalet gibi davranıyor, birlikte geçirdiğimiz zamandan hiç etkilenmemiş gibi, bu gece arayıp istediğini alıyor, sonra da lanet olası canavar benimmişim gibi davranıyor. Kızacaksa neden aradı ki? Neden diğer pislikle randevusuna gitmedi? Aynı sonucu elde ederdi – orgazm – ve bana öfkesini çıkarmak zorunda kalmazdı.

Şımarık bir velet olduğu için onu sikeyim.

Beni onun kadar önemsemediği için onu siktir et.

Soğuk su yüzümden akıyor ve burnumdan damlıyor. Elimi saçlarımın arasından geçirerek, içimde yerleşen boktan hissi görmezden gelip düzgün bir duş almaya karar veriyorum; sadece spermleri yıkamak için değil, sıcak suyu açıp sabunla yıkandığım bir duş. Beş dakika sonra, sikime dokunmak için hiç istek duymuyorum.

Yine dışarı çıkıp belime bir havlu sarıyorum. Buharla buğulanmış aynanın önünde durup, elimi aynanın üzerinde gezdirip kendi gözlerime bakıyorum.

Üzgün görünmem garip. Sadece birkaç gece birlikte olduğum bir kadının ruh halimi bu kadar derinden etkilemesine izin vermem garip. Kendimi sertleştirmem lazım, çünkü o vahşi bir kısırak ve onu kovalamaya devam edersem hayatım boyunca bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kalacağım. Oz'un düğününde beni uyarmıştı; bağlanma, duygulanma.

Öyleyse neden duygularım incindi?

Bana bu saçmalığı açıklayın.

Tiksinerek başımı sallayarak yatak odama geri dönüp bir eşofman altı giydim. Hâlâ ıslak olan saçlarımı havluyla kurularak koridora çıktım ve yatmadan önce bir bardak su içmek için mutfığa gittim. Bu gece uyanık kalıp yarın bütün gün uyumalıyım ki gece vardiyası haftasına hazır olayım, ama istemiyorum. Yatağa gidip günün geri kalanını uyuyarak geçirmek istiyorum.

Karanlık koridorda yürürken, sonundaki küçük ışığa gözlerimi kısıyorum. Sanki bir şeylerin olacağını biliyormuş gibi, Ninja yanımdan geçip yatak odasına koşar ve dolabımda rahatına bakmaya başlar. Omuzlarıma havlu sardım ve yavaşça mutfığa doğru ilerledim. Jay, tezgahın başında bir torba kavrulmuş kahve çekirdeği ile duruyordu. Elleri dolu, ağzı fındık saklayan bir sincap gibi, kahrolası çekirdekleri yerken yakalandığında vahşi gözleri benimkilere bakıyor.

"Tanrım, Jay!" Öfkeyle ileri atılıp torbayı elinden kapıyorum. "Kendine gel."

"Geri ver!" Mutfağın karşısına atlayarak fasulyeleri yere saçıyor ve duvarlardan sekip duruyor. Çılgın eller ve hırlayan dişlerle, sanki kokainmiş gibi lanet fasulyeleri almak için bana saldırıyor... çünkü bu evde bulabileceği en yakın uyarıcı madde bu. "Sadece kahve lan," diye hırlıyor. "Geri ver."

"Hayır." İkinci kez saldırdığında onu geri itiyorum. Yemin ederim, tırmalayıp saçımı çekeceğinden endişelenecek kadar. Hızla dönerek ve bir kolumu ve bacağımı kullanarak onu uzak tutuyorum,

torbayı lavaboya atıp çöp öğütücüsünü çalıştırıyorum, kahve çekirdeklerinin öğütölme sesi Jay'in uluma sesini neredeyse bastırıyor.

Neredeyse.

"Hayır!" Beni iterek lavabonun üzerine eğilir ve hıçkırarak ağlar. "Sadece kahveydi Riley. Sadece kahveydi!"

"Üzgünüm." Yanına yaklaşarak, parmaklarını lavabonun kenarından ayırmaya çalıştım. "Üzgünüm, Jay. Hadi." Ama o gitmek istemiyordu. Parçalanmış poşete bakarak ağlıyordu. "Hadi. Kanepeye gel, sana içecek bir şey getireyim."

"Bu çok zor," diye ağlıyor. 1,95 metre boyundaki bu sokak dövüşçüsü, ayak parmaklarından kulaklarına kadar dövmeli vücuduyla bana yaslanarak ağlıyor. Titreyerek, gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere bakıyor. "Bu çok zor, Cruz. Sadece birazcık ihtiyacım var. Bana yardımcı olacak bir şey. İyi davranıyorum ama bir şeye ihtiyacım var, çünkü hiç acıkmıyorum, o zaman yeterince yiyemiyorum. Hiç yorulmuyorum, o zaman uyanamıyorum." Eli omzumu acıtana kadar sıkıyor. "Sadece bana yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var."

"Çok üzgünüm, Jay. Zor olduğunu biliyorum."

"Sen bilmiyorsun!" diye bağılıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Vücudumu onun kollarından kurtararak, buzdolabımın üstündeki dolaba uzanıp bir paket jelibon solucan çıkarıyorum. "Gel otur. Bunu birlikte atlatacağız, söz veriyorum. Şeker sana biraz enerji verecek, ama ben de seninle birlikte bekleyeceğim. Bunu atlatacağız, yarın da daha iyi bir yer arayacağız. Sana gerçekten yardım edebilecekleri bir yer."

"Kardeşimi bırakmayacağım." Öfkeyle parlayan siyah gözleri benimkilere kilitlenir. "Gitmeyeceğim lan."

"Tamam, yarın sen ve kardeşin birlikte gidersiniz. Senin acı çektiğini bilmesi gerekiyor. Bilmediği için yardım edemiyor. Ama yarın ona durumu anlatırız, sonra seni davadan alırız. Abel'ı siktir et, davayı siktir et; kendine bakman gerekiyor. Yeni gizli polisler gönderecekler ve işi bitirecekler."

"Sence başımız belaya girer mi?" Sesi, sanki küçük bir çocukmuş gibi titriyor. "Sence Cap kızar mı?"

"Cap'in tek endişesi memurların güvenliği. Gerisi ikincil. Seni ve Kane'i çekecek, sizi bir kliniğe yatırarak, sonra başka birini gönderecek." Gerçekte işlerin bu kadar basit olmadığını biliyorum, ama

Bana bir çocukmuş gibi bakan bu adamı teselli etmek için yapabileceğim tek şey bu. O bir ölüm makinesi, bir savaşçı, milyonlarca diğer unvanın yanı sıra eğitilmiş bir keskin nişancı, korkunç şeyler yaptı ve gördü, ama şimdi sanki yeniden bir çocuk olmuş gibi, ve korkmuş bir çocuk gibi bir vuruş bekleyen bu adam için kalbim parçalanıyor.

Onu kanepeye itip jelibon torbasını uzatıyorum, yanına oturuyorum, dizlerimiz ve omuzlarımız birbirine değiyor, önceliklerimi yeniden belirlediğim uzun bir geceye hazırlanıyorum.

Ne kadar kahve içtiğini kim bilir. Şimdi de şeker ekliyoruz, bu da bir süre uyuyamayacağı anlamına geliyor. Ama uykuya daldığında, derin bir uykuya dalacak ve bu da bize, onu buradan ve Abel-lanet-Hayes'ten bin mil uzaktaki bir rehabilitasyon kliniğine götürebilmem için altı saat daha zaman kazandıracak.

Andi ile ilişki olmayan bir ilişki hakkında yaptığımız kavgalar beynimin arka planına itiliyor. O orada kendi işini yapsın, ben de burada kendi işimi yapayım. Ziyaretine geldiğinde sevişiriz. Gittiğinde ise hayatımı yaşar ve Bananagrams oyunu ve şarap eşliğinde aşık olmuş olabileceğim bir kız için ağlamamaya çalışırım.

Birkaç ayda bir gördüğü bir erkeğe bağlanmak istemediği için ona kızmamalıyım. Ve onun bunu yapacağını varsaymak, duygularımı karıştırmak aptalcaydı. O, partilerin neşe kaynağı olmaktan hoşlanan güzel bir kadın. Başka bir şey beklemek aptalcaydı... ve bencilceydi.

"Sakin ol, Jay. Seninle kalacağım, söz veriyorum." "Yarın yine anneni ziyaret edebilir miyim?"

"Evet. Seni oraya götüreceğim ve ön kapıdan gireceğiz."

O, sulu bir kahkaha attı ve yumruğunu şeker torbasına gömdü. "Sanırım penceresinden giren haydutu sevdi. Bu onu tahrik etti."

"Seni öldüreceğim, Bishop. İyileşmeni istiyorum, sonra da bana saçmalıklarla gel. Beynine bir kurşun sıkacağım."

RİLEY

YARGI GÜNÜ

"Cruz! Nöbet tutman lazım." Rıhtımdan inip polis karakolunun ofisine girer girmez, Alex bir kasırga gibi öfkeyle yanımdan geçer. O her zaman ciddidir, ama bu seferki farklıdır. Masasında durup bacağına fazladan bir silah takınca, odayı saran adrenalin yüzünden kaşlarım havaya kalkar.

"Ah... bir sorun mu var, Şef?"

"Hayes'in sevkiyatı bu gece hareket edecek ve Bishop teslimatta olacak. Bunu bitirme zamanı geldi."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Kane'i kastettiğini biliyorum, ama dün gece Jay ile geçirdiğim geceden sonra, patronumun Bishop kardeşlerin düşmanımız olduğuna inandığını hatırlayınca kalbim hızla atıyor. "Nerede?"

"Paddy'nin kamyon durağı. Tip saat iki dedi, o yüzden Oz ve ben gece yarısından itibaren orada olacağız, sonra bu boku bitireceğiz. Abel Hayes bu kasabanın kanseri ve Kane Bishop da onun sağ kolu. İkisi de ortadan kaldırılmalı."

Soğukkanlıymış gibi davranıyorum, patronumun gözlerindeki o bakışı umursamıyormuş gibi davranıyorum.

"Hayes de orada olacak mı?"

"Bilmiyorum." Silahına yeni bir şarjör takıp belindeki kılıfına yerleştirir. "O pisliğin tekidir, bu yüzden sanmıyorum, ama Bishop'ı yakalayacağım, sonra onu Hayes ile takas edeceğim. Bishop hapse girdiğinde domuz gibi ciyaklayacak."

Bundan ciddi şüphelerim var.

"Seninle gelebilir miyim? Ben de bu işe yatırım yaptım, o yüzden orada olmak istiyorum."

"Sana burada ihtiyacım var." Beni reddederek, yanımdan hızla geçip koridordan ilerleyerek, bu kadar küçük bir kasaba için çok fazla ateş gücüne sahip kafeslere doğru ilerledi.

. Yeni damgalı bir karton kutudan bir çift gece görüş gözlüğü, ardından Oz için ikinci bir çift daha alıp geri dönüyor ve benim hemen önünde olduğumu hatırlayınca duruyor. "Abel olsun ya da olmasın, bu gece her şey sona erecek, bu yüzden buradaki işleri halletmen gerekiyor. Oz benimle geliyor, ayrıca destek olarak iki kişi daha geliyor. Tate seninle burada kalacak."

"O gündüz vardiyasındaydı."

"Uyuyabilmesi için onu erken eve gönderdim ve saat 21:00'de geri dönmesini söyledim." Gözlüklerini duvara yaslı çelik masanın üzerine bırakıp siyah bir yelek çıkarıp giydi. "Sürekli telsizle iletişim halinde olacağız, böylece neler olduğunu bileceksin, ama gereğinden fazlasını almayacağım. Ekibimi tehlikeye atmayacağım."

"Oz ne olacak?"

"O benim en iyi arkadaşım. Benim yardımcım." "Gitmek istedi."

Burun kıvrıp yeleği sıkıca bağladı. "İnatçı herif, hayatını kurtarmak için verilen emri dinlemiyor. Evde çocukları, karısı var, aptalca davranmamak için bir nedeni var. Gelememesi gerekirdi, ama hayatı boyunca beni dinlemedi... bu yüzden geliyor."

"*Senin* bir karın ve bir bebeğin olacak."

Durur ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana döner. "Ben şefim. Başka kim yapacak bunu?"

Nadir görülen bir itaatsizlik gösterisiyle ellerimi havaya kaldırdım ve patronumu şaşırttım. Onların gözünde her zaman sessiz, kurallara uyan iyi çocuk oldum. "Ben teklif ettim! Karım yok, çocuğum yok, beni burada tutan bir neden yok. Becerim, sabrım ve *cesaretim* olduğunu biliyorsun. Bırak gidelim." Bishop bana zarar vermez, bu yüzden tek düşmanım Hayes, ama Alex bunu bilmiyor ve ben de ekibimden bir gizli polisin vurulmasını istemiyorum.

Jay'in yardıma ihtiyacı var. Kardeşine ihtiyacı var.

"Olmaz, Rook. Ben evde sıcak bir kakao içerek otururken adamlarımdan birini göndermeyeceğim. Ama teklifin için teşekkürler." Durup sıırttı. "Ve *cesaretin için* de." İkinci bir yelek, sonra gözlükleri, sonra da sırf eğlence olsun diye birkaç M4 aldı ve beni iterek ofise geri girdi. Eşyalarını masasına bırakıp

Oz içeri girdiğinde yeleği odanın diğer tarafına fırlatır. "Bunu giy, Franks. Sıkıca giy, sonra bir tane daha al ve yüzüne tak. Bu gece vurulursan, seni çıplak ellerimle öldürürüm."

Kıkırdayarak, Oz yeleği giyer ve kayışları bağlamaya başlar. "Jules bu gece saklandı mı?"

"O evde benim aramamı bekliyor. Eğer bu gece ölürsem, çok kızacak." O toplantı odasına girer ve Tate beni takip ederken duvardan bir fotoğraf çeker. "Abel Hayes." Gözleri odanın içinde dolaşır ve hepimizin gözlerine takılır. "Abel bizim birincil hedefimiz, ama onun orada olmadığına bahse girerim." Başka bir fotoğraf çeker, kanımı kaynatacak bir fotoğraf. "Kane Bishop, en çok aranan ikinci kişi. Silahlı, tehlikeli ve vicdansız. Onu yakalayacağız, tercihen canlı olarak, böylece bilgi alabiliriz, ama artık umurumda değil. Onu etkisiz hale getireceğiz, nasıl olursa olsun." Bir fotoğraf daha. "Flynn. Bishop ile aynı seviyede, ama Jess onun artık en üstte olmadığını söylüyor." Yerel avukattan monoton bir sesle bahsediyor, ama Jess Lenaghan'ın aslında onun küçük kız kardeşi olduğunu söylemiyor. Alex'in bu davada çok şeyi riske attığı, çok fazla oyuncu ve çok fazla bağlantı var. "Jess, devasa bir çitin arkasında Roller kompleksinde. Oradaki olayların dışında ve güvende. Jules evde, güvende ve sağ salım, kışını kıpırdatmaması için doğrudan emir aldı."

Oz sırtıttı. "Bu sana geçmişte nasıl sonuç verdi, X?"

"Kapa çeneni. Buradan yirmi beş dakika uzaklıkta bir yer var. Her şey orada kalacak, şehirden uzakta. Öyle kalmasını sağla."

"Evet, Şef."

X odayı yavaşça gözden geçirir. "Hepimiz rollerimizi biliyor muyuz? Hata yapma lüksümüz yok."

Grup olarak hep birlikte "Evet, Şef" deriz.

Başını sallayarak Abel'in resmini tıklıyor. "Ölü ya da diri, artık umurumda değil. Abel Hayes toplumdan uzaklaştırılmalı." Libby ve ben onunla birlikte olmayacak olsak da, hepimize seslenir. "Emir komuta zincirini takip edin; önce Abel, sonra Bishop, sonra Flynn. Özel Ajan Banks da katılmak istiyor, ama onu oyalıyorum. O bizden biri değil, ona güvenmiyorum." Gözleri benimkilerle o kadar güçlü bir şekilde buluşur ki, midem ağzıma gelir.

ass. "O güvenilirmez biri. Neden bilmiyorum ama onu sevmiyorum, bu yüzden biz yokken ararsa, aptal numarası yap, ona cornhole oynadığımızı ya da başka bir şey yaptığımızı söyle." Gözleri tekrar Oz'a döndü. "Abel teslimat noktasına daha fazla asker gönderirse, doğru kararı vereceğine güvenmem gerekiyor. Silahlı ve tehlikelilerse, ne pahasına olursa olsun onları etkisiz hale getirmeliyiz. Tek umursadığım şey memurların güvenliği."

"Evet, Şef."

Saatine bakar ve başını kaldırır. "Tate, erken geldin."

Kısa süre önce öğle yemeği yediğim için beni parçalayan vahşi kadın değil, Libby Tate'in omurgası düzelir. "Burada olmak istedim Şef. Dört saatim vardı, sonra vardiyaya kadar zamanımı boşa harcadım. Zamanımı boşa harcamak doğru gelmedi."

"Dört saat mi?" O başını sallar.

"Yeterli. Harekete geçmemize bir saatten biraz fazla var. Yatağa git ve biraz uyuyabilirsen uyu, ama uyuyamazsan da takma kafana. Onları kafese koyar koymaz vardiyacı bitecek ve eve dönebileceksin."

Ya da ceset torbalarına.

O bunu yüksek sesle söylemiyor, ama ben onun söylemediklerini duyuyorum. Alex bu işi bu gece bitirecek ve Kane Bishop aceleyle siyah bir çuvalın içinde yatarsa, Alex hiç pişmanlık duymayacak. Terli avuçlarım ve çarpan kalbimle, takımımın geri kalanı odadan çıkarken ben yerinde durup tahtadaki resimlere bakıyorum.

Bildiklerimi şefimle paylaşmanın zamanı geldi mi? Bishop'u arayıp kaçmasını mı söylemeliyim?

Eric'i arayıp adamlarını geri çekmesini mi söyleyeyim?

Siktir, bilmiyorum.

Cep telefonumu elimde ofise geri dönerken, Alex'in yanından geçip, ortaya koydukları yüksek güçlü tüfekleri görmezden gelmeye çalışıyorum. "Rıhtımda kişisel bir telefon görüşmesi yapacağım. Sorun olur mu?"

"Sorun değil." Alex dikkati dağılmış, bana tek bir bakış bile atmıyor. "Endişelenmene gerek yok Rook. Burada güvendesin, telefonunu et, ama onu endişelendirme."

Oz, Alex'in sözlerini duyunca gözlerini diker. "Andi'yi mi arayacaksınız? Siz ciddi misiniz?"

"Andi'yi aramıyorum." O başka bir günün sorunu. Bugün değil. Bu hafta bile değil. "O burada yaşamıyor, Oz. Ne zaman döneceğini benden önce sen öğrenirsin."

"Başka bir kıza mı arıyorsun?" Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyor gibi. Andi ve ben birlikte olmadığımız için rahatlamış mı, yoksa ondan başka birini aradığım için kızgın mı? "Onun kalbini kırarsan, senin boynunu kırarım. Koşullarım oldukça açık bence."

Gözlerimi devirip mutfak kapısından dışarı çıkıyorum. "Başka bir kıızı aramıyorum. Sen kendi işine bak." Kapı arkamdan kapanıyor. Arka kapıdan geçip rıhtıma çıkıyorum ve numarayı çeviriyorum.

Kane Bishop öfkeyle cevap verdi. "Şu anda biraz meşgulüm Cruz. Önemli mi?"

"Şefim senin için geliyor ve ne pahasına olursa olsun seni ortadan kaldırma emri verdi."

Dişlerimi gıcırdatacak kadar sinir bozucu bir ıslık çalar. "Adet mi görüyor ne? Tanrım, suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumdur ilkesi ne oldu?"

"Onun gözünde sen suçlusun. Ne yapman gerektiğini bilmiyorum, Bish, ama bir tuzağa doğru yürüdüğünü bilmen gerek."

"Ona beni vurması için bir neden vermeyeceğim, o yüzden çok endişelenme.

Eğer tutuklanırsam, beni tekrar dışarı çıkarman gerekecek."

"*Seni tekrar dışarı çıkarmak* mı?" Elimi kaldırıp açık garaj kapısına doğru ilerliyorum. Karanlık sokağa adım atıp yıldızlara bakarak iç çekiyorum. "Bu geceden sonra işsiz kalacağım Kane. Umurunda değil mi?"

"İzin var, Cruz. Uzun zamandır belgeleri takip ediyoruz. Sen emir altındaydın."

"Kuralları çiğnemek yüzünden kovulursun, Bish. Bir de X'in güvenini boşa çıkarmak yüzünden kovulursun. Bu ortaya çıkar çıkmaz kovulurum. Bunun için ikinci bir şans yok."

"Orada kalmak istiyorsan, kalmana yardım ederiz. Bunun için izin aldın, o yüzden sızlanmayı bırak. Orada *kalmak istemiyorsan*

orada kalmak istemiyorsan, buradaki biriyle konuşup transferine yardım ederim. Özel sektör hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Ne olmuş ona?"

Sanki omuz silkmesini duyabiliyormuşum gibi. "Sadece düşünüyordum, hepsi bu. Aklımda çok şey var, vermem gereken çok karar var. Artık yalnız değilim, bu yüzden ikimiz için kararlar alıyorum. Yanlış seçim yapamam."

"O kim, Bish? Senin sarışın kim?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Seni ilgilendirmez, bir daha sorma. Bu geceye gelince, bugün güzel bir gün. Abel Hayes'in sonu geldi, gülümse pislik, neredeyse bitti."

"Ya ölürsen?"

O gülüyor. "Ben ölmeyeceğim. Ben hamamböceği gibiyim; nükleer patlama bile beni öldüremez." Sonunda, gerçeklik onun kahkahasını kesiyor. "Hala Jay'i arıyoruz... Kardeşim geçen hafta sonundan beri haber vermiyor ve ben endişeden deli oluyorum." Gürültülü bir şekilde yutkunuyor. "Sanırım o öldü, Cruz. Sanırım o orospu çocuğu onu yakaladı."

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum. Kane'in acısını, midesindeki bulantıyı hissediyorum. Jay bana ispiyonlamamamı söyledi; kardeşini görmeye hazır değil, bağımlılığını kabul etmeye hazır değil, bu yüzden Kane'in en kötüsü geçene kadar bir dakika daha endişeyle yaşamasına izin vermeyi tercih ediyor.

Sadece ağabeyini hayal kırıklığına uğratmak istemiyor.

Onun planına katılmıyorum. Gereksiz endişeye katılmıyorum, ama bu benim savaşım değil ve o benden özellikle çenemi kapatmamı istedi, bu yüzden çenemi kapatıp Kane'in işine odaklanması gereken bir anda onu biraz daha kırıyorum. "Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Bir not: Benim ekibime ateş edemezsin. Gösteri yapmak için bile. Adamlarıma tek bir silah bile doğrulturlarsa, kaçıp seni ortada bırakırım."

Alaycı bir şekilde, benim "Jay'i tartışmamıza gerek yok" planıma uyuyor. "Bazen kimin tarafında olduğumu unuttuğunu düşünüyorum. Ben hallederim. Sen kendi işine bak, uyanık kal ve olayların gelişmesini bekle. Bu gece benim için çok önemli, beni hayal kırıklığına uğratma."

"Hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Endişelenme dostum. Hepimiz aynı takımdayız. Benim de senin gibi bir rozetim var, tek farkı benimki çekmecedeyim."

. Eğer onu yanımda taşırsam ve Abel bulursa, işerken kafama bir kurşun yiyebilirim."

"Evet." Botlarımın altındaki ıslak çimleri tekmeledim ve iç geçirdim. "Tamam. Numaram sende var, haberleşelim. Bütün gece karakolda olacağım, tutuklandığında seni bekliyor olacağım."

"Eğer!" diye gülerek cevap verdi. "Eğer tutuklanırsam. Ben ustayım Cruz, ve henüz tutuklanmadım."

"Tamam." Karakolun kapısı açılıp Tate dışarı çıktığında başımı kaldırıyorum. "Gitmem gerek, ama diğer tarafta görüşürüz. Kendine dikkat et dostum. Akıllı ol. Seni bekliyor olacağım."

"Teşekkürler. Birazdan görüşürüz."

Cep telefonunu cebime koyup garaja geri dönüyorum. "Hey. Ne haber?"

Libby Tate beni şüpheli gözlerle izliyor. Gözleri ellerimden ceplerime, garaj çıkışına kayıyor. Sanki Oz ve Alex'in sahip olmadığı altıncı hissi var; onlar beni kafamı okşamalarını bekleyen masum bir köpek yavrusu gibi görüyorlar, ama Tate başka bir şey görüyor. Daha fazlasını... "Ne yapıyorsun?"

"Telefonda konuşuyordum. Bir şey mi istemiştin?"

"Hayır..." Şüphelerini bir dakika daha saklıyor. *Biliyor mu? Beni telefonda mı duydu, yoksa Jay'in evime gelip gittiğini mi gördü?*

O, ekibimizdeki en zeki polislerden biri, ama meslektaşları gibi gürültücü olmadığı için sürekli göz ardı ediliyor. Çözüm oranı yüksek ve kasabadaki aptalları titretmesiyle ünlü.

Gözlerini kısarak ellerini ceplerine soktu ve beni izlemeye başladı. *Davaları böyle çözüyor; suçlular artık dayanamayacak hale gelene kadar onlara bakıyor ve sonunda merhametine sığınmaları için kendilerini teslim ediyorlar.* "Bu gece adamlarımız tehlikeli bir duruma giriyorlar, Cruz. Garip bir şeyler olduğunu hissediyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Abel Hayes tehlikeli bir adam." Beton zemine ayak parmaklarımla dokunarak, onun korkutucu bakışlarına karşı koyuyorum. Bishop'larla çok uzun süredir birlikteyim, son anda onları ele veremem. Vicdan azabı, incinmiş bir kalp ve önümde uzun zamandır

"Oz ve X akıllıdır. Onlar iyi olacaklar." Kane de dışarıda onların arkasını kollayacak.

"İçeri girin, çocuklar!" Alex'in gürleyen sesi garajda ve kalbimde yankılanıyor. "Konuşmamız lazım, sonra taşınıyoruz."

Libby'nin bakışlarına dayanamadığım için, onun yanından geçip istasyona giriyorum. Soğuk koridordan geçip ofise girdiğimde, tam taktik teçhizat giymiş üstlerimi görünce yutkunuyorum. Bu, bu gece olacakları daha da gerçekçi hale getiriyor. Daha da tehlikeli hale getiriyor. "Şef?"

Alex'in açık renkli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Çıkıyoruz. Yardımcım sabırsızlanıp yerinde duramadığı için ekstra erken çıkıyoruz."

Oz burnunu çekip silahını uyluk kılıfına yerleştirir.

"Paddy'nin kamyon durağında olacağız. Bishop teslimat için gelene kadar görünmeyeceğiz." Alex parmaklarıyla ilgili detayları sayar. "Sürekli iletişim halinde olacağız, ama önemli olmadıkça arama yapmayın. Hatları açık tutun." Gözleri Libby'nin gözleriyle buluşur. "Sana sokakta ihtiyacım var. Bu iş bitene kadar her şeyi gizli tut. Bu gece olduğu söylentisi yayılırsa, hepimiz boku yemiş oluruz. Herkesi sessiz tut, herkesi güvende tut."

Muhtemelen karakolumuzdaki en ciddi polislerden biri olan Libby, tek kadın olduğu için sürekli kendini kanıtlamaya çalışıyor. Sırtı dikleşir ve ayakları birbirine yaklaşır. "Evet, Şef."

Alex'in gözleri benimkilerle buluşur. "Buradasın. Yeşil ışık yakılana kadar bu karakoldan dışarı çıkma. Kişisel telefon görüşmeleri için rıhtıma bile gitme. Eğer senin ilgilenmen gereken bir çağrı gelirse, beynini kullan. Nerede olman gerektiğini karar ver ve ona göre hareket et. En iyisinin ne olduğunu bildiğine güveniyorum."

"Evet, Şef."

"Üç civarında döneceğiz. Umarım birkaç mahkum ve Hayes'i sonsuza kadar kapatmaya yetecek kadar itirafla. Bu gece bitecek," diye ilan eder. "Böyle devam edemez. Benim kasabamda ve ben şefken olmaz. Sorusu olan var mı?"

Herkes "hayır, efendim" diye cevap verince Alex en iyi arkadaşına dönüp başını sallar. "Hadi gidelim. Ölmeyin, yoksa mezarınıza sığarım."

Gölerek, Oz M4'ünü alır ve karakolun ön tarafına doğru yürür. "Seni seviyorum, X, ama iletişim konusunda çalışmamız lazım. Kaba olmak yerine, bana olan hislerini itiraf edebilirsin. Beni sevdiğini itiraf etmek seni öldürmez."

"Kapa çeneni ve hareket et."

SESSİZLİK SAATLERİ. Masamın arkasında oturup radyoyu dinlerken, bastıramadığım enerjimi boşaltmak için saatlerce dizimi sallayıp sakız çiğniyorum. Botumla masamın köşesine vuruyorum, parmaklarımı birbirine doluyorum, çözüyorum, tekrar doluyorum. Yaklaşık otuz dakikada bir, radyo cızırdamaya başlıyor ve Alex'ten neredeyse duyulmayacak kadar zayıf bir "yerinde, her şey yolunda" sesi geliyor, sonra dünya tekrar sessizliğe bürünüyor.

Burası, dedektiflerin bütün gece girip çıktığı ve suçluların sürekli olarak kafesten sorgu odasına götürüldüğü büyük bir şehirdeki polis karakolu değil. Burası, gece vardiyalarımın çoğunun aşırı Solitaire oynamak, kestirmek ve yaralı masamda ellerimle davul çalmakla geçtiği küçük bir kasaba.

Daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde ayağa kalkar, ayaklarımın ucunda zıplar ve gözlerimi kapatarak endişemi vücudumdan atmaya çalışırım. "Tanrım, Cruz. Kendine gel."

Uygunsuz bir şekilde – ama hiç de beklenmedik değil – düşüncelerim Dee'ye yönelir ve şu anda ne yaptığını merak etmeye başlarım. Gece yarısı çoktan geçti, muhtemelen uyuyordur... ya da partide. İlki kabul edilebilir, ikincisi beni hasta ediyor, bu yüzden onu yatakta tek başına, sıcak ve yumuşak battaniyenin altında hayal etmeme izin veriyorum. Yüzünü kaplayan siyah saçları ve muhtemelen benim gözlerimi devirebilecek bir şeyle dans eden mavi gözleri hayal ediyorum.

Dün onun tuzağına düşmemeliydim. Onun bağıllık korkusunun beni incitmesine izin vermemeliydim. Bunun yerine, benim altımda yatan narin vücudunu düşünmeliyim, o kadar mükemmel ki, beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Ellerimde tuttuğum dolgun kalçalarını ve tenimde hissettiğim akıllı dilini düşünüyorum. Küstahlığıyla bir erkeği yerle bir edebilir ya da onayıyla onu yüceltebilir. Saçmalıklarıyla beni kızdırabilir

beni öfkeliendirebilir ya da dilini benimde gezdirdiğinde beni çaresiz bir hale getirebilir.

Cep telefonumu çıkarıp ekranı kaydırıyorum ve neredeyse hiç kullanmadığımız mesajlaşma uygulamasını izliyorum. İkimiz de ilk arayan aptal olmak istemiyoruz. Kırılgan görünmekten korkuyoruz, çünkü birbirimizin zeki olduğunu ve bizi incitme potansiyeli olduğunu biliyoruz.

Garip bir şekilde, ellerim onun yatak odasının penceresinden gizlice girdiğim zamanki gibi titriyor. Onunla sadece bir dakika geçirmek, tekrar yere basmak, hayatta olduğumuzu ve iyi olduğumuzu hatırlamak için zamana ihtiyacım vardı, Abel'in incittiği kız artık olmasa bile. Derin bir nefes alıp tutarak, onun evde yatakta olduğunu ve dışarıda parti yapmadığını umuyorum, sonra numarayı çevirip beklerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Telefon bir, iki, üç kez çalıyor. Uyuduğu için ya da arayan numarasını görüp "*hayatta olmaz*" diye düşündüğü için cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum, ama sonra hat açılıyor ve kulaklarım müziğin sesiyle patlıyor. "Alo? Alo... Alo?" Arka plandaki yüksek sesli müziğin üstüne bağırarak zorunda kalıyor. "Cruz? Hey tatlım! Ne yapıyorsun?"

Kafamı sallayarak, telefonu kulağımdan çekip kapatıyorum. O dışarıdayken onunla konuşmak istemiyorum. Özellikle de kıkırdarak bana tatlı dediğinde onunla konuşmak istemiyorum.

İlk kez birlikte olduğumuzda o da böyle kıkır kıkır gülüyordu, şimdi ise bacaklarına dokunan ellerimin yerini kulüpteki erkeklerin elleri aldı. Şimdi onun onlardan birini eve götürdüğünü düşünüyorum ve öfke göğsümde kabarıyor, ta ki cep telefonumu masaya çarpıp ellerimi başımın üstüne koyarak uzaklaşana kadar.

Mutfak kapısından geçip doğrudan arkaya doğru ilerledim, sonra da etrafında dolaştım, çünkü hiçbir yere gitmemem konusunda doğrudan emir almıştım. Radyoların yanında olmam gerekiyor, çünkü bu gece ateş hattında iki ekibim var ve bir kız oyun oynamak istiyor diye ikisini de yüzüstü bırakamam. Ellerimi başımın üstüne koyup, kalbim göğsümde çarparak masamın önünden geçiyorum, her şeyin sessiz olduğundan emin olduktan sonra istasyon, mutfak, rıhtım ve tekrar geri dönerek bir tur daha atıyorum.

"Haydi, Cruz, devam et." Yarın pişman olacağım bir dizi kötü söz söylemeden önce dişlerimi sıkıyorum.

O gitti ve seni uyarmamış da değildi. Senin değil, senin için de değil. O vahşi ve özgür, sen ise onu yakalayamayacak kadar köklü birisin.

İstasyonu üçüncü kez dolaşırken, radyo cızırtılı bir sesle canlanınca tekrar duruyorum. "Hedef burada. Bishop ve Flynn." Alex'in sesi yumuşak, zar zor duyuluyor, ama onu duyuyorum. Ne dediğini anlıyorum, bu yüzden Andi'yi aklımdan çıkarıp masamın sandalyesine oturuyorum. Yapmam gereken bir iş var ve patronum silahının nişanında arkadaşımın ve meslektaşımın kafası var.

Kelimenin

tam

anlamıyla.

Hiç de

ideal bir

durum

değil.

Kane'in ne yaptığını sormak için telsizi elime almıyorum. Bunu yaparsam Alex beni paramparça eder, ama neyse ki Oz benim merak ettiğim şeyi söylüyor. "Şüpheliler kuzeye, piknik masasına doğru ilerliyorlar. Her iki adam da savaşa çıkacak kadar silahlanmış. Hayes burada değil."

"Her birinde üç... dört... belki beş tabanca saydım," diyor Alex, tiksinti dolu bir ses tonuyla. "Ayak bileği, uyluk, kalça, sırt..." Bir an duruyor. "Belki Flynn'in paltosunun altında bir tabanca kılıfı vardır. Tehlikeliler ve yetenekliler. Arkanı kolla, Franks."

"Anladım," diye mırıldanır Oz. "Seni görüş alanımda tutuyorum, X. İkimiz için de dikkatliyim."

"Şüpheli ceketinin cebine uzanıyor," Alex'in mırıldanmasında bir heyecan var. "Silah olsun, orospu çocuğu. Hazır başlamışken, Bishop'u da vur."

Silah onları yakalamak için yeterli, ama Bishop'ı ortadan kaldırmak Alex'in umduğu güzel bir bonus. Kane'in X'in sandığı kişi olmadığını bilmek midemi bulandırıyor. Alex'in Flynn'in tek düşmanı olduğunu bilememesi. Kane, Alex'i tehdit eden herkesi ortadan kaldırırdı, ama Alex bu iyiliğe karşılık vermezdi. Bunun gerektiğini bilmezdi.

"Bir zarf mı?" diye sorar Oz. "Flynn, Bishop'a bir zarf uzatıyor. Sanırım içinde... belki fotoğraflar var...?"

"Doğrulandı. Fotoğraflar." Alex'in nefesi, radyoya dudaklarını dayamış gibi geliyor. "Her neyse, Bishop bundan hiç memnun değil."

"Sadece ikisi var," diye fısıldadı Oz. "Hayes burada değil ve ordusunun çok büyük olduğunu biliyoruz. Dikkatli ol, X. Bu konuda içimde kötü bir his var

."

"Evet," diye yanıtlar Alex sessizce. "Şu anda saklanan sadece biz değiliz. Şimdilik telsiz bağlantısını keselim. Tetikte kal."

Zıplayan dizim masanın altını vuruyor. Sakızım tatsızlaşıyor ve on dakika önce Andi için atan kalbim şimdi göğsümde çarpıyor ve bu toplantının sonucunu bekliyor.

"Kahretsin! Ateş edildi! Ateş edildi!"

Sanki silah sesleri benim karakolumdan geliyormuş gibi koltuğumdan fırlıyorum. Bir dakika önce sessiz olan telsizler şimdi hayat dolu bir şekilde gürültü yapıyor. "Eller yukarı!" Sert toprağa çarpan botların derin sesini duyuyorum. "Ellerini kaldır, Bishop!"

ANDİ

KURTARMA GÖREVİ

"Mia?" Patronumun bu gece sarhoş olmaya karar verdiği kulübün derin bas sesleri arasında bağıarak, onun arkasından tuvalete koşuyorum ve o dizlerinin üzerine çöküp bir fili zehirleyecek kadar alkol kusunca iç çekiyorum. Kadınlar kalabalık tuvalete girip çıkıyor. Topuklar fayans zemine vuruyor ve kadınlar çok sarhoş oldukları için farkına varmadan eteklerini külotlu çoraplarına sıkıştırıyorlar.

Mia'nın kusmasına izin verip, dönüp bir kadını, özgüveni onu utandırmadan yakaladım. Pembe gözlerle bana dönüp, aptalca bir gülümseme attı ve koluma hafifçe vurdu. "Çok üzgünüm. Çok güzelsin, ama ben kızlarla yatmam."

"Hayır." Ruh halime rağmen gülerek, onu döndürüp elbisesini çorabından çekip çıkardım. "Sadece bir kız kardeşin diğerine yardım etmesi. Artık hazırsın."

"Aww, teşekkürler!" Elini kaldırıp barış işareti yaparak, beline kadar uzanan saçlarını neredeyse yüzüme çarpacak kadar geriye attı, sonra banyodan çıkarken ağır ağır sola doğru eğildi.

Mia'ya dönerek, sanki umurunda da varmış gibi cep telefonumu uzatıyorum. "İyi misin? Çünkü dışarı çıkıp bir telefon etmem lazım. Onu aramam çok önemli." Sözlü bir cevap yerine, sırtı kavislenene ve o iğrenç sıvıyı boğazına kaçıran kadar kırmızı limonata ve votka içiyor.

"Tanrım, Mia." Kot pantolon ve spor ayakkabılarla tuvalete girip, cep telefonumu arka cebime koyuyorum, Mia'nın üzerine eğilip, kül rengi saçlarını geri çekiyorum. Yüzümü buruşturarak, kusmukla kaplı ellerimi kot pantolonuma silmeme karşı koyuyorum – zar zor. "Ne kadar içtin, aptal?" *Ve neden beni aradın ki?*

"Gelmedi." Kusma azaldığında kışının üzerine çöken Mia, kabin duvarına yaslanarak, kim bilir neyle kirlenmiş pis zeminde oturur. Kirli gözleriyle bana bakarak ağlar. "Randevum vardı! Sonunda randevum vardı, ama o gelmedi."

"Neden gelmedi?"

"Çünkü o bir pislik, tabii ki!" Kusmuk kokusu yüzüme çarptı ve kirli parmakları ciğerlerime batırdı, ben de onunla birlikte yere uzanmak istedim. Dudaklarımı sıkıca kapattım ve neredeyse aynı seviyeye gelmek için çömeldiğimde, elini tuttum ve bir dakika sonra onu nasıl temizleyeceğimi söylemedim.

"Bu gece randevun vardı ve o seni ekti mi?" O acınası bir şekilde başını salladı. "Yani bunun yerine sarhoş oldun mu?"

"Sinirlerimi yatıştırmak için içiyordum," diye ağlıyor. "Senin gibi olamıyorum, Andi. Bir kulüpte tek başıma oturup tüm erkeklerin sana gelmesini izleyemem. Barda tek başıma oturup onların dikkatini üzerimde hissetmeden duramam, bu yüzden ellerimle bir şeyler yapabilmek için bir içki sipariş ettim."

"Sipariş vermeye devam ettin," diye iç çekiyorum. "Ve o gelmedi."

"Neden mutluluğu bulamıyorum?" diye hıçkırıyor. Kirli elini yüzüne sürerek makyajını bozuyor, ta ki Heath Ledger'ın Joker'ine benzeyene kadar. "Neden bir erkek bana senin gibi bakamıyor? Neden aşkı bulamıyorum?"

"Dürüst olmak gerekirse?" Arkamdaki kadınların sıcak bakışlarını hissediyorum. Dikkatlerini hissediyorum, ama Mia'yı kabinden çıkarmıyorum. "Yemin ederim, burada pislik olmaya çalışmıyorum Mia, ama sen bir kaltaksın." Sanki tüm tuvalet nefesini tutmuş gibi. Tuvaletteki sarhoş kadınların birbirlerine son derece destek olması gerektiği gibi bir kural vardır. Ne olursa olsun birbirimizi desteklememiz gerekiyor. Ben de öyle yapıyorum. Onlar henüz bunu bilmiyorlar. "Sen çok gerginsin, herkes en ufak bir şeyde patlayacağını biliyor. Çok yargılayıcısın, kimse seninle arkadaş olmak istemiyor, çünkü kıyafetlerini ya da geçen ay aldıkları bir kiloyu eleştireceğini biliyorlar. Kimse seni akşam yemeğine davet etmek istemiyor, çünkü bir erkeğe o kadar muhtaçsın ki, kocalarına asılacağından korkuyorlar."

Ağır gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Neden bu kadar acımasızsın?"

Neden iyi bir arkadaş olamıyorsun?"

"Şu anda sana arkadaşlık ediyorum, Mia. Dürüstlük, popoya okşamaktan çok daha iyidir, her ne kadar iyi hissettirmese de. Burada oturup, gelmeyen adamın seni eklediği için pislik olduğunu söylemeyeceğim. Onu yargılamayacağım, çünkü bildiğimiz kadarıyla, o geldi, sonra senin çılgın gözlerini gördü ve sabah olana kadar hamile kalıp evleneceğini ve onu tuzağa düşüreceğini düşündü. Kirli banyo zemininden kalkıp ayılman lazım, sonra da *kendine* çeki düzen vermelisin. Çaresizliğin, üstünden çizgi film karakterlerinin çizdiği dalgalı çizgiler çıkan, görünür ve kokulu bir bulut gibi. Seninle tanışan herkes bu kokuyu alabiliyor. Konuştuğun herkes bunu hissedebiliyor. Sen kötüsün." Onun dolaşan gözlerini tekrar bana çeviriyorum. "Sen kötüsün! Tanımadığın insanları yargılıyorsun. Kahve dükkanındaki Leah'ya şişko sürtük diyorsun, çünkü 14 beden kot pantolon giyiyor ve onu çok seven yakışıklı bir kocası var. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok, tamamen senin ve senin güvensizliğine ilgili."

"Leah'a hiç söylemedim..."

Gözlerimi devirdim. "Bana söyledin. O *hariç* herkese söylüyorsun. Bu seni onun duygularına duyarlı bir kahraman yapmaz; seni omurgasız, arkadan bıçaklayan bir kaltak yapar. İş yerinde izin almadığım halde izin aldığım için beni parçalarsın! Bunun bir güç oyunu olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ama sen çok güzelsin ve her zaman kendinden eminsin. Hiçbir şey seni incitmez."

Patronumun sırf beni kendinden daha güzel bulduğu için bana sataştığı gerçeğine takılmamaya çalışıyorum. "Bir sürü şey beni incitiyor." Mesela telefonu kesilen adam gibi – daha doğrusu, o beni yüzüstü bıraktı. "Güzel bir popom var. Popomu seviyorum. Bu yüzden popomu süsleyip sergileyerek özgüven kazanıyorum. Ama kulaklarım çok büyük."

"Yok canım."

"Evet! Sanki Dumbo ve Dopey'nin tek gecelik ilişkisi kötü sonuçlanmış gibi. Ama güvensizliğimin beni incitmesine izin vermek yerine, sarkık kulak görünümünü en aza indirecek şekilde saçımı kestirdim, sonra da sevdiğim özelliklerimi vurgulayan kot pantolonlar giyiyorum. Sevmediğim şeylere o kadar odaklanmıyorum ki, herkesi yıkmaya kararlı acımasız bir cadaloz haline gelmiyorum."

"Güzel bir popom yok." Sesi acınacak şekilde titriyor. "Ve kulaklarım da sıradan."

"Ama göğüslerin, Mia. Seni tanıdığım günden beri göğüslerini istiyorum."

Gözleri büyüdü. "Dalga geçiyorsun."

"Aslında değilim! Göğüslerini seviyorum ve eğer bir tane almaya karar verirsem, kopyalayabilmek için seni model olarak yanımda götürürüm. O yüzden kışını ve bekarlığını düşünmek yerine - bu arada ben de bekârım! - göğüslerine odaklan. O yavruları giydir, ara sıra gülümse ve erkeklerin sana içki ısmarladığını izle." Bizi izleyen sarhoş kadınlar ordusuna doğru kolumu uzattım. "Herkes bir şeylerden dolayı güvensizdir. Herkes. Tek tek. Herkes."

Titrek bir çeneyle omzumun üzerinden bakıp kestane rengi saçlı güzel bir kadına takıldı. Mini elbise muhteşem bacaklarını, dar bluz ise mükemmel göğüslerini ortaya çıkarmıştı. "Onda gerçekten hiçbir sorun yok. Ona bak."

Söz konusu kadın gülümser ve çarpık dişlerini gösterir. "Gülüşümden hoşlanmıyorum," diye itiraf eder sessizce. "Ailem diş teli alacak kadar fakirdi ve şimdi de yaşlandım... Aptal gibi görüneceğimi düşünüyorum."

Mia'nın alt dudağı titrer. "Diş teli taktırabilirsin."

Uzun saçları çıplak omzuna dökülüyor. "Kendimi aptal hissedirim, bu yüzden olduğum gibi kabul etmeye çalışıyorum. Arkadaşın haklı; sevdiğim şeyleri giyiniyorum, sevmediğim şeyleri ise en aza indirgiyorum. Şanslıyım ki, bu etek popomu çok güzel gösteriyor."

Onun hemen yanında duran kadına işaret ediyorum. "Peki arkadaşının düzgün dişlerini kısıkanıyor musun?"

"Hayır!" Arkadaşının elini tutar ve parmaklarını birbirine dolandır. "O, dünyadaki en güzel gülümsemeye sahip."

Sarışın kadına bakıyorum, kızarıyor ve gözlerini yere indiriyor.

"Peki ya sen?"

"Çok utangaçım, utanç verici. Bana inanmayacaksınız. Ben... şey..." Boğazını temizler.

"O bakire," diye ilk kadın gönüllü olarak cevap verir. "Erkeklerle konuşamayacak kadar utangaç. Erkekler ona güzel bir gülümsemesi olduğunu söylerler, o da dilini yutar ve Heimlich manevrası yapıp dilini çıkarmak zorunda kalırlar. Sonra

onlar kaçarlar, çünkü onun onlarla konuşmak yerine intihar etmeye çalıştığını düşünürler." Kıkırdar. "Onun utangaçlığı aslında onları güvensiz hale getirir, bu da garip bir avantajdır. Utangaçlığıyla bir sürü sapığı korkutup kaçıtır."

Mia'ya geri dönüyorum. "Gördün mü? İkisi de Victoria's Secret mankenleri ve biri bakire, bu da onu bazılarının gözünde çok özel kılıyor. İkisi de kendilerine güvenmiyor. Kimse mükemmel değildir ve kendini mükemmel sanan herkes beyinsiz, kafasına çok fazla Red Bull kaçmış narsist bir et yığınıdır." Çömeldiğim yerden kalkarken ağrıyan bacaklarımdan inleyerek, geriye yaslanıp Mia'nın elini tutuyorum. "Kalk, saçmalıklarını bir kenara bırak ve bizimle birlikte gerçek dünyaya katıl. Hepimiz aynaya bakıp bir şeylerin farklı olmasını diliyoruz. Bu, gördüğün herkese kötü davranabileceğin anlamına gelmez."

Topuklu ayakkabılar ve kısa etekle patronum elimi tutar ve tuvaletteki otuz kişiye çiçek desenli iç çamaşırını gösterir. "Sana karşı bu kadar kötü davrandığım için özür dilerim." Sendeleyerek öne doğru ilerler, kollarımı tutar ve ciğerlerime taze bir kusmuk kokusu üfler.

Gözlerimi tavana dikip, ekşimiş mide asidinin neden olduğu gözyaşlarını silerek gözlerimi kırpyorum. "Artık biliyorsun, belki daha iyi davranırsın. Yarın kahve sipariş ederken, Leah'a güzel bir şey söyleyebilirsin." O gülümsediğinde, ona sert bir bakış atarım. "Ve içten söyle. Gözleri çok güzel, ve bir an için pislik olmayı bırakırsan, gözlerinin neredeyse leylak rengi olduğunu ve küçük altın benekleri olduğunu fark edersin. Eminim ona sorarsan, o da o gözlere aşık olduğunu itiraf eder."

Homurdanırken kendine çift çene yapıyor. "Onun gözlerini seviyorum."

"Güzel! Ona söyle! Tanrım, nazik olmak bu kadar zor olmamalı. Her gün kahve köpüğünde sevimli desenler yapıyor ve sormadan ücretsiz mini kurabiyeler dağıtıyor. O çok iyi bir insan! Ona söyle." Cep telefonum cebimde yanıyor. Kalbim Riley'i geri aramak istiyor. "Gidip bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Bu çok önemli, böylece sen Victorias'larla takılabilirsin, ben de hemen dönerim." Kadınlara dönüyorum. "Mia sizinle takılabilir mi? Muhtemelen kafasında seninle ilgili kötü şeyler söyleyecektir"

şeyler söyleyecektir ama bunun üzerinde çalışıyoruz. Her gün bir adım."

"Tabii ki!" Hemen Mia'nın kollarına atlarlar, ama kusmuk kokusunu burnlarına aldıklarında onu lavaboya doğru götürürler. "Şu iğrenç kokuyu gidermek için bir şeyler içelim."

Onların yanında durup ellerimi yıkarım, sonra bir görevim varmış gibi cep telefonumu çıkarır ve numarayı tekrar çeviririm. Tuvaletten çıkıp kalabalık koridora girerim, beni tutmaya çalışan elleri ve sırttan gülümsemeleri iterek geçip, biraz sessizlik bulmak için neredeyse koşar adımla ön taraftaki sokağa çıkarım. Telefon çalar, çalar, çalar ve çaldıkça midem daha da bulanır.

Soğuk Kasım havasında durup çıplak kollarımı korumak için kambur dururken, ayakkabılarımı izliyor ve boynumda asılı duran basit kolyeyle oynuyorum. *Lütfen cevap ver, Riley. Sadece bir saniye.* Dün ona kızdığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Mia'ya güvensizliği silah olarak kullanmamakla ilgili büyük bir konuşma yapıyorum, ama ben de Riley'e tam olarak bunu yaptım; ona karşı hislerim vardı ve bunu kabul etmek yerine, kötü ruh halimi onun üzerine çıkardım.

Ben de huysuz patronumdan daha iyi değilim.

Uzun bir dakika sonra, telefonum çalıyor ve midemde bir boşluk hissediyorum.

Gerçekten çok kızmış olmalı.

RİLEY

KANE BİSHOP

Alex ve Oz'un öfkeli Kane Bishop'ı arka rıhtımdan geçerek istasyonuma ve kafeslere doğru götürüşleri neredeyse Şükran Günü Geçit Töreni gibidir. Kane onların tutuşuna karşı direnir, üçlüyü duvarlara çarpar ve geçerken parmaklıklara tekme atar. Yüzü kızarmış, gözleri parlak siyah ve yanağında ve gömleğinde başka birinin kanı var, bu da son bir saattir radyolarda çılgılık çılgılığa verilen haberleri doğruluyor.

Alex'e göre Kane, Flynn'i vurdu.

Yakın mesafeden.

Lanet kafasından!

Midem, "ya eğer"lerle, geleceğimin ne getireceği ile ve Kane Bishop'ın gerçekten bizim tarafımızda olup olmadığı ile dolup taşıyor. Yani, o benim ekibimi vurmadı ve Flynn kötü bir herifti - ama Kane'in bir adamı infaz etmesi, kanunları korumaya yemin ederken verdiğimiz tüm sözlere aykırı.

Üstlerim Kane ile ilgilenirken, ben istasyonun önündeki elektronik kapılardan garajın arkasına kadar turlar atıyorum. Alex onu sorguluyor, parmak izlerini alıyor, birinci derece cinayet ve polis memuruna cinayet teşebbüsü suçlamasıyla yargılıyor – çünkü görünüşe göre benim amirime de ateş etmiş – ve sadece birkaç yıl daha hapis cezası alması ihtimaline karşı, belirlenmemiş bir alana park etmekten başlayarak altı bin başka suçlamayı da ekliyor.

Alex'in bağırarak taleplerini dile getirmesi, karakolun içinde yankılanıyor. Cevaplar istiyor, hemen istiyor ve Kane'in gelecekteki hapis cezasını, sırf iyilik olsun diye yüz yıldan seksen yıla indirmeyi göze alıyor.

Kısacası, hiçbir şey vermiyor ve Kane de kabul etmiyor; bunun nedeni, adamlarının emirleri altında olması mı, yoksa sadece konuşmak istememesi mi, bilmiyorum.

Bu davadan olması gerektiği gibi tamamen uzaklaşmamış olan Kane'in sessizliğini sürdürmesi, Alex'in sinirlerinin bozulmasına ve Oz'un onu salona geri zorla sokmasına neden oluyor. Düşüşten önceki durumun tam tersine, telefonlarımız şimdi durmadan çalışıyor. Bu kesintisiz çılgılık beni sinirlerin uç noktasına getiriyor ve damarlarıma zehir akıtıyor, çünkü patronuma ateş ettiği için Kane'e çok kızgınım. Andi'ye beni umursamadığı için çok kızgınım. Patronumun Kane'in bizim tarafımızda olduğunu bilmediğinden nefret ediyorum. Ve Jay'in bugün kaçtığı ve kimsenin aramasını kabul etmediği için öfkeliyim.

Kısacası, bu lanet olası geceye çok kızgınım ve bu yıl Bishop'la hiç tanışmamış olmayı diliyorum.

Alex'in cep telefonu çaldığında ve cebinden çıkardığında, gözleri değişiyor. Telefonu kulağına dayıyor ve kafeslerden uzaklaşıyor. "Jules! Evde olsan iyi olur, kadın! Onun üç askerini yakaladım, ama Hayes hala serbest. Başımıza ödül koyacak, bu yüzden güvenli bir yerde saklanmalısın."

Oz kendi cep telefonunu çıkarıp muhtemelen Lindsay'i aradığında, bu fırsatı değerlendirip fark edilmeden Kane'in hücrelerine doğru koşuyorum. "Bishop?"

Metal banketten fırlar ve parmaklıklara tutunur. Alex'in önünde sessiz kalır, ama çaresizdir ve bunu benim önümde gizlemek istemez. "Silahlarıma, cep telefonuma ve Alex'in benden aldığı fotoğraf paketine ihtiyacım var. Beni dışarı çıkar, Alex'e haber verilmeden önce bana on dakika ver. Tek ihtiyacım bu."

"Bir adamı öldürdün," dişlerimi sıkarak fısıldıyorum. "Buna ne diye cevap vereyim?"

"Beni tanıyorsun Cruz. Onun ortadan kaldırılması gerektiğini biliyorsun. Benimkini tehdit etmişti. Jessie'yi tehdit etmişti."

"Jessie mi? Hangi Jessie?"

"Benim Jessie'm!" Parmaklıklar güçlü ellerinde titriyor. "Jessie'nin fotoğrafları onda, onları geri almam lazım. Onları yok etmem lazım. Ve Cap'e gitmem lazım. Benim burada olduğumu bilmiyor."

"Jessie Lenaghan mı?" Aklım çamurda sürünürken, anlamaya çalışıyorum. "Jess Lenaghan senin sarışının mı? Sen deli misin?"

O Şef'in kız kardeşi!"

"O benim," diye hırladı. "O bana ait ve tehlikede. Beni buradan çıkar ve bana beş dakikalık bir avantaj sağla."

"Cruz!"

Kafesten uzaklaşıp omurgamı düzeltirim. Alex'in ağır botları koridorda gürültüyle yürür, gözlerimiz karŐılaŐana kadar, ama ben kimsenin Őphelenmedięi masum bir köpek yavrusu olduğum için, benim varlığımı sorgulamaz. Sadece omzunun üzerinden geriye doğru bir hareket yapar. "Abel'in adamıyla konuşmak ve memurlarımızı kontrol etmek için hastaneye gidiyorum. Seni masanda istiyorum ve tek bir kasını bile hareket ettirmene izin vermeyeceğim. Tate her an geri dönebilir; döndüğünde onu eve gönder. Vardiyası bitti. Chad, Bishop'u satmazsa, bir saat kadar sonra dönerim." Gözleri parmaklıklara kayıyor, sanki Kane'in merhamet dilemesini bekliyor gibi. "Jules güvende, ama tekrar ararsa, ona nerede olduğumu söyle ve evden çıkarsa başının büyük belaya gireceğini söyle."

Evet. Bunu, psikopat, tavırlı, güneyli gülümsemeyle insanları küçük düŐüren bir savunma avukatı olan Şefimin karısına aktarmayacağım.

"Anladın mı?"

"Evet, Şef."

"Güzel. Oz, sen benimle gel." Birkaç saat önce geldiklerinde yanlarında getirdikleri ekstra ekipmanları bırakarak karakoldan ayrılırlar. Hala yeleklerini giyiyorlar, ama bunun tek nedeni henüz çıkarmak için zaman bulamamıŐ olmalarıdır.

Hızla arpan kalbimle Kane'e dönerek, gözlerine bakıyorum ve kariyerime veda ediyorum. "Patronuma ateş ettin mi?"

"Hayır! Ben onun aptal hayatını kurtardım. O kadar inatçı ve beni suçlu olarak görmeye kararlı ki, kendi kıının dışına bir santim bile bakıp Chad'in kafasına doğrulttuğu tabancayı görmüyor. Benim küçük bir pislik olmadığım için Şanslı." Burun delikleri geniŐledi. "Jess'in ona göz kulak olmamı istediği için Şanslı. Şimdi beni bırak da çıkayım, yapacak işlerim var."

"Tamam. Bir saniye bekle." Topuklarımı döndürüp ofise geri dönüyorum, çünkü kendi anahtarlığımda olmayan hücre anahtarlarına ihtiyaım var.

"Cruz!"

"Bir saniye bekle lan!"

Ofise girer girmez, Alex'in masasında duran Tate'i görünce havaya zıplarım. Gözlerini kısarak karalanmış tutuklama raporunu inceliyor. *Kahretsin! Ne duydu? Ne biliyor? Neden beni henüz vurmadı?* "Tate." Sesim çatlar. "Selam. X ve Oz az önce çıktılar, ama X, geri döndüğünde vardiyanın biteceğini söyledi."

"Dispatch'ten bir çağrı geldi." Gözleri benimkilere bakar. "Çıkış yapmamı mı istersin, yoksa çağrıya cevap vermemi mi?"

"Şey..." Sanki patronumun çekmecesinden hücre anahtarlarını almaya gelmemişim gibi, masama oturup bilgisayarımı açtım. "X, acil bir durum olmadıkça burada kalmamı emretti."

"O zaman ben cevaplayayım."

"Çağrı ne?"

"Bubba ve babası yine bahçede kavga ediyorlar. Bayan Brown onları ayırmamı istiyor. Bilirsin... her zamanki gibi."

"Silahları var mı?"

"Hayır, dedi. Sadece çok fazla burbon içmişler ve sağduyuları yok."

"Bunu yapabilecek kadar kendini güvende hissediyor musun? İstersen ben yapabilirim." Kane beni öldürecek. Jay beni öldürecek. X beni öldürecek. Ama Libby'yi sarhoş adamların kavgasına gönderip vicdanımı rahat tutamam. "Ne yapmamı istiyorsun, söyle."

"Ben alırım." Raporu masasına geri bırakır. "Nerede olduğumu bilmen için arayacağım."

"Onları getirmeyeceksen, işin bittiğinde eve git. X'in yarın senden ne istediğini bilmiyorum, belki sabah arayıp hangi vardiyada olduğunu sorabilirsin."

"Tamam..." Ofisin etrafına şüpheli bir bakış attı. Koridora. Muhtemelen X-ray görüşüyle beton duvarların ötesine. "Burada her şey yolunda mı? Kontrol altında mı?"

"Evet. Bishop nezarete ve X, Abel'in adamıyla konuşmak için hastaneye gidiyor. Onlar dönüp bana yeni emirler verene kadar nöbet tutuyorum."

"Tamam..." Bir şeyler olduğunu biliyor, yalan söylediğimi *biliyor*, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyor. "Bubba'nın

. Sonra rapor vereceğim ve eve gideceğim."

"İyi plan." O mutfaktan geçip rıhtıma çıkar çıkmaz, masamdan fırlayıp X'in yanına koşuyorum. Etrafımda telefonlar durmadan çalıyor, kafamı parçalıyor, ama ben cevap vermiyorum. Konsantre olamıyorum. Kendimi toparlayamıyorum. En üst çekmeceyi açıp, onun burada sakladığını bildiğim anahtarlığı aramak için kırtasiye malzemelerini karıştırıyorum. Bulamayınca, ikinci çekmeceye, sonra üçüncü çekmeceye geçiyorum.

Kane sabırsızlıkla parmaklıkları sallar. "Cruz!"

"Geliyorum! Tanrım, bir saniye susar mısınız!" Üçüncü çekmecedен kağıtları ve dosyaları çıkarırım, sonra patronumun çalıp gelecekte kullanmak için sakladığı brownie yığnında dururum. Hırsız pislik. Sonunda, metalin metale çarpma sesi kalbimin rahatlamasına yardımcı olur. Anahtarları kapıp, zaferle ayağa kalkarım ve resepsiyonistimizin gözleriyle karşılaşınca bir kaltak gibi çığlık atarım. "Siktir! Tiff. Tanrım." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Üzgünüm." Utangaç bir gülümsemeye burnunun ucuna bakıp siyah el çantasının sapını sıkıca tuttu. "Oz beni çağırdı. Telefonlarda yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi. Az önce geldim, geldiğimi haber vermek istedim."

"Tamam." Kalbim göğsümde çarpıyor. Anahtarları kaldırıp kendimi suçluyorum, ama o bunun önemini bilmiyor. Hiçbir fikri yok. "Masanda telefonlara bakabilir misin? Çılgına dönmeden önce bir dakika sessizliğe ihtiyacım var. Bütün gece burası çılgınca bir yerdi."

"Tabii ki." Kızarak, topuklarını döndürür ve işe koyulmak için hızla uzaklaşır. Yavaş yavaş, zil sesi azalır. Bu istasyona gelen altı hat var, konuşabileceğimiz altı telefon hattı. Beşi Alex'in masa telefonunda yanıp söner, sonra dördü, sonra üçü. Bir tane kaldığında, rahat bir nefes alırım, öfkeyle sandalyeye oturur ve yüzümü ovuştururum.

Tiffany buradayken Bishop'ı nasıl dışarı çıkaracağım? Bu gece beynimi patlatmadan nasıl bir şey yapabilirim?

"Merhaba Tiffany." Tanıdık bir ses istasyonun önünde durduğunda gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum. "Hayes davasıyla ilgili olarak tutuklamayı yapan memurlarla konuşmak için buradayım."

"Riley arkada," diye cevapladı Tiff rahat bir şekilde. "Muhtemelen seninle konuşabilir."

Küfür etmeye zahmet etmiyorum. Patronumun masasından bile kalkmıyorum, çünkü Kane'e göre Jess buraya kanun hakkında konuşmaya gelmemiş, *erkek arkadaşını* görmeye gelmiş. Elimde onun anahtarlarını görebilir. İsteddiği her şeyi görebilir, çünkü hiçbir şey söylemeyecek ve başını belaya sokmayacaktır.

Sarışın ikizler koridorda yürürler ve ofise girerler. Jess'in kız kardeşini getirmesine şaşırdım, kız kardeşine uyuşturucu kuryesi ile görüştüğünü söylemesine şaşırdım, ama ikizlerin birbirlerine söylediklerini yargılamak bana düşmez. Belki birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlardır. Ya da belki ikisi de Kane'i takım olarak çalıştırıyorlar; o da bu tür şeylere meraklı bir adamdır.

Kızları birbirinden ayırt edemiyorum, çünkü ikisi de birbirinin aynısı, ama biri gözleri yere bakarak duruyor ve başparmağının tırnağını ısıyor. Diğeri ise sanki onun erkeğini ben tutuklamışım gibi gözlerimin içine bakıyor.

Sanırım, onun gözünde, muhtemelen öyleyim.

"Bishop'a ne oldu?" Jess, tavırlı ve kalçalarını sallayarak masanın önünde durur ve sert bir bakış atar. "Aylardır onun peşindeyim, bu yüzden neden tutuklandığını bilmek istiyorum."

O zaman bu yolu izleyeceğiz galiba. Hepimiz yeminlerimize ihanet etmediğimizi varsayalım. "Tamam. Peki. Birinci derece cinayet, bir suç." Libby'nin daha önce okuduğu raporu alıp düzeltip, utangaç ikiz ofiste dolaşırken uzun listeyi okudum. "Cinayete teşebbüs, iki suç. Yasadışı ateşli silah bulundurma, beş suç. Ruhsatsız silah taşıma, beş suç. Yasal sınırdan birkaç santim daha uzun üç bıçak bulundurma. Kokain bulundurma şüphesi." Gözlerim onunla buluştu. "Alex, tutuklanmadan önce onu attığını düşünüyor."

Gözleri kısılr.

"Dağıtım amacıyla bulundurma komplosu. Tutuklamaya direnme. Kamu düzenini bozma. Kasıtsız tehlikeye atma. Gürültü yönetmeliğini ihlal etme; o silah sesleri çok gürültülüydü, Jess. Çöp atma. Polis memurunu öldürme komplosu."

"Ne?!"

"Kamyonetinin arka lambaları bozuk."

Gözleri parladı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. X bu gece formunda. Bishop'un camları çok koyu ve yasal sınırın üzerindeydi, bu da buralarda büyük bir suç, X onu da yakaladı. Kamyoneti çok yüksek ve yönetmeliklere uymuyor, o da var. Ve onu çekiciyle çekip sallama makinesine koyduklarında, yan aynası düştü." Sahte bir tiksinti ile başımı sallıyorum. "Bu sadece arabayı iyi bakım yapmamanın sonucu."

Jess Lenaghan savunma avukatı olarak kariyer yapmak istiyorsa, sinirlendiğinde dişlerini gıcırdatma alışkanlığını gerçekten düzeltmesi gerekiyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Alex bir uyuşturucu kartelini çökertmek için yola çıktı, ama geri döndüğünde camları koyu renk camlarla kaplı ve aynası kırık bir araba mı getirdi?"

"Ve asansörler." Şimdi onunla dalga geçiyorum. Bir yıldır, içeride tek kişi bendim, Kane ve Jay'in sırlarını bilen tek kişi bendim, ama şimdi bir başkası daha buldum. Onun da benim onların tarafında olduğumu bilmiyor olsa da, yalnız olmadığımı bilmek neredeyse bir rahatlama. O, hakkında hiçbir fikri olmayan seçkin bir kulübün üyesi, ama bu beni daha iyi hissettiriyor, yükümü biraz daha hafifletiyor. "Bunun dışında birkaç tane daha var, örneğin kamyon durağında üç park yeri kaplayarak park etmek, aylıklık yapmak ve X, Bishop'un çöp attığını gördüğünden oldukça emin." Gözlerimiz yine buluştu. "Neyse ki kamyonun plakası hala geçerli. Ama sadece bir ay kaldı, Bishop bunu kontrol etmeli."

"Kendini çok komik sanıyorsun," diye öfkelenir. "Bu adamın hayatını elinde tutmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İşimi yapıyorum Jess. Hepimiz işimizi yapıyoruz, değil mi?" "Son zamanlarda bunu binlerce kez duydum." Topuklu , koridorda kafese doğru yürür, ancak polis eşliğinde olması gerektiğini bilmektedir. Alex'in masasından atlayarak, koşarak peşinden gitmek isterim, ancak Jess patladığında durur ve geri dönerim. "Kız kardeşimle öpüşmenin bir nedeni var mı, Kane Bishop? *Hem de parmaklıklar ardında?*"

Ama durum daha da kötüleşir. Alex ve Jules ofise girip, tüm istasyonu gösteren bilgisayarın başına geçtiklerinde durum çok daha kötüleşir. Kameralar ön girişte, resepsiyonda, koridorlarda, arka rıhtımda, garajda ve Jess ve Kane için ne yazık ki... kafeslere giden koridorlarda yerleştirilmiştir.

Alex, baskından sonra hala çılgınca bakıyor, ama karısının elini neredeyse ezene kadar tutuyor ve gözünü kırpmadan görüntüleri izliyor. "Ne oluyor lan?"

"Şşş!" Jules, Alex'i geri itip ekrana daha yakından bakmak için eğildi. Bilgisayarımı açıp güvenlik kamerası ekranına geçtim ve patronum ile karısının şu anda izlediklerini gördüm: Kane, Jess'in yüzünü çevirip boynuna dokunuyordu. Kane bir sarışını tutarken, diğeri ayağına takılıp duvara doğru geriye doğru kaçıyordu.

"İki kız kardeş. Ve iki büyük sır!" Kane sertçe söylüyor. Bunu iki kez duyuyorum; birincisi koridordan yankılanıyor, hemen ardından bilgisayardan geliyor. "Siz ikiniz işlerinizi düzeltmelisiniz." Onun ikisinden birini işaret ettiğini görüyorum. "Bu Jessica. Bir suçluyla çıkıyor. Onu tanıdığımdan beri iki kez cinsel saldırıya uğradı. Her iki seferinde de neredeyse ölüyordu."

İnanamadan gözlerim Alex'e kayıyor, sonra Oz içeri girip X'in ekranını görünce gülümsemesi öfkeye dönüşünce tekrar bilgisayarıma dönüyor.

"Ama bu aptallığın sadece ona ait olduğunu sanma." Kane ağlayan ikizini işaret eder. "Senin, benim halledeceğim şiddet uygulayan bir erkek arkadaşın, internetten sileceğime söz verdiğim resimler ve katılman gereken birkaç lanet terapi seansı var."

"Şiddet uygulayan mı?" Jess kız kardeşine döner. "Fotoğraflar mı? Terapi mi? Laine!" "Bu hafta benden başka biriyle yattın mı, Jessica?"

Oh, lanet olsun. Oh, kahretsin. Oh, hayır.

Jules, Alex'in gömleğini yakalar ve koridora fırlamaya çalıştığında onu tutar. "Bir saniye bekle!" diye tıslar. "Sadece bir saniye bekle. Bunu duymam lazım."

Jess'in öfkesi tüm istasyona yankılanır. "Hayır, seni pislik!"

X, söylediklerini sindirirken kulaklarından buhar çıkıyor. Kız kardeşi onun suçlusuyla çıkıyor. Bunu sır olarak saklamışlar. Çevresinde ona her şeyi anlatmak istemeyen insanlar var.

Kane parmaklıklar arasından işaret ediyor. "Yani yaptı demek. Bu beni ilgilendirmez, istediğinle yatabilirsin, ama gördüğüm görüntüler

karşılıklı rıza ile çekilmemişti."

"Benden bu kadar." Alex Jules'u itip masasının etrafında dolanmaya başlar. Hamile ve topuklu ayakkabılarla onu kovalar, çünkü bu onun için lanet bir oyun değildir ve birinin öleceğini bilir.

Kane, Jess ile koridorda tartışmaya devam eder. Aralarındaki meseleyi hallederler ve söyledikleri her kelimeyle onun tabutunu çivilerler, sonra Alex kendini gösterir ve kızların yüzlerindeki son damla kanı da emer.

Alex ve Oz, her bir gözeneklerinden öfke yayarak gruba yaklaşırken, ben cesaretimi toplayıp koridora çıkmak yerine bilgisayarımdan izliyorum. "Şu anda konuşacak çok şeyimiz var."

"Alex." Jess titreyerek, gözlerini erkeklerin üzerinden geçirip patronuna diker. "Aman Tanrım. Jules."

"Görünüşe göre hepimizin ciddi bir konuşma yapması gerekiyor." "Bu ne..."

Jules, onları izlediğim kameraya doğru başını sallar. Gözlerimin içine bakarak kaşlarını kaldırır. "Sadece bağırılan her kelimeyi duymakla kalmadık, kameraya da kaydettik."

"Jules, hayır..."

"Yönetim kurulu odasına, hemen!"

JESS ve kız kardeşi, sanki son yürüyüşlerini yapıyormuş gibi koridorda yürürler. Başları eğik, omuzları çökmüş, Alex ve Oz onları kız kardeşleri değil de sıradan suçlular gibi ileri iterler.

Jules, tam kontrol ve sessizlikle daha da kötüleşen ateşli bir öfkeyle onu takip ediyor. Gözlerime bir kez bile bakmadan yanımdan geçip gidiyorlar. Hâlâ kimsenin şüphelenmediği köpek yavrusuyum, bu yüzden grup toplantı odasına girip kapıyı kapattığı anda, son şansımı değerlendirip masamdan uzaklaşıyorum. Anahtarlar hâlâ elimdeyken, Alex'in masasına doğru koşar ve silahlar, bıçaklar, Kane'in cüzdanı ve cep telefonu ile sahip olduğu diğer eşyaların bulunduğu delil çantasını kaparım.

Silahları almıyorum. Yapamıyorum. Onları geri veremem, ama Kane'in cep telefonunu, fotoğrafları ve cüzdanını alıp ceplerime koyuyorum. Beyaz olması gereken kirli panjurlarla kapatılmış toplantı odasına son bir kez bakıp, X'in bilgisayarındaki *kayıt* düğmesine basıyorum ve sistemi sıfırladığımızda haftada bir yaptığımız gibi güvenlik kameralarını kapatıyorum. Artık izlenmiyor, kaydedilmiyor, koridorda koşuyorum ve pürüzsüz beton üzerinde kayıyorum.

Kane'in öfkeli gözleri benimkilerle buluşur. "Nihayet! Nerelerdeydin?"

"Kapa çeneni. Onun peşine düşme, Bishop. X'le birlikte. Başlı dertte, ama güvende. Mutfaktan geçip arkadan çık. Onlar farkına varmadan sadece on dakikan var, o yüzden hızlı koş ve ne yapman gerekiyorsa yap."

Eşyalarını alır ve sert bir bakışla durur. "Silahım nerede?" "Sana silah veremem dostum. Seni dışarı çıkaramam ve sana silah veremem

Şimdi koş." Omzuna baskı yapıp onu koridordan geçiriyorum. "Git Eric'i bul. Ondan daha fazlasını al."

Ofisin ortasında bizi durdurur. Adamlar perdeleri açsalar onu görebilirler. Camdan uzaklaşamıyormuş gibi camı izler, burun delikleri genişler, göğsü şişer. "Ona iyi bak, Cruz." Gözleri sonunda benimkilere bakar. "Ona iyi bakmanı rica ediyorum. Onu arkadaşının evine, kapının arkasına götür. Orada güvende olacak..."

"Anladım, söz veriyorum."

O başını sallar. Sonra ayakkabılarına bakar. Sonra başını sallar. "Siktir." Yüzünde acı dolu bir ifadeyle dönerek mutfığa koşar ve gözden kaybolur. O gitmiştir, ama kalbim saniyede bir milyon mil hızla atmaya devam eder. Alex'in masasının arkasına geçip güvenlik kamerasını yeniden çalıştırıyorum, anahtarları yerine koyuyorum, sonra Tiffany ile konuşmak bugün yapmam gereken en önemli şey gibi resepsiyona doğru ilerliyorum.

Andi'nin çınlayan kahkahası göğsümde yankılanıyor ve kalbimin bir-iki kez atmasına neden oluyor. Onu kafamı özler gibi özlüyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Bu gece bir an önce bitsin istiyorum, çünkü bu casusluk saçmalığı tam da öyle... *saçmalık*.

Sadece insanlara yardım edebileceğim ve kariyerimde yükselebileceğim normal bir iş istiyorum. Önemli bir şey yapmak istiyorum ve bir arkadaşıma ihtiyacı olduğunda yardım ettiğim için kendimi bok gibi hissetmek istemiyorum. Keşke çok uzun zaman önce Oz'un evindeki barbeküye geri dönebilsem, bahçeyi geçip güzel ve egzotik Andi ile tanışabilsem, sonra da hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan o telefonu görmezden gelebilsem.

Tek yapmam gereken ona evet, Grady ve Bishop'a hayır demekti.

Tek yapmam gereken bu gece Dee'ye telefonu kapatmamaktı.

"Selam Cruz." Tiffany masasından dönerek gülümsedi ve son birkaç aydır birkaç kez yaptığı gibi beni baştan aşağı süzdü. Gözleri uylukumdaki kılıfın üzerinde durdu, sonra kirpiklerini kırıştırdı ve midemi bulandırdı.

Dee ile konuşmak istiyorum.

O benim saçlarımla oynarken başımı göğsüne yaslamak istiyorum.

Ama hayatım böyle olmamalı.

Kane'i serbest bıraktıktan üç saat sonra ve X onun gittiğini fark edip *hala* beni içerdeki adam olarak şüphelenmeden iki saat elli dakika sonra, kendimi gitmeyi reddeden ikizlerin önünde buluyorum.

"Eve gitmelisiniz! Malikanenize gidin. Bishop işini bitirene kadar onlar sizi korusun."

Jess meydan okurcasına başını sallar ve kız kardeşini kendine daha yakın çeker. Kız kardeşi sanki ben düşmanımıymışım gibi ağlar. Sanki onlara zarar vermek isteyen kötü adam benmişim gibi, benden korkarak titrer.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diyor Jess sertçe. "Bishop geri gelene kadar burada kalacağım."

"Ya bugün onu geri getirmezlerse?" Ellerimi belime koyuyorum. "Ne kadar sürerse sürsün, birinin hayatını tehlikeye atacaktır mısın?"

"Ben gitmiyorum. Onu geri getirdiklerinde bir temsilciye ihtiyacı olacak. Sadece şehirde araba sürmekten kurtulmak için kendimi zorlamıyorum."

"Onu temsil edemezsin Jess! Tanrım. Birincisi, henüz baro sınavına bile girmedin. İkincisi, izlediğim güvenlik kamerası görüntüsü bir çıkar çatışması olduğunu gösteriyor."

"Buradan ayrılmıyorum. Ama bir kahve içebilirim. Burada yaptığın iş bu, değil mi? Gerçek polislere kahve getiriyorsun."

"Hayır." *Pislik*. "Bu senin sandığından daha büyük bir mesele. Gitmelisin. Britt'in evine dön ve orada kal. Şef sana öyle söyledi, neden yapmadın?"

"Çünkü ben lanet olası bir koyun değilim!" diye bağıırır. "Şef söyledi diye hemen harekete geçmem."

"Zıplamalısın! Seni korumaya çalışıyor, aptal."

"Onun yardımına ihtiyacım yok. Senin yardımına da ihtiyacım yok." Geriye yaslanarak kollarını kavuşturdu ve gözlerini indirdi. "Jules gitti; söyleneni yaptı. Evinde ve güvende. Şimdi Kane'i bekliyorum."

"O senin burada olmanı istemiyor! Senin dövüşçülerin kapısının arkasında olmanı istiyor. Senin güvende olmanı istiyor!"

"Onun ne istediğini nereden bilebilirsin ki?" diye karşılık verir. "Onu hiç tanıımıyorsun. Alex'in verdiği emirleri, iyi bir ast gibi tekrarlıyorsun, ama Kane adına konuşma hakkın yok. Sen onu tutuklamaya geldin. İlk fırsatta onu vuracaksın, o yüzden git buradan." Beni eliyle uzaklaştırır. "Bu dünyada güvendiğim üç kişi var. Kane bunlardan biri. Diğer kız kardeşim. Üçüncüsü sen değilsin."

Haykırarak öfkemi dışa vurmak istiyorum. Onun tartışmacı kıcını sandalyesinden çekip, kıcına tekme basarak evine göndermek istiyorum, ama böyle bir şey yapmıyorum. Herkesin kimliğini açığa çıkarmadan önce arkamı dönüp, yönetim kurulu odasındaki güvenlik kamerası fotoğraflarında gördüğüm bir çift gözle gözlerim buluştuğunda birden duruyorum.

"Oh, lanet olsun!"

Silahıma uzanıyorum, ama çok yavaşım, çok dikkatim dağınık, çünkü beynimde üç yüksek patlama yankılanıyor ve vücudumda ateşli çığlıklar yükseliyor.

Andi'nin görüntüleri zihnimde canlanıyor; Oz'un düğününde gelinlik içinde. Birkaç saat sonra gelinliksiz. Gölde. Lokantada. Evimde.

Uzun zamandır çok sıkı çalıştığım vücudum beni yüzüstü bıraktı. Bacaklarımın gücü kesilip başım beton zemine çarptı, ama ışıklar sönmeden önce duyduğum son şey Andi'nin kıkırdamasıydı. İkizlerin çığlıkları değildi. Abel Hayes'in kızları yakalama emri de değildi. Andi'nin beni gece yarısı yüzmeye ikna ederken attığı çılğın kahkahasıydı. Ya da yatağımdan kaçıp, ben onu kucağıma alana kadar geri dönmemesiydi.

Soğuk polis karakolunun zemininde yan yatarken, keşke Andi'nin göğsü olsaydı diyorum. Keşke bir kez daha kulağımın altında kalp atışlarını duyabilsem, keşke ellerimin altında onun sıcaklığını hissedebilsem.

Keşke, keşke, keşke.

Ama dilekler, çocukların asla sahip olamayacaklarını bildikleri bir şeyi istedikleri zaman kendilerine söyledikleri yalanlardır. Bunun yerine, Abel kızları alırken karnımda bir ateş hissediyorum, sonra gözlerimi kapatıp uykuya dalarken zihnimin ön saflarında Andi'nin güzel gülümsemesi beliriyor.

*

Andi'nin hikayesini PLAYING FOR KEEPS [HERE](#)'da
devam ettirin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

